

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An Original Novella

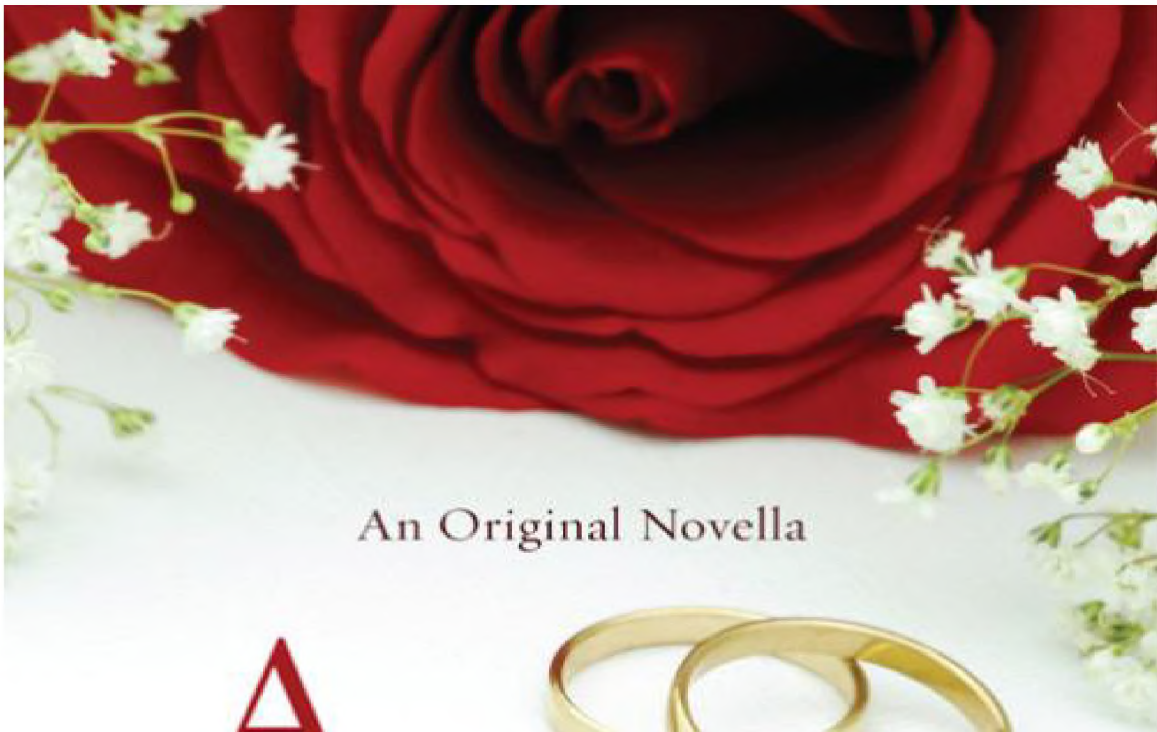
A
Lady's
Wish

KATHARINE ASHE

AVON IMPULSE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

An Original Novella

A
Lady's
Wish

KATHARINE ASHE

Plus an Excerpt from *Captured By a Rogue Lord*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sevgili okurlar,

Deniz Haydutları üçlememde, Regency İngiltere'sinin üç kabadayı lordu ve onların maceraperest kadınları mükemmel aşk için her şeyi göze alıyor. Üçleme, Swept Away By a Kiss (RT Book Reviews'un En İyi İlk Tarihi Romans ödölüne aday gösterildi) ile başlıyor ve her biri cayır cayır yanan Captured By a Rogue Lord ve In the Arms of a Marquis ile devam ediyor. tek başına romantizm.

Kraliyet Donanması'ndan savaş kahramanı Yüzbaşı Nikolas Acton ile muhteşem bir gün geçirdiği ve asla unutamadığı kızın aşk hikâyesi olan A Lady's Wish'i özel bir e-novella olarak sizlere sunmaktan heyecan duyuyorum. Umarım Nik ve Patricia'nın, üçlememin kahramanları da dahil olmak üzere, skandal derecesinde tutkulu yeniden bir araya gelişini beğenirsiniz.

Mutlu romantizm ve macera!

En içten dileklerle,
Katharine

KATHARINE ASHE

Bir Hanımefendinin Dileği

 HarperCollins e-books

İçindekiler

Yazardan Bir Mektup

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Sonsöz

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

Katharine Ashe tarafından

SERSERİ BİR LORD TARAFINDAN YAKALANDI'ya Kısa Bir Bakış

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

İki beyefendi Portsmouth'un işlek rıhtımında duruyordu; Şubat ayının soğuk grisi yüksek direklerin, geniş güvertelerin ve yük taşıyan arabaların üzerinde asılı duruyordu. Bodur bir römorkör tarafından çekilen, yelkenleri fora edilmiş bir gemi rıhtım boyunca yavaşça yanaşıyordu; zarif bir güzelliği vardı, güzel olduğu kadar da uzundu ve elli altı küpeştesi ve tepesindeki demir pivotlarıyla güçlüydü.

"Bir savaş kahramanı mı dediniz?" Saçları ve gözleri koyu renk, bronz tenli ve sakin bir havası olan genç beyefendi, Doreé Markisi, gemiyi inceledi.

Ashford Vikontu, ses tonunda ve giysilerinde Kıta'dan esintiler taşıyan bir ifadeyle, "Öyle diyorlar," dedi. Giysileri arkadaşıninkiler kadar pahalıydı ama yine de züppelikten eser yoktu. İpek şapkasının altındaki kısa saçları karanlıkta bile altın gibi parlıyordu.

"Övgüyü hak ediyor mu?"

"Gerçekten de öyle." Lord Ashford Marki'nin ağırbaşlı yüzüne baktı. "O iyi bir adam. Teklifimizi kabul edeceğine inanıyorum."

"Onu eğlendirecek serveti yok mu? Onu bağlayacak bir unvan yok mu?"

"Boney'e karşı denizde kazanılmış rahat bir servet. Küçük bir beyefendinin en genç oğlu. Savaş sona erdiğinden beri çok fazla boş vakti var." Vikont'un kehribar rengi bakışları geminin dümenindeki subaya, yani görmeye geldikleri adama kaydı. "Hatırlamak için çok fazla zaman ve bu hatırlamalardan uzaklaşmak için yeterli aktivite yok."

Marki başını salladı, gençliğine rağmen şimdiden bilgeydi. "Peki ya kabul ederse?"

"Onu Redstone'un peşinden göndereceğim elbette."

Lord Doreé başını çevirdi ve Vikont'u dikkatle değerlendirdi. Yanağında yavaşça bir kıvrıklık belirdi.

Vikont, "Sanırım," diye mırıldandı.

"Redstone'u takip etmesi için onu kiralayacaksınız, ama gizli bir mesafeden, sanırım?"

"Doğal olarak. Ne de olsa adamı ölüme göndermek istemeyiz."

Lord Doreé'nin ağzındaki hafif sırıtış kayboldu ve siyah gözleri tetikte kaldı. "Redstone bizim devamımızdan etkilenmeyecektir. O tamamen başka tür bir adam."

"Bundan o kadar emin değilim." Vikont kaşlarını kaldırdı. "Fakirlere vermek için zenginden çalışıyor, Ben."

"Korsanlık oynamış olabilirsin Steven. Ama Redstone aslında bir korsan. Senin ve benim toplamımızdan daha fazla adam öldürdü."

Vikont'un gözleri tekrar zarifçe rıhtımına kayan savaş gemisine döndü; imparatorluğun kırmızı, beyaz ve mavi sancağı mizana direğinin tepesinde gururla dalgalanıyordu.

"Yine de," dedi sessizce, "bahse girerim ki cesur deniz kaptanımız bu kategoride seni, beni ve Redstone'u geride bırakmıştır. Takdir edilme arzusu bir insanı olağanüstü yollara sürükleyebilir."

"Ah." Marki güvertede kaptanı aradı. Henüz otuzunu geçmemiş olmasına rağmen, avları kendini otoriter bir şekilde taşıyordu, omuzlarının duruşu ve çenesinin yapısı güven veriyordu. "Onunla ne zaman buluşacaksınız?"

"Şimdiki zaman gibisi yok." Vikont, gümüş uçlu bastonunu sabırsızlıkla tahtaya vurdu. Ama Fransa'yla savaşı sona erdiren antlaşmanın bu denizciyi denizde geçirdiği sekiz yılın ardından İngiltere'ye göndermesinden bu yana dört ay beklemişlerdi - bir zamanlar savaş tiyatrosu uğruna geride bıraktığı toplumun kaçınılmaz zevklerine kendini kaptırmadan önce bir müttefik edinmeyi umdukları bu adamı.

Yaptıkları iş popüler olmasa da asildi. Yine de burada onlar için çalışmaya ikna edilebilecek bir adam vardı.

Güvertede, 1500 tonluk savaş gemisinin kaptanı adamlarına emirler yağdırırken, mavi ve beyaz üniforması geniş bedenini destekliyordu.

Vikont, "Evine hoş geldin Britanya'nın gururlu evladı," diye mırıldandı. "Evine hoş geldin, Nikolas Acton."

Birinci Bölüm

"Gerçek **bir** kahraman!" Başhemşire dantelli başörtüsünü Nik'in burnunun altında dalgalandırdı. Ya da belki kendi burnunun altında. Çok büyük bir burundu, tıpkı yanındaki kızının burnu gibi. "Sevgili Tansy ve ben gazetede övgülerinizi okuduk, Yüzbaşı Acton," diye fışkırdı burnun uçurumunun altına gizlenmiş ağız. "Ona dedim ki, sevgili Tansy, eğer bu geceki baloya gerçek bir kahraman katılacaksa ve bu kadar yakışıklı biriye, eğer çok şanslıysak onunla tanışmalıyız. Ve şimdi çok şanslıyız!"

"Benim için bir onurdur, hanımefendi." Nik eğildi ve dikkatini hanımefendinin kızına verdi. Kızın tatlı bir gülümsemesi ve parlak gözleri vardı. Burun için takdir öğrenilebilirdi.

Ama görünüşe bakılırsa, bu hanımefendide -tüm hanımefendilerde- bir şeylerin eksik olduğuna dair içindeki ısrarlı his bir türlü yok edilemiyordu. Tüm çabalarına rağmen. Neredeyse on yıldır durum aynıydı. Gülümseyen bayanlardan çarpıcı dullara kadar, kendini tanıdığı bir şeyi ararken buldu. Kaybettiği bir şeyi.

"Oh, hayır, Kaptan. Bu tamamen bizim onurumuz!" Başhemşire sevgili Tansy'sini öne doğru itti.

Nikolas kıza nazik bir bakış attı. "Dans etmek ister misiniz, Bayan Chapel?"

Başıyla onayladı. Dans ettiler ve adam onun gülümsemesini inceledi. Avizeler ışıldıyor, kemanlar tınılıyor, flütler çalıyor, konuklar ışıltılı şampanyalar eşliğinde gülüyordu ve partneri son derece sevimli bir genç hanımdı. Annesi ve kız kardeşleri alt katta olacaktı. Eve döneli bir ay bile olmamıştı ve o şimdiden bir eş arıyordu.

"Bir eş," diye ısrar etmişti annesi, "toplumda yer edinmene yardımcı olur." Sanki Nik bundan başka bir şey istemiyormuş gibi.

"Bir eş," diye kıkırdamıştı kız kardeşleri, "savaşta kazandığın tüm o altınları harcayacak." Sanki başka türlü hepsini harcayabilirmiş gibi

arabalar ve kartlar üzerine.

"Bir eş," demişti babası ve ağabeyleri, "sonunda aptal çocuğu senden söküp atacak." Sanki savaşta geçen sekiz yıl bunu zaten göstermemiş gibi.

Nik, bir eşin onu dokuz yıldır bulamadığı şeyi aramaktan vazgeçmeye zorlayacağını umuyordu.

"Yüzbaşı Acton, ağzıma bakıyorsunuz."

Tam olarak bakmıyordu, sadece dikkati dağılmış bir şekilde orada duruyordu.

"Özür dilerim. Çok etkilendim. Çok hoş bir gülümsemeniz var." Tatlı, doğal bir gülümseme, doğrusu. Ama aynı değil. Asla aynı değildi. Sadece kalıntılarını bulmuştu. Bir kadının alt dudağının kıvrımı. Bir diğerrinin gözlerindeki kahkaha parıltısı. Bir üçüncüsünün çenesinin eğimi. Saçları, gözleri, elleri, omuzları, hatta elbisesinin kumaşı. Gittiği her yerde, karşılaştığı her kadında, bir günlüğüne tanıdığı ve aynı hızla kaybettiği kızın anılarını gördü.

"Oh." Bayan Chapel'in yüzü buruştu. "Çeneme bir kırıntı yapıştığını hayal ettim."

Nikolas kıkırdadı, sonra kaşlarını indirdi. "Kesinlikle hayır, madam. Tertemiz görünüyorsunuz."

"Yorucu bir şekilde öyle," diye iç geçirdi, "annem bunu söylediğimi duysa çılgık atardı. Ama yeşil gözlerinde gizlenen kıvılcım, olduğumdan farklı görünmemi tercih edeceğini gösteriyor."

"Asla. Mavi gözlerinin de gülüşün kadar güzel olduğunu söyleyebilirim." Ama peygamber çiçeği mavisini değil.

"La, Kaptan. Yüzümü kızartacaksınız," dedi samimiyetsizce, ama gamzeleri derinleşerek aralarındaki burnun etkisini azalttı. "Gördüğünüz gibi ben bir ressamım. Böyle şeyleri fark ederim."

"Aha. Ne gibi şeyler?"

"Bir insanın gözlerinin rengi ve içindeki ifade."

Tekrar gülümsedi. Yine de içinde hafif bir minnettarlıktan başka bir şey kıpırdamadı. Hiç olmadı. Sadece bir kez.

O duyguyu arıyordu, o kadını.

-O zamandan beri. Sekiz yıl önce boşu boşuna aramanın deliliği onu savaşa sürüklemiş, deliliğini durdurmak için insanların özel dünyasına kaçmıştı. Ama şimdi yeniden başlıyordu. Londra'ya döneli iki hafta olmuştu ve her yerde onu arıyordu; sokaklarda, misafir odalarında, kalabalık balo salonlarında dans ettiği kadınların dudaklarında, gözlerinde, saçlarında ve ellerinde.

Bu bir insanın yaşaması için uygun bir yol değildi. Bir denizci, dikkatini şimdiki kaygılara vermek üzere eğitilmiş bir gemi kaptanı için bu delilikti. Denizde geçirdiği zamanın onu bu alışkanlıktan kurtardığını düşünmüştü.

Görünüşe göre öyle değil.

"Üzgünsün," dedi ortağı. "Ve belki de bu gece burada olduğun için hayal kırıklığına uğramışsın."

Kısa bir nefes verdi. "Bayan Chapel, korkarım toplumdan uzak kaldığım süre içinde sosyal nezaketim zarar gördü. Kötü davranışım için özür dilerim, çünkü öyle olmak zorunda."

"Hiç de değil, efendim. Ben sadece aşırı gözlemciyim. Bu benim lanetim."

Dans sona erdi. Onu annesine geri verdi ama hanımefendinin coşkulu iltifatlarına ya da kızının zeki bakışlarına daha fazla dayanamayacağını anladı. İzin isteyip kulübüne doğru yürüdü. Orada onu aptallığa ya da Bayan Chapel söz konusu olduğunda nezaketsizliğe sürükleyecek hiçbir kadın bulamadı. İçki, oyun ve sohbet için dikkat dağıtıcı kadınlardan uzak durmaktan mutlu olan beyefendilerden başka kimse yoktu.

Genel Salon'u taradı, iyi tanıdığı bir çift adama şapkasını eğdi -Braverton ve Halloway, ikisi de denizde kendisinden en az yirmi yaş büyük beyaz saçlı subaylardı. Ama bu gece denizcilerle konuşacak hali yoktu, özellikle de bu ikisi gibi mutlu bir evliliği olanlarla. Kadınların kendileri için sadece bir eğlence aracı olduğu erkeklere ihtiyacı vardı.

anlık oyalanmalar, ömür boyu bağlılıklar değil. Ya da takıntılar.

Salona geçti ve omuzları gev edi. Duasının cevabı tek başına oturmuş, gazeteyi inceliyordu. Zengin, kibar ve güzel kadınlara karşı olabildiğince kayıtsızca  apkın olan Alex Savege, Nik'in  u anda birlikte zaman geçirmesi gereken adamdı.

Odayı geçti, eski okul arkadaşının karşısındaki sandalyeye oturdu ve bir uçağa içki getirmesi için el salladı. Savege Kontu dikkatini mükemmel bakımlı elindeki k ğıttan kaldırdı ve ağzından yavaş bir sırtıma geçti.

"Ah. Kahraman,  l ml  insanların arasına karışmak için geri döndü. Seninle birlikte olma onurunu neye borçluyum, Acton?"

"Az önce kaçtığım baloda bu kadar yeter, Savege." Nik u aktan bir içki aldı ve ağzına götürdü.

" yle mi dersiniz?" diye mırıldandı Kont. "İşte bu yüzden balolardan uzak durma eğilimindeyim."

Nik yumuşak deri koltuğuna geri yaslandı. "Karde in nasıl Savege?"

"Aynısı." Kontun yakışıklı yüzünde en ufak bir ilgi belirtisi bile yoktu.    yıl önce Nik, Alex'in ikizini iyilik olsun diye İngiltere'ye götürmüştü. İspanya'daki savaş alanından dönen Aaron Savege yarı  l  durumdaydı. Ama belki de Alex düşüncelerini saklamakta Nik'ten daha iyiydi. Okuldayken Alex ve Aaron kardeşler kadar yakındılar.

"Peki ya aileniz?" diye sordu Kont. "Anladığım kadarıyla kız karde leriniz sosyete i kasıp kavuruyor."

" yle mi? Balolarda itiraf etmek istediğinden daha fazla zaman mı geçiriyorsun?"

Savege sırtıttı. "Annem ve kız kardeşim buradaki evimde kalıyor elbette. İnsanın pek ilgi duymadığı şeyleri duymaktan kaçınması bazen zor olabiliyor."

"Onlar-" Durdu. Madem böyle konulara girecekti, neden buraya gelmiş ve bu arkadaşının arkadaşlığını aramıştı? Kont, tıpkı Cambridge'de masanın altında içki içtikleri zamanlarda olduğu gibi, çalışılmış bir durgunlukla tek kaşını kaldırdı. Ancak şimdi gri gözlerini daha ağırbaşlı bir ifade gölgeliyordu. Bu ağırbaşlılık Nik'in daha iyi düşünmesine rağmen devam etmesini sağlıyordu.

"Bir eş bulman için sana baskı yapıyorlar mı, Alex?" "Hangi erkeğin annesi ve kız kardeşleri baskı yapmaz ki Nik?"

"Nokta." Nik brendisinden bir yudum aldı, iki haftadır hissettiği aynı huzursuzluk onu yeniden tedirgin ediyordu. "Onları zorlamayı hiç düşündün mü?"

"Neden öyle bir şey yapayım ki?" Bu cümleyi hiçbir vurgu yapmadan söylemişti. Tırmığın bir tırmık olduğunu Nik gayet iyi anlıyordu, çünkü aslında umurunda değildi.

Nik bir elini yüzünde gezdirdi ve çenesinin de gergin olduğunu görünce şaşırdı.

"Bunu düşünüyor musunuz?" Kont'un ses tonu son derece yumuşaktı.

"Belki." Belki de bir eş, onu bekleten bir kızı arama çılgınlığına bir kez ve sonsuza dek son verirdi. Zaten hiçbir zaman hak etmediği bir kızı. "Aslında, düşündüğüm bambaşka bir yönden bir teklif aldım." Bunu yüksek sesle söyleyerek kendini şaşırttı. Portsmouth'ta gemisinden indiği ve tanımadığı bir beyefendinin olağanüstü teklifiyle karşılaştığı o günden beri bu konuyu neredeyse hiç düşünmemişti.

Ashford'u tanıımıyordu, doğru. Ama deniz subayı arkadaşları arasında söylentiler duymuştu, beyefendinin züppe tarzı ve Kıta Avrupası ağzı göz önüne alındığında tuhaf söylentiler. Lord Steven Ashford'un toplumda görüldüğü gibi biri olmadığına dair söylentiler. Kehribar rengi gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler ve güneşin tenine dokunduğu tonu bu söylentilerin doğru olabileceğini düşündürüyordu; Vikont Ashford zaman zaman kendi gemisine kaptanlık ediyordu, ilginç bir amaca adanmış bir gemiye. Ashford'un o gün ona söylediği sözler de bunu kanıtlıyordu.

"Daha çekici bir yönden gelen bir teklif mi?" Alex'in gözlerini kurt gibi bir parıltı aydınlattı.

Nik kıkırdadı. "Ondan da oldukça farklı bir yön." Çenesini ovuşturdu. "Artık yeterli param olduğuna göre bir ev satın alıp bir araziye yerleşmeyi düşünüyordum." Yıllar önce, her şeyini verebileceği bir kızla tanıştığında, ona karşı tatlı ve samimi tavırları bir yana, giyimi kuşamı ve havası onu en yüksek soydan bir hanımefendi ilan eden bir kızla tanıştığında sahip olmadığı bir şeydi bu.

"Ama?"

"Ama iki haftalık bir balodan sonra, bu teklif beni denize bu kadar çabuk dönmek için herhangi bir şeyin beni cezbedeceğini hayal ettiğimden daha fazla cezbediyor."

Arkadaşının gözleri kapandı.

Nik kısa bir kahkaha attı. "Ne diyorum ben? Denizde olup olmama isteğinden hiçbir şey anlamazsın, seni çapkın. Orada kadın bulunmaz."

"Gerçekten de öyle." Kont'un parmak uçları kadehinin kenarında gezindi. Nik'in kaşları çatıldı. "Redstone'u gazetelerde okumuşsunuzdur sanırım. Gemileri taciz etmeyi seven korsan şımarık asilzadeler."

"Sanırım adını duymuştum, evet."

"Bana onun peşinden gitmem için bir fırsat sunuldu ama sadece onu izlemem için." Ashford bu konuda oldukça netti. "Bir korsanı arayıp bulduktan sonra onu yakalamadan suyun üzerinde ördek gibi oturmak sizce de tuhaf bir görev değil mi?"

"Korkarım ki bu konuda öyle ya da böyle bir fikrim yok."

"Tabii ki yapmadın." Nik bir kahkaha atarak rahatsızlığından kurtulmaya çalıştı. Ama yapıştı kaldı. "Ama . . . Bunu yapabileceğimi düşündüm."

Alex yumuşak bir sesle, "O zaman ne ev ne de eş var," dedi. "Bu teklif Amirallik Lord Komiserleri'nden gelmedi sanırım?"

"Özel ilgi."

"Ah. Faiz ödemek."

"Başka türlü bir adam böyle bir işi asla kabul etmez." Sırıtmaya çalıştı. "Çuvallar dolusu altını olan bir savaş kahramanı bile." Babası ve kardeşleri altınların sadece onun zayıf karakterini kanıtladığını düşünüyorlardı, sanki Fransız gemilerini hazinelerinden mahrum bırakmış gibi. Ama savaşa gitmeden önce bambaşka bir adamdı, onların inandığı kadar dikkatsiz ve kaygısızdı.

Bir kız hariç.

Masanın yanında bir uşak belirdi. "Size bir mektup var, Kaptan."

Nik gümüş tepside zarfı aldı. El tanıdıktı. O ve John Grace okul günlerinden beri yazışıyorlardı. Savaş boyunca Nik ne zaman İspanya'da karaya çıksa, Albay "Jag" onunla buluşmanın bir yolunu bulmuştu. Birlikte içki içmişler, denizde ve karada sürdürdükleri savaşın monotonluğunu ve dehşetini kahkahalarla kovalamışlardı.

"Sizi görevinizle baş başa bırakayım." Savege sandalyesinden mutlak bir zarafetle kalktı, saf hedonist eğlenceler dışında herhangi bir hayat tarafından zarif bir şekilde yara almamıştı. Nik'in düşüncelerine gülebilirdi. Ama gülmedi. Alex Savege kadınlar söz konusu olduğunda tam bir haydut olabilirdi, ama beyefendiler söz konusu olduğunda terbiyeli olmaktan başka bir şey yapmazdı.

Nik ayağa kalktı ve elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzel, Savege. İsterseniz kardeşinize en iyi dileklerimi iletin."

"Yapacağım." Tutuşu sıkıydı ve onun gibi tembel bir adam için garip bir şekilde hafif nasırlıydı. "Bir karara varmanızda size bol şans. Ve eğer o iğrenç Redstone'a rastlarsanız -" gözleri parladı "- yatıma merhamet etmesini rica edin, olur mu?"

Nik güldü. Kont elini bıraktı ve oradan ayrıldı.

Nik zarfı açmak için sandalyesine yerleşti ve artık takmadığı kuşağındaki dirseğe uzanmamak için kendini zor tuttu. Savaşı özlememişti ama kalçasındaki meçinin ve kolunun altındaki tabancanın ağırlığını özlemişti. Silahsız bir adam yaralanabilecek bir adamdı.

Bir adamı yaralayabilir misin?

Umarım değilsindir!

Mükemmel. O zaman korkacak bir şeyim yok.

Bir uşaktan bıçak istedi ve mektubu kaydırarak açtı. Tek bir aptal kağıt sayfası açıldı, içinde kahverengi iple bağlanmış başka bir kağıt vardı.

24 Şubat 1816

Paris, Fransa

Yüzbaşı Nikolas Acton

c/o Farthings & Cholm

Solicitors Oxford Street

Londra, İngiltere

Sevgili Nik,

Umarım iyisinizdir. General tarafından derhal Kalküta'ya doğru yola çıkmam emredildi ve son dakika hazırlıklarıyla uğraşıyorum. Yola çıkmadan önce aceleyle size bir görev yazıyorum. Doğrusu, bu görevi yerine getirmek için sadece size güveniyorum.

İlk yıllarımın yakın bir yoldaşı

Yarımada'da bizimle yaptığınız kısa gezilerden birinde tanıştığınıza inandığım bir beyefendi, oradayken çok değerli bir hazine keşfetti. Artık bu hazineyi geri alabilecek durumda değil. Ancak dostumun daha önce bıraktığı talimatlar nedeniyle, hazine İngiltere'deki mevcut yerinde uzun süre kalmayacaktır. Kısacası, kolayca kaybolabilir.

Şimdi arkadaşımın hazırladığı haritayı elinize veriyorum. Hazineyi bu yılın 15 Mart'ından önce geri almalısınız.

Sevgiler &c.

Albay John "Jag" Pressley Grace

Nik haritanın bağını çözdü. Neredeyse rahatlayarak gülecekti. Kâğıdın üzerinde ne noktalı bir çizgi vardı, ne de bir X işareti. "Harita" daha ziyade hanların, posta evlerinin, köylerin ve nehirlerin bir listesiydi. Bütün bu yerler tanıdıktı.

Londra'dan kuzeybatıya, Galler'e doğru uzanıyordu. Gerçekten de o kırsal bölgeyi iyi biliyordu. Bir kızı aramak için bir yılını oralarda geçirmişti. Ve aramaya Jag'ın arkadaşının hazineyi gömdüğü listenin sonundaki o köyde başlamıştı.

Brendisini yavaşça yudumladı. Jag dürüst bir adamdı. Nik'in hazinenin dürüst olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Bakışları odanın içinde gezindi. Geleceği, mesleği ya da serveti olmayan küçük bir çocuk olarak bu tür kulüplerde hoş karşılanmazdı. Artık istediği her gün Alex Savege gibi adamlarla oyun masalarında boy ölçüşebilecek kadar parası vardı.

Bunu özellikle istemiyordu. Ve bir eş de istemiyordu. Henüz istemiyordu. Kendini saçma sapan anılardan ve aptalca pişmanlıklardan kurtarana kadar olmazdı. Ashford'un teklifi, altı aylık iznini son iki haftayı geçirdiği durumda geçirmeye tercih edilebilirdi. Vikont geminin kalkış tarihini 1 Nisan olarak belirlemişti. Nik bu teklifi kabul edecekti. O zamana kadar bu hazine avı zamanını dolduracaktı.

Mart'ın on beşi. İki haftadan az bir süre. Ve varış noktası - Shropshire Tepeleri - pırıl pırıl bir Mayıs Günü'nde adını asla öğrenemediği bir kızla tanıştığı yer. O gün festivalde sahnelenen ortaçağ oyununun kahramanına atfen gülerek Isolde adını verdiği bir kız. Aptal ve umursamaz bir genç olduğu için kıza kendisine Tristan demesini söylemişti.

Tristan ve Isolde, kader onları ayırana kadar birlikte olmak için tüm engelleri yenen aşıklar.

Şimdi, hâlâ onu unutamıyordu. Ve bu onu yine delirtiyordu.

Uzun bir nefes aldı. Hayatına devam etmeliydi. Belki de bunca zaman sonra o yere yapacağı bir ziyaret, okyanusta geçirdiği sekiz yılın ona sağlayamadığı faydayı sağlayabilirdi. Belki de o küçük köyü erken yaz güneşi altında değil de Mart ayının gri yağmur damlaları altında yeniden görmek onu

Sonunda onun aslında hep korktuğu şey olduğunu kabul etti.
Sadece bir rüya.

İkinci Bölüm

Çatal yerinden oynamadı.

Leydi Patricia Morgan kaburgalarını çalışma masasının kenarına bastırdı ve sanki böyle bir kıpırdanma küçük metal çıkıntının itaat etmesini sağlayacakmış gibi gözlerini lamba ışığında kısararak baktı. Nefesleri sıklaştı ve odaklandı, kaşları çatıldı. Ama iğne inceliğindeki pensenin ucuyla ne kadar dürterse dürtsün, altın telkari minik elmasın kuşağı boyunca hareket etmiyordu.

"Çok geç olana kadar göremediğim o küçük kusur çukurunda kalmak istiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı inatçı çatalına. "Ama sen göreceksin, ben ... Ah . . .". Kerpeten tam olarak kavradı ve kadın bunun kesinliğini parmak uçlarında hissetti. "Ah ...". Nefesleri hızlı ve kısa geliyor, dişleri sıkılıyordu. "Oo . . .".

"Tricky! Oliver'ın avukatlarından size bir mektup geldi."

Pense kaydı ve Patricia'nın başparmağının derisini sıyrıp geçti. Yüzük kısılcına sabitlenmiş altın ve elmaslardan oluşan narin banda bakarak bir beze uzandı ve başparmağını içine aldı.

"Teşekkür ederim, Calanthia. Masanın üzerine bırakabilirsiniz." Küçük kız kardeşine bir göz attıktan sonra dikkatini yanındaki aletler dizisine verdi. Daha küçük bir pensesi yoktu ve bu özel yüzük daha büyük bir şeyi kaldırmazdı.

"Daha geçen hafta onlardan bir mektup almadın mı?" Calanthia zarfı Patricia'nın dirseğine bıraktı ve taburesinin yanındaki yumuşak sandalyeye oturdu. Odada üç parça mobilya ve çalışma sandığından fazlası için yer yoktu. Ama yüzükleri yapmak için daha fazla alana ihtiyacı yoktu. Sadece yalnızlığa.

Morgan ailesinde yalnızlık zor kazanılırdı.

"Yeğeninizin mülkü büyük bir yönetim gerektiriyor." Parmak uçlarını aletlerinde gezdirdi,

Güvenmek. İhtiyaç duydukları şeyi genellikle en iyi, doğal yollardan hissetmelerine izin verdiğinde bulurlardı. "Bir tamircinin kızı olarak ne kadar mutlu olabilirdim."

"Bunu Dowager'ın yanında söyleme. Tamircilerden nefret eder." Calanthia parıldayan havuçsu saçlarından kısa bir tutamı parmaklarının arasında döndürdü. "Bütün esnafı hor görür. Geçen gün kasaptan bir adam geldi ve neredeyse ona kayışla vuracaktı, gerçi zavallı adamın onu öyle dallara uçuracak ne söylemiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir aydır faturalarını ödemediklerini ve annesi karşılığında bir miktar para vermezse genç Sir John Morgan'ın şık Londra konağına teslimat yapmayı bırakacağını söyledi.

"Kayınvalidem hassas bir yapıya sahiptir." Parmakları durakladı. İsviçre törpüsü! O iğrenç küçük ucu tıraş ederek boyun eğdirecekti.

"Açmayacak mısın?"

"Şimdi olmaz canım." Dosyayı yüzüğün üzerine koydu. Bu biraz zor olacaktı. "Ve lütfen Callie, Leydi Morgan'ın bana bir daha böyle seslendiğini duymasına izin verme. Bunun bana yakışmadığını düşünüyor."

"Ama sen bilmiyorsun. Açabilir miyim?"

"Misafirim olun." Calanthia'nın Patricia'nın oğullarının içinde bulunduğu durumu anlamasının zamanı gelmişti. Oliver'ın İspanya'da görev yaptığı sırada eski avukatları tarafından parasının kötü idare edilmesi mirası tüketmişti. Ancak şimdi, üç buçuk yıllık dikkatli bir planlamanın ve yeni bir kâhyanın özverili çalışmasının ardından yavaş yavaş düzene giriyordu.

Bir çimdik omuzlarının arasına yerleşti ve boynuna doğru ilerledi.

Taşradan para gelene kadar Londra'da kalmayı umuyordu. Ama kasaptan gelen bu haber kötüye işaretledi. Oliver İspanya'da ölünceye ve uzun zamandır arzuladığı gibi Londra'ya taşınma özgürlüğüne kavuşuncaya kadar, beş yıl boyunca onu alıkoyduğu uzak malikâneye yakında tekrar taşınmaları gerekiyordu.

Calanthia'nın sayfaları açışına baktı ve kalbi sıkıştı. Enerjik genç kız kardeşi evi iyi bir ruhla dolduruyordu. Ama Patricia'nın onu hak ettiği gibi toplum içine çıkarmaya gücü yetmiyordu. Callie'nin kardeşleri Timothy ve karısıyla birlikte yaşaması gerekiyordu. Ne de olsa Oliver'ın kötü annesini ya da sevgili yaşlı teyzesini kapı dışarı edemezdi.

Dikkatini tekrar yüzüğe verdi. Elmaslar zar zor kırılmıştı. Ama parasının yettiği tek şey onlardı.

Bu sonuncusu olacaktı. Oğulları dışındaki tek tutkusu olan bu şeyden de vazgeçmek zorundaydı. Başka türlü bir tutku yaşama umudunu yitirdiğinden beri tek tutkusu buydu. Bir zamanlar hayalini kurduğu türden bir tutku.

Çimdik bir acıya dönüştü.

"Anne! Anne! Anne! Anne! Ramsay beni yine ısırdı!"

Teyzeleri gibi havuç kafalı ve Patricia'nın kahverengi saçlarına hiç benzemeyen iki küçük fırtına odaya daldı, masasını devirdi ve aletlerini uçurdu.

"Ben yapmadım! John yalan söylüyor!"

"Ben değilim." Altı yaşındaki en büyük oğlu, bir baronetin gerektirdiği sonuçlarla dolu ve henüz tanımadığı babasını mükemmel bir şekilde taklit ederek, ince boyuna göre kendini yukarı çekti ve çenesini kaldırdı. "Anne, evimde böyle bir terbiyesizliğe izin vermeyeceğim. Ramsay'i hemen okula göndermelisin."

"Canavar!" Ramsay küçük kollarını kızın beline doladı ve yüzünü kızın önlüğüne gömdü.

Dosyayı yere bırakarak elini küçük oğlunun yumuşak bukleleri üzerinde gezdirdi ve başındaki ağrı şiddetlenerek düşünceli bir nefes aldı. Büyük oğlunun solgun gözlerine baktı ve yumuşak bir sesle konuştu.

"John, itaatsizliği sürgün tehditleri yerine merhamet ve doğru davranış konusunda eğitimle ele almanın daha etkili olacağına inanıyorum." Ramsay'nin başının üzerinden konuşmak için eğildi. "Ve sen, Ramsay, şunu keşfedeceksin ki

Kardeşine dişlerinle saldırmaktan vazgeçersen seni daha çok sevecek ve gitmeni istemeyecektir."

"Ama o-" diye boğuk bir ses çıktı belinden. "Kırmızı yelekli o uzun adamın yeni babamız olacağını söyledi ve ben o adamı sevmiyorum."

"Hm. Anlıyorum." Patricia bakışlarını en büyük çocuğuna çevirdi. "John, bunu kardeşine neden söyledin?"

"Büyükkannem söyledi. İki oğlu olan bir kadının mutlaka bir kocası olması gerektiğini ve Lord Perth'in bizim yeni babamız olacağını söyledi."

Acı Patricia'nın alnının üzerinden gözlerinin arkasına doğru sıçradı.

"Büyükkannen Lord Perth'ten hoşlanıyor, bu doğru. Ama onun senin yeni baban olması gibi bir planım yok. Yine de bunu düşünmeye başlarsam, önce sana danışacağım." Ramsay'in buklelerini öptü. "Bu sana uyar mı?"

Başını kaldırdı, yanakları kızarmış ve nemliydi. "Evet, anne. Teşekkür ederim anne."

"Ya sen, John?"

"Evet, anne. Yalan söylediğim için özür dilerim." Ama yüzü altı yaşında bir çocuk için fazla sert, fazla ciddiydi. Bir baba istiyordu. Neredeyse konuşabildiği andan itibaren Patricia'ya bunu defalarca söylemişti. Bir keresinde Timothy Amca'nın yeterli olmadığını söylemişti. Kendine ait bir babası olsun istiyordu.

"Şimdi, hemşire seni yatağına yatırmak için arıyor olmalı. Seni yatırmak için hemen kalkacağım." Küçük oğlunu başının üstünden öptü ve parmak uçlarıyla John'un yanağını okşadı. Oğlanlar döndüler ve Patricia'nın çalışma odasına doğru ilerleyen küçük, şişman, alaca köpeklerin arasından tökezleyerek geçtiler. Kayınvalidesi oğullarının olduğu yerde belirdi. Bronz bir tafta giymiş, siyah tüylerle süslü bir bere takmış, kucağında bir pug daha taşıyan Dowager Lady Morgan, burnunu bükerek manzarayı seyretti.

"Örnek bir müzik şölenini daha kaçırdın kızım. Peki onun yerine ne başardın?" Bir elini yere saçılmış aletlere doğru salladı. "Değersiz fahişeler için biblolar."

"Onlar ıvır zıvır değil anne." Aletleri almak için eğildi. "Onlar alyans ve onları çocuk hastanesinden alan kızlar fahişe değil. Onlar gelinler." Zavallı gelinler. Ama yoksulluk, Dul Leydi Morgan'ın asla anlayamayacağı bir şeydi. Patricia ona çalışma masasının üzerindeki fatura yığınının gösterse bile, kayınvalidesi burnunu çeker ve kadınların fatura ödemediğini söylerdi.

Oliver da İspanya'dan yazdığı mektuplarda aynı şeyi söylemişti. Değersiz avukatları da bundan faydalanmıştı. Şimdi, tabii ki, faturaları ödeyemiyordu.

"İstediğin bir şey mi vardı anne?" Aletlerinin sonuncusunu aldı, küçük kulağının altını kaşdı, sonra penseleri düzgünce sıralamaya başladı.

"Lord Perth bana, eğer ona daha fazla cesaret verirseniz, size bir teklifte bulunmaya karşı çıkmayacağını söyledi."

Patricia taburesinde döndü. "Bunu sana o mu önerdi? Ne kadar dikkat çekici."

"Ona bir hanımefendiden cesaret değil, sadece alçakgönüllülük beklemesi gerektiğini söyledim. Ama o sizin niyetinizden emin değil gibi görünüyor." İnce dudaklarını büzdü. "Neymiş onlar Patricia? Oğullarını süresiz olarak babasız bırakmak mı?"

Sıkıca yutkundu. "Benim niyetim Lord Perth'i ilgilendirmez."

"Sen nankör bir kızsın. Oğluma hep bunu söyledim."

Patricia dönüp işine baktı, avuçları nemliydi. "Oğlun bunu kendi başına yeterince iyi biliyordu." Küçük, tombul bir köpek ayak bileğine çarptı ve çok rahatlatıcı, sıcak, şefkatli ve canlı hissettirdi. "Hepsi bu kadar mı anne? Bu gece bitirmem gereken epey bir iş var."

Dul kadın, parmaklarıyla avucundaki pug'ı okşayarak sertçe burnunu çekti. "Hanımlar çalışmaz."

Patricia'nın megrimi spiral çizdi. "Bu hanımın var." Kerpeteni aldı. "İyi geceler anne. İyi uykular."

Kumaşın hışırtısı ve yirmi küçük patinin patırtısı dul kadının gidişini haber veriyordu. Patricia penseyi yeniden elmasın üzerine koydu, göğsü ve boğazı gerilmişti. Ama faydası yoktu. Elleri artık sabit değildi.

Maddi zorunluluklar yüzünden sevdiği bu işi bırakacak ve kayınvalidesi zaferini ilan edecekti. Calanthia'yı kardeşlerinin evine gönderecek ve hayatındaki son güneş ışığını da kaybedecekti. Ailesinin geri kalanını, sadece tatlı bunak Elsbeth Teyze'nin dul kadının günlük aşağılamalarının etkilerini karşılayabileceği, arkadaşlıklarının sınırlı olacağı taşraya taşıyacaktı. Gerekirse her şeyi yapardı.

Ama sevmediği bir adamla evlenmezdi. Bir daha olmaz. Oğullarının iyiliği için bile. Ailesine uymak için bunu bir kez yapmıştı. Bir daha asla yapmayacağına dair kendine uzun zaman önce söz vermişti.

Onun yerine, içinde en kötü olduğu yerde başka bir fikir kıvılcımlandı. Aylardır hayalini kurduğu ama tam olarak düşünmeye cesaret edemediği bir fikir. Utanç verici bir fikirdi bu ve şimdi gerçekten düşünmek kalbini hızlandırıyor ve başını döndürüyordu.

Bir ilişkisi olacaktı. Tutkuyu yaşayacaktı. Bir erkekle.

Bunu düşünmek bile megrim'in aklını başından aldı.

Evli kadınlar ara sıra konuşurlardı ve Patricia bir kadının evlilik sırasında acı ya da sıkıntıdan daha fazlasını hissetmesinin mümkün olduğunu anlamıştı. Son zamanlarda aklı bu kışkırtıcı fikre takılmıştı, ta ki başka bir şeyin tadına bakmak için çıldırana kadar. Belki de içine düştüğü çaresiz durumdan ya da yaşadığı sıkıntılara rağmen hayatının her gün aynılaştırmadan kaynaklanıyordu.

Bir tatile ihtiyacı vardı. Tutkuya ihtiyacı vardı. Kahkaha, arzu ve yeniden özgürce yaşadığını hissetmek istiyordu. Sert, katı İngiliz ağırbaşlılığıyla iyi bir beyefendi olan Lord Henry Perth'le bunu kesinlikle hissedemezdi. Tıpkı Oliver gibi. Ama eninde sonunda tekrar evlenmesi gerekiyorsa, bundan önce bir gün, bir gece bile olsa biraz yaşamak çok mu yanlış olurdu?

Sessiz bir iç çekti.

Elbette bu tamamen hayaldi. Londra'da dul bir kadının portresini çizerek yaşıyordu, eğer öğrenilirse bu felaket olabilirdi. Düşünmesi gereken oğulları ve bir sonraki yıl sosyeteye girecek olan Callie'nin dedikodularla lekelenmemesi gerekiyordu.

Belki daha da önemlisi, gerçek hanımefendiler tutku nöbetlerine, hatta aşırı sevgiye bile kapılmazlardı. Annesi ona bunu öğretmişti ve Oliver da bunu pekiştirmişti. Evliliğinin o ilk aylarında çok mutsuz olmuştu. Ama ondan sonra, ona sıcaklık vermeye çalıştığında bile, ondan tek bir şey istemişti ve bunu bile hissetmeden yapmıştı. Hiç sıcaklık yoktu. Tutku yoktu. Sonunda denemekten vazgeçmişti. Adam bir komisyon satın alıp savaşa gittiğinde, ikisi de bunun nedenini biliyordu.

Ama bütün erkekler Oliver gibi değildi. Bazıları tutkuluydu. Bir keresinde o türden bir adamla öpüşmüştü. Mükemmel bir günde cenneti tatmıştı.

Penseyi yeniden elmasın kuşağına yerleştirdi. Elleri yine sabitti, nefes alış veriş düzenliydi. Sadece fantezisini düşünmek bile onu sakinleştiriyordu.

"Kurnazlık mı?" Sandalyeye gömülmüş olan Calanthia'nın sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

"Ne oldu canım?"

"Bu Oliver'ın avukatından gelen bir mektup değil." Yuvarlak bakışlarını kaldırdı. "Oliver'ın kendisinden gelen bir mektup."

Patricia'nın elleri aletinin üzerinde hareketsiz kaldı. "Oliver Morgan'dan mı? Kocamdan mı?" "Oku."

Oliver'ın avukatından gelen oymalı kırtasiye kağıdının üst sayfasında yalnızca bir satır vardı: 1 Mart 1816. Sevgili Leydi Morgan, Bunu size şu anda teslim etmekle görevlendirildim. Saygılarımla, Harold Glover. Diğer sayfa Oliver'ın tanıdık, tutkusuz yazısıyla yazılmıştı ama tuhaf bir şekilde ince ve düzensizdi. Yaralandığı Salamanca Savaşı'ndan üç gün sonrasının tarihini taşıyordu. Ölümünden bir gün önce.

25 Temmuz 1812

Salamanca, İspanya

Leydi Patricia Ramsay Morgan

Lowescroft

Bradford, İngiltere

Sevgili karım,

Şüphesiz bu son anda size ne söylemem gerektiğini merak ediyorsunuz. Hiçbir zaman açık sözlü olmadım ve ölümümün arifesinde de olmayacağımdan emin olabilirsiniz. Çünkü öleceğimden oldukça eminim. Kısaca. Yaram ciddi ve doktorlar iyimser değil.

Ancak sizi bu dünyaya dul bir kadın olarak bırakmadan önce, size son bir görev vermeliyim. Bunu senden zavallı bir baba olduğum oğullarımızın hatırı için istiyorum. Devam etmeden önce bir uyarıda bulunacağım: Eğer

Bir kez daha evlendiğinizde -ve bu sefer daha mutlu bir şekilde, dua ediyorum- bu mektubu okumayın. Aksine, onu ızgaraya atın ve alevlerin onu tüketmesine izin verin. Çünkü bu durumda artık üzerinizde hiçbir yetkim kalmadı ve kaybettiğim her şeye yeni kocanız sahip oldu. Ama henüz evlenmediysen, yalvarırım, istediğimi yap. Bu, sana daha iyi davranması gereken ama nasıl davranacağını bilmeyen bir kocadan son bir dilek.

Kısa bir süre önce İngiltere'de çok değerli bir nesnenin toprağa gömülmesine neden oldum. Geri getirilmesi oğullarımızın gelecekteki mutluluğunu sağlayacaktır. Nişanlandığımız uzak kuzenlerinizin evini hatırlayın. Sen

nesneyi almak için oraya gitmelisiniz, ama bunu bu mektubu aldıktan sonra iki hafta içinde yapmalısınız.

Şimdi sizi son bir sözle, minnettarlıkla baş başa bırakıyorum. Çocuklarımız için mükemmel bir anne oldun. Her şeye rağmen benim için örnek bir eş oldun. Sana mutluluklar ve Tanrı'nın lütuflarını diliyorum.

Seninkiler,

Oliver Christopher Morgan, III

Patricia dilsiz bir şekilde oturdu,
gözleri diken diken olmuştu. "Tricky?
Sen iyi misin?"

Gözlerini kırpmıştı, elini gözlerinde gezdirdi ve bir çift gözyaşını uzaklaştırdı.

"Evet. Gayet iyiyim."

"Öyle mi?"

Başını salladı, sözlerinin doğruluğuna biraz şaşırmıştı. Onun son teşekkürü ve kutsaması, hayatında ondan alabileceğinden çok daha fazlaydı. Elbette çok geç ve çok azdı. Ama onun daha fazlasını ifade edemeyeceğini evliliklerinin çok erken dönemlerinde öğrenmişti. Artık bunun için onu suçlamıyordu.

Ve şimdi ona sağladığı bu fırsat için teşekkür edebilirdi.

Sayfaları katladı ve cebine koydu. "Elsbeth Teyze'den bana eşlik etmesini isteyeceğim."

Kız kardeşi ağzı açık kaldı. "Yapacak mısın o zaman?" "Elbette. Neden yapmayayım ki?"

"Ama-" Callie öne doğru oturdu. "Ama Tricky, seni neye gönderdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Ve Tanrı aşkına, şimdiye kadar çoktan gitmiş olabilir!"

Başını öne eğdi. "Genelde neşesi yerinde olan bir kıza göre buna oldukça tuhaf tepki veriyorsun."

"Sanırım sadece şaşkınlık içindeyim. Ölmüş bir kocadan hiç hoşlanmadığım bir mektup almamıştım. Şu anda nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum."

"İyi hissediyorum." İyiden de öte. Aslında karıncalanıyorum. Çalışmasına bir göz attı. Bu gece bitiremeyecekti. Şimdi

yolculuk için toparlanmalıydı. Ayağa kalktı ve önlüğünü çözdü.

Callie sandalyesinden fırladı. "Ben de seninle geleceğim."

Patricia'nın kaşları çatıldı. Eğer düşündüğü şeyi yapacaksa, yanında on yedi yaşındaki kız kardeşini götürmesi pek mümkün değildi.

"Kısa süreli yokluğumda John ve Ramsay'i rahatlatmak için burada kalmalısın."

"Hemşireleri, John'un öğretmeni ve tabii ki korkunç büyükanneleleri olacak. Kramp girdiğinde Elsbeth Teyze'nin ayaklarını ovmayı bilen tek kişi benim. Eğer onu refakatçi olarak alacaksanız, beni de almalısınız."

"Hm." Kız kardeşinin kendisinininkinden daha mavi ve canlılık dolu parlak gözlerine baktı. Bir zamanlar o da aynı yaşlardaydı ve başını döndüren, kalbini durduran bir adamla tanışmıştı. Calanthia bunu bilmiyordu elbette; Patricia bunu sadece günlüğüne anlatmıştı. Ama yaklaşık dört yıl boyunca dul kadının arkadaşlığına katlandıktan sonra, kız kardeşi de bir tatili hak etmişti.

"Pekala."

"Oh, Tricky, sen muazzamsın!" Kollarını ona doladı ve sıktı. Patricia kucaklaşmayı sürdürdü ve yakınlığın tadını çıkardı.

Calanthia zıplayarak kapıya gitti. "Ben toplanmaya gidiyorum. Leydi Morgan'ın bunu duyduğunda yüzünün bir erik gibi buruşmasını görmek için sabırsızlanıyorum!" Odadan hızla çıktı.

Patricia mektubu geri çekti ve tekrar açtı. Yolculuk birkaç gün sürecekti, tıpkı dokuz yıl önce ters yönde olduğu gibi - o yolculuk Oliver'ın ona gelin olmayı teklif ettiği gün, babasıyla nişan sözleşmesini imzaladıktan tam bir gün sonra başlamıştı.

Ama bu kez Patricia nişanlı değildi. Ve kalbi bir erkeği arzularken o bir erkekle evlenmeyecekti.

Bir başkası. Bu yolculukta, sonraki aylar boyunca yeni kocasından sakladığı zamanlar dışında sonu gelmeyecekmiş gibi görünen gözyaşları dökmeyecekti.

Bu yolculukta özgür olacaktı. Saygıdeğer bir dul. Ailesi olan, cüzdanında beş kuruş parası bulunmayan ve kendisini bir anlığına da olsa hayata döndürecek bir deneyim için yanıp tutuşan bir kadın. Yolda giderken, fantezisini gerçekleştirmeye istekli en az bir erkekle karşılaşması kaçınılmazdı. Ona tek bir gece için tutkuyu tattıracak bir adam, daha önce sadece bir kez hissettiği duyguları yeniden canlandıracak bir tutku.

Ancak bu kez, kendisini içten dışa doğru canlı hissettiren yakışıklı bir beyefendiye rastlarsa, sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce onun adını öğrenecekti.

Üçüncü Bölüm

" **'Bu** sadece bir gerginlik, anne."

Yağmur, çamurlu otoyol boyunca vızıltılı bir örtü halinde yağıyor ve Patricia'nın kaputunun kenarından damlıyordu. Arabanın atlarından sadece ikisi hâlâ yerlerinde duruyordu. Arabacı onları gezdirmek için liderleri ayırmıştı. Sol lider dramatik bir şekilde topallıyordu.

Patricia kaşlarını kırıştırdı. "Sadece bir gerginlik mi?" "Evet, anne. Hemen iyileşecek, sanırım."

"Bu durumda bir dakika tam olarak nedir, Carr?"

"İki gün. Hemen lapa yaparsam üç gün bile olabilir. Sabah daha iyi anlayacağım anne."

Önce yola, sonra da karşı yöne baktı. Ağaç gölgeleri ve taş çitlerle çevrili tarlaların kenarları dışında pek bir şey görünmüyordu. Ama Oliver'ın mektubuna göre yakınlarda bir han olmalıydı.

"O zaman en yakın posta evine gideriz ve devam etmeden önce onları değiştiririz," dedi cesurca.

"Olabilir, anne." Carr başını salladı. "Eğer yapabilseydi."

"At artık arabayı çekemiyor mu?"

Carr başını salladı ve yüksek taçlı şapkasının siperliğinin altını kaşdı. "Korkarım hayır, anne. Başka bir işe yaramasını pek istemezsin."

"Hayır, tabii ki değil." Karmaşık koşum takımlarına baktı. "Onu arkadan bağlayıp diğerlerini de biz posta evine varana kadar götürebilir misin?"

"Hayır, anne." Üzgün görünüyordu. "Özür dilerim."

"Hm." Derin bir nefes aldı ve bir nefes çektikten sonra bıraktı. "O halde yardımın gelmesini beklemeliyiz."

"Önden gidebilir miyim?" Şüpheli görünüyordu.

"Hayır. Bu bizi oldukça korumasız bırakır. Bekleyeceğiz." Pelerininin üzerindeki yağmurun tozunu aldı ve tekrar arabaya bindi. İçeride Callie'nin mavi gözleri parlıyordu.

Merak ve Elsbeth Teyze'nin belirgin gri gözbebekleri her zamanki gibi hoş bir şekilde lekeli görünüyordu.

"Öndeki atın ayak bileği incinmiş." Oliver'ın bakire teyzesinin elini okşadı. "Ama endişelenmenize gerek yok. Kısa süre içinde yardım gelecek ve biz daha ne olduğunu anlamadan güzel, rahat bir hana doğru yola çıkacağız."

"Canım benim, Patricia." Elsbeth Teyze'nin ince, titrek ses tonu biraz müzikaldi. "Çok tuhaf şeyler söylüyorsun."

Güldü. "Ama bu doğru, Elsbeth Teyze."

"Bu çiftliğin öğleden sonra için yeterince iyi olacağını söyleyebilirim." Yaşlı kadın başını salladı, kırmızılar, maviler ve sarılarla karışık ipek çiçekleri bonesinin üzerinde sallanıyor, ağzının kenarları kırışıyordu.

Patricia pencereden dışarı baktı. "Bir çiftlik gördünüz mü?"

"Oh, hayır, canım. Aylardır değil."

Patricia bakışlarını kız kardeşine çevirdi. Calanthia sırttı ve parlak gözlerini devirdi, sonra elini Elsbeth Teyze'nin dirseğine sıkıştırdı.

"Teyze, şu anda o çiftlikten ne kadar uzakta oturduğumuzu söyler misin?"

"Onu çeyrek mil geçtik diyebilirim."

Callie yaşlı kadına daha da sokuldu. "Peki bugün çiftlikte akşam yemeği için ne servis ediyorlar?"

"Koyun eti yahnisi."

"İşte, Tricky. Kısa sürede koyun eti yahnisi yiyeceğiz. Yürüyelim mi? Gerçi burada kalıp bir haydut tarafından saldırıya uğramak çok daha oyalayıcı olurdu sanırım. Bu tür haydutların aşırı derecede çapkın olduğunu duymuştum."

Patricia gülümsememeye çalıştı. Elsbeth Teyze dolaşıyor, Callie de tıpkı Londra'daki evlerinde yaptıkları gibi oynuyordu. Eldivenlerin ve ayakkabıların arasından sızan soğuğa rağmen yeterince memnun görünüyordular.

"Anne," diye seslendi Carr dışarıdan. "Rider geliyor."

Kapıyı açtı ve başını dışarı çıkardı. "Bir hayduta benziyor mu, Tricky?"

"Eşkıyaların fiziksel özelliklerini tam olarak bilmiyorum, kardeşim, ama ona soracağım. Olumlu yanıt verirse sizi doğrudan bilgilendireceğim."

"Muhteşem!"

Atlı yaklaştı. Ne yazık ki Calanthia için, zarif pelerinli pardösüsü ve kenarlı şapkasıyla, arkasında eyer çantası, istisnasız bir beyefendiye benziyordu. Yakışıklı atı çamurlu yolda rahatça ilerliyordu. Patricia ayağını basamağa koydu.

"Ona çiftliği sor," diye cıvıladı Callie.

Patricia sırtıttı ve çiseleyen yağmurun altında dışarı çıktı.

"Atını yürüyüşe yavaşlattı teyze." Callie dışarı baktı ve Elsbeth Teyze için içeriden bir şeyler anlattı. "Ah, zahmet. Attan iniyor. Bu kesinlikle bir haydutun yapacağı bir hareket değil. Çok uzun boylu ve büyük bir özgüvenle yürüyor ama elinde tabanca yok. Ne büyük hayal kırıklığı."

"Calanthia," diye fısıldadı Patricia, "sakın ol." Zarif bir gülümseme takındı ve arabaya doğru yürüyen beyefendiye döndü. "İyi günler, efendim. Acaba sizi ikna edebilir miyiz?"

Daha ileri gidemedi.

Onun konuşmasıyla birlikte durdu, dört metre ötede. Nefes alması durdu.

Gözleri bir an için büyüdü. Yeşil gözleri. Artık aralarındaki mesafeden bile bunu biliyordu.

Bunu hafızasından biliyordu.

Bu oydu. Tristan. Dokuz yıl sonra.

Ama yanılıyor olmalıydı. Bu adamın yüzü hafızasındakiyle aynı değildi. Puslu günün soluk ışığında teni bronzlaşmış gibi görünüyordu. Sert bir çene ve pürüzsüz yanaklar, gülümseyen dudakları ve uzun, düz bir burnu değil, en azından bir kez kırılmış bir ağız ve burnun sert çizgisini çevreliyordu.

Sanki konuşacakmış gibi dudakları hafifçe aralandı. Sonra şapkasını çıkardı ve askeri bir hassasiyetle eğildi. Onun

Saçları hatırladığı gibiydi, çok kısa olmasına rağmen neredeyse siyahtı. Şapkasını düzeltip yerine taktı ve bir zamanlar ona derin bir özlemle bakan koyu, zengin zümrütleri bir kez daha gölgede bıraktı.

"İyi günler hanımefendi. Yardımcı olabilir miyim?"

Patricia sesini bulamadı. Onunki de aynıydı, sadece biraz değişmiş, daha geniş görünen göğsünün genişliğiyle derinleşmişti. Omuzları da öyle. Yıllar genç adamı bir erkek haline getirmişti.

"Kurnaz," diye fısıldadı kız kardeşi ve onu böbreklerinden dürttü.

Patricia reverans yapmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Nefesleri sıkışmış göğsüne geri dönmüyordu ve tüm vücudu titriyordu. O ana kadar onu bir daha görmeyi hiç beklemediğini fark etmemişti. Aylarca hayal kurmuştu. Yıllarca merak etmişti. Ama asla gerçekten göreceğine inanmamış, kendini genç ve aç hayal gücünün onu icat ettiğine ikna etmişti.

Ama İngiltere o kadar da büyük bir yer değildi. O bir aptaldı.

"Teşekkür ederim, efendim." Sesi garip ve sert çıkıyordu, yağmur her taraftaki sesleri bastırıyordu. "Atlarla ilgili bir sorunumuz var ve ilerideki hana devam edemiyoruz."

"Çeyrek mil kadar geride bir çiftlik var," dedi hiç tereddüt etmeden ve arabanın içinden bir alkış kopardı. "Geri dönüp başka bir araçla geleceğim. Arabacınız tabanca taşıyor mu?"

Burada ne nazik bir rica, ne de o ilk kısa duraklamanın ötesinde bir tanıma iması vardı. Sadece gerekliliğe dikkat.

"Sanırım öyle. Carr?"

"Evet, anne." Carr ceketini kenara çekerek bir silahın kabzasını ortaya çıkardı.

"Gerekirse kullanmayı unutma." Emir vermeye alışkınmış gibi tam bir otoriteyle konuştu. Döndü ve atına tekrar bindi. "Kısa süre sonra döneceğim." Eğildi

Eylerden indi, atının etrafında bir daire çizdi ve toynaklarını çamura vurarak dörtnala yola koyuldu.

Patricia bir elini göğsüne bastırdı, ciğerlerine nefes aldirmek için mi yoksa çarpan kalbini durdurmak için mi, pek bilemiyordu.

Tristan. Uğruna binlerce gözyaşı döktüğü adam. Hayata geldi. Hiçliğin ortasında yağmurlu bir yolda belirdi.

Calanthia'nın neşeyle, "Bize başka bir araba getirmeye gitti, teyze," dediğini duydu. "Ve onu gördüğünde inanamayacaksınız, çok yakışıklı. Böyle beyefendiler bizi kurtarmak için ortaya çıkarsa, yolda daha sık mahsur kalacağımızı söyleyebilirim."

Çiftlikte araba yoktu elbette, sadece örtüsüz bir at arabası vardı. Ama bu yeterli olmalıydı. Öğleden sonra hızla azalıyordu ve güneş batmadan önce yağmur yolu karartacaktı. Denizde olduğu gibi karada da durum böyleydi.

Nik arabaya ve onu kullanması için çiftçiye el koydu. Çiftçi uzun bir açıklama yaparak, büyük oğlunun bir balya saman, bir dirgen, aşırı alıngan bir inek ve güzel bir sütçü kızın karıştığı bir yaralanma nedeniyle artık araba kullanamadığını açıkladı.

"Dişiler," diye tükürdü çiftçi. "Her zaman bir dişi, değil mi efendim?"

Her zaman bir dişi, gerçekten.

Nik'in gemisinde çiftçi kadar geveze denizciler vardı; gevezeliğe aldırmıyordu. Hatta bundan memnuniyet duyuyordu. Bir kadın yüzünden Donanma'ya kaçtığından beri sekiz yıl boyunca hayatında hüküm süren düzene benzeyen bir düzene zihnini zorlamak için her şeyi yapardı. Şu anda önündeki yolda karaya oturmuş olan kadın.

Donanmaya katılmalı ve büyük bir gemi kaptanı olmalısın! Napolyon'un filosunun belası olacaksın.

Tamamen değişmişti. Bir zamanlar olgun bir şeftali gibi pembe ve gamzeli olan yanakları şimdi çukurlaşmış ve solgunlaşmıştı.

Çenesi daha da eğilmiş ve gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu. O zamanlar sonbahar yaprakları kadar çok yönlü olan ve kurdelelerinden sıyrılıp güneş ışığında parlayan saçları, şimdi ağırbaşlı bonesinin altında sıkı bir düğüm halinde kaybolmuştu. Ve ağzı, en tatlı, en yumuşak, en esmer gül gibi hatırladığı ve bir erkeği üzerinde hayal ederken çıldırtacak kadar dolu dudakları...

Onu tanıyana kadar gülümsemişti. Sonra pürüzsüz yanakları ve duygulu dudakları bir hayaletinki gibi soldu.

Nik'in onu hatırladığını ve onunla tekrar görüşmek istemediğini doğrulayacak bir işarete ihtiyacı varsa, şimdi o işarete sahipti. Göğsü sıkışmıştı ve kendini hâlâ pervasız, kararsız bir genç gibi hissediyordu. Sonunda bir kadının boş bakışlarıyla yıkılan bir savaş kahramanı.

Ama bu sadece o zaman bile şüphelendiği şeyin doğrulanmasıydı.

O sabah onu ilk gördüğü andan itibaren, yaz güneşinin altında parıldayan saçları ve genç kıvrımlarını okşayan zarif elbisesiyle, onun için yeterince iyi olmadığını biliyordu. Babası ve ağabeylerinin ona hatırlatmaktan asla çekinmedikleri gibi, hiçbir şey için yeterince iyi olmamıştı. Asla yeterince zeki, asla yeterince disiplinli, asla övgüyü hak edecek kadar yetenekli, hatta kınama dışında fazla ilgiyi hak edecek kadar yetenekli olmamıştı. Dikkatsiz bir serseriden başka bir şey değildi. Kızın gülmesi, gülümsemesi ve onu öpmesine izin vermesi, aksini ne kadar dilerse dilesin, bunu değiştirmemişti. O altın günün sonunda, onu kazanmak için kendisinden bir şeyler yapacağına karar vermişti. Bu kadar basit olacaktı.

Ama ertesi sabah planladığı gibi onunla buluşmamıştı ve onu bulamamıştı. Bu yüzden tamamen başka bir şey yapmak için savaşa gitmişti.

Atını mahmuzlayarak ilerledi. At arabası ilerideki grilikte belirdi, atlar izlerine bulanmışlardı. Bir süre sonra

Eyer üzerinde geçen bütün gün Nik yorgun ve ağrılıydı. Ama Jag'ın talimatları ve kendi hafızası doğruysa, rota beş mil uzakta olmayan bir han sunuyordu. Arabayla gece olmadan oraya varılabilirdi.

Arabadan ıktı ve adamın arkasından yola baktı.

"Ah. Ne büyük şans." Eldivenli ellerini önünde kavuşturdu. Hâlâ incecikti, omuzlarının kıvrımı ve göğüslerinin kabarıklığı pelerininin altından zar zor seçiliyordu. "Teşekkür ederim, efendim."

"Vagon mu?" Genç bir bayan parlak başını kapı aralığından içeri uzattı. "Ne kadar sıra dışı!"

Eğildi. "Korkarım seçenekler sınırlıydı hanımefendi. Ya bu ya da eşek arabasıydı. Sizin yerinize karar vermeye cüret ettim."

Kız kıkırdadı, o kadar tanıdık bir şekilde yüzünü buruşturdu ki - o kadar iğdsel bir şekilde tanıdık, hafızasına o kadar kazınmıştı ki - bir akrabası olması gerektiğini anladı. Bakışlarını dokuz yıldır unutmadığı kadına çevirdi, sonra da keşke unutmasaydım dedi.

Mavi gözleri - daha önce bir kez içinde kendini kaybettiği gözler

-Kalın kirpikli ve geniş, gerçek olamayacak kadar güzel bir yüze yerleştirilmiş peygamber çiçekleri ona bakıyordu. Güzeldi, çünkü gençliğin masumiyeti ve arzusuyla parladığını hatırlıyordu. O yüz değişmediği için değil, çünkü değişmişti. Ama şimdi, onu festivaldeki kalabalığın içinde ilk gördüğü ve nefesini kaybettiği zamanki gibi, onun için o güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

Bunu kendi kendine inkr edemezdi. Bunu yapmak bile istemiyordu. "Elbette harika olacak," dedi sadece. "Carr, bu

bir saat içinde karanlık çökecek. Yardım gönderilinceye kadar at arabası ve atlarla birlikte burada kalabilir misiniz?"

" 'Elbette anne. Benim için endişelenme." Onu başıyla onayladıktan sonra bagajları aracın üstünden indirmeye başladı.

Nik içerideki kıza elini uzattı ve kız hafifçe aşağı atladı.

"Bu çok yerinde bir macera!"

"Yağmurda ve çamurda otoyollarda yaşanan aksilikler başka bir şey sayılamaz, hanımefendi."

"Soru soruyorsun ve birbirimizi neredeyse hiç tanımlıyoruz!" Gözleri parladı. "Oh, Tricky, onun bir haydut olmamasına çok sevindim. Siz değılsiniz, değıl mi efendim?"

"Yıllardır değıl."

"O zaman sizinle daha önce karşılaşmadığımız için büyük hayal kırıklığına uğradım." Kıkırdadı, aptal bir kız neşesiyle. Dün gibi hatırladığı diğerkız gibi değıldi. O kız özgürce ama sessiz bir zarafetle gülmüştü. Gözleri ışıllıdı ama kirpikleri bu neşenin sadece bir parıltısının ortaya çıkmasına izin verdi. Coşkulu ama alçakgönüllüydü ve o gün ona duygularını doğrudan söylememişti, çok geç fark ettiğı bir ihmaldi bu.

şimdi sessiz durmuş, onları izliyordu.

Kapıda yaşlı bir kadın belirdi ve adam ona yardımcı oldu.

"Genç adam, o yara izine şimdi bakmalısın yoksa yaşlılığında sana acı verecek." Kadın adamın omzunu sıvazladı, onu serbest bıraktı ve arabaya doğru yalpalayarak yürüdü.

Kızın gözleri dans etti. Nik kaşlarını kaldırdı. Kız bir kıkırdamayı daha bastırdı. Çiftçi kasketini çekiştirdi ve Nik yaşlı kadına koltuğı oturması için yardım etti. Kız geniş bir sırtışla alçak arka itanın üzerinden arabanın arkasına tırmandı.

"Yıllardır bir arabanın arkasına binmemiştim," diye sevine haykırdı, eteklerini ıslak samanların üzerinde düzeltirken.

Dikkatini yanındaki kadına çevirdi. "şu anda bir tanesine binmek zorunda olduğunuz için üzgünüm."

Vagon bir hanımefendi için uygun bir araç değıldir.

Elini uzattı. Kadın ona bakmadı ama eldivenli parmaklarını adamın avucuna koydu ve dokuz yıl sonra adam ona tekrar dokundu.

Pırıl pırıl bir Mayıs Günü'nde parmaklarını onunkilere doladığında ve teninin tatlı, yumuşak okşayışı onu ateşlediğinde yaşadığı kalp durdurucu çılgınlık değildi bu. Bu dokunuş -kasıtlı ve istikrarlı- hiçbir şey vermiyordu. Hiçbir belirsizlik. Hiçbir aşinalık. Bu buluşmayı garip, kafa karıştırıcı ya da ürkütücü bulabileceğine dair hiçbir ima yoktu. Oysa parmaklarının ağırlığı ve şekli adamın nefesini kesmişti.

Hasırın üzerine çıkıp onu serbest bıraktı, ardından elbisesini düzgünce üzerine geçirdi ve bakışlarını ileriye doğru çevirdi.

Göğsü sıkışmış bir halde atının yanına gitti. Yıllarını denizlerde korkak ve yüzsüz, açgözlü ve gaddar adamlarla savaşarak geçirmişti. Kraliyete hizmet ederken kâbuslara layık savaşlar yapmıştı. Bir deliyi bile darmadağın edecek fırtınalara karşı dümeni yirmi beş deniz milinde sabit tutmuş, kalbi boğazında, kurtuluş için dua etmişti. Ama şimdiye kadar kendini hiç aptal gibi hissetmemişti.

Yıllarca artık var olmayan bir kadının hayaline tapmıştı. Büyük ihtimalle de hiç var olmamıştı.

Dördüncü Bölüm

Arabanın yanında at sürüyordu, karanlık yakışıklı ve sessizdi, etraflarında akşam çökerken ve yol kararırken. Araba Patricia'nın arkasından sarsıldı, kenarını tuttuğu elleri acıyordu. Calanthia konuşkan çiftçiyle sürekli sohbet ediyor, Elsbeth Teyze de araya saçmalıklar sıkıştırıyordu. Ama Patricia bundan zevk alamıyordu.

Nasıl oluyordu da hem kanı kaynıyor hem de aynı anda ölüyormuş gibi hissediyordu? Adam onun elini tutmuştu ve tüm evreni durmuştu.

Bu oydu. Yine de buna inanamıyordu, çünkü adam sanki hiç tanışmamışlar gibi davranıyordu. Sanki birlikte geçirdikleri gün hayatının en harika günü olmamıştı. Hemen ardından en yürek parçalayıcı olanı geldi.

İleride ışıklar belirdi ve binaların gölgeleri bir avlunun etrafında kümelendi. Araba, çoğunlukla iki katlı taş bir yapı olan hanın önünde gümbürdeyerek durdu. Calanthia inmek için refakatçilerinin elini tuttu. Acı içinde ve kaskatı kesilmiş olan Patricia, adam ona yardım edemedi aceleyle arabanın arkasından indi. Bir zamanlar bambaşka bir şekilde nasıl dokunduklarını hatırlamadan, ona tekrar böyle üstünkörü dokunmaya dayanamadı.

"Umarım ateş yanıyordur," dedi Calanthia neşeyle. "İliklerime kadar üşüdüm."

İçeriden, fuayenin ötesinden kalabalık bir içki salonunun sesleri geliyordu. Kapıda önlük giymiş, güçlü kuvvetli, tuzlu ve biberli saçlı bir adam belirdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Ben Acton. Adamım bugün kalacak yer ayarlamak için benden önce geldi."

Hancı elini sallayarak selam verdi. "Hoş geldiniz Kaptan Acton! Donanmanın en iyilerini Alabalık ve Midilli'de ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Patricia ağzı açık kaldı.

Yüzbaşı Acton? Savaş sırasında kazandığı zaferler nedeniyle İngiltere'de ününü bilmeyen kimsenin kalmadığı deniz subayı?

Hancıya, "Önce bu hanımlarla ilgilenmelisin," diye talimat verdi. "Yaralı bir at arabasıyla yolda zor anlar yaşadılar ve akşam yemeği ile kahvaltı için özel bir odaya ve bir salona ihtiyaçları var."

"Keşke sizi memnun edebilseydim, Kaptan." Hancı büyük bir pişmanlık içindeydi. "Ama sadece bir salonumuz var ve buradaki adamınız -" Antrede ayaklarını sürüyerek yürüyen yıpranmış, çarpık bacaklı bir adamı işaret etti "-orayı sizin için çoktan kiraladı."

"Benim ona ihtiyacım yok. Onların olacak."

"Oh, hayır, efendim. Kaptan." Patricia'nın bağlı dilinden kelimeler döküldü. "Onu bizim için bırakmamalısın."

"Meyhane kadınlara göre değil," diye kaşlarını çatı uşağı. "Kaptan beş yıldır bu kadar alçak adamlarla yemek yemedi." "Bu tam olarak doğru değil Rum. Daha önce de sen."

Calanthia kıkırdadı.

"Adamınızın haklı olduğuna üzülüyorum." Hancı başını salladı. "Bu gece ağzına kadar işçi dolu, Kaptan."

Kaptan Acton ona döndü. "Sizi böyle bir arkadaşına bırakıp hem Bay Rum'un hem de ev sahibimizin azarına maruz kalmak istemem." Yeşil gözleri parlıyordu, tıpkı dokuz yıl önceki genç adam gibiydi ve Patricia'nın nefesini kesiyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tek sebep bu mu?" Meraklı bir kaşını kaldırdı. "Elbette."

"O halde akşam yemeği davetimizi kabul etmelisiniz." Parmakları, sinirlerinden kaynaklanan bir alışkanlıkla pelerinini çekiştiriyordu. Adamın bakışları ona fazlasıyla sabitti ve kızın içinde aynı anda hem pişmanlık hem de beklenti vardı. Kafası iyice karışmıştı. Kocası tarafından İngiltere'nin ücra bir köşesine hapsedilmişken, onun kısa süreliğine karşılaştığı kadınlarla umursamazca sevişerek hayatın tadını çıkarmakla meşgul olduğuna dair tüm fantastik hayal senaryolarında, onu asla ama asla ünlü bir deniz kaptanı olarak hayal etmemişti. Asla.

Oldukça iyi yelken açabilirim. Ve görünüşe göre, adını bilmediğim bir bayana birkaç kısa saat içinde aşık olabilirim.

"Oh, evet, Kaptan." Callie gülümsedi. "Akşam yemeğinde bize katılmalısınız."

"Kızarmış kapon ve şalgam." Elsbeth Teyze'nin şapkasının çiçekleri zıpladı. "Ve pırasa turtası."

Callie güldü. "Pırasalı turta mı, teyze?"

"Bahse girerim mutfağa gizlice girmişsinizdir." Mr. Rum kulağının arkasını kaşıdı, gur bir kaş kalktı.

"Özür dilerim. Teyzem mutfaklarda sinsice dolaşmaz." Callie'nin sesi kınıyordu ama gözleri parlıyordu. "O sadece ileri görüşlüdür."

"Ne olduğunu bilmiyorum hanımefendi." Elsbeth Teyze'ye baktı. "Ama kadırgada ne olduğunu biliyor."

"Lütfen bize katılın Kaptan," dedi Patricia sessizce. "Farklı bir şey duymak istemiyorum."

Onun önünde eğildi. Üçü birden ve uşağı ısrar ederken başka türlü davranamazdı. Ama onun bundan hoşlandığını sanmıyordu. Alnı gergindi.

Hancı sonunda ona döndü.

"Peki hanımefendi, kaptanı burada kim karşılayabilir?"

"Ben Leydi Morgan." Kaygısız, muzip bir genç olarak bir günlüğüne tanıdığı savaş kahramanına baktı ve "Yüzbaşı Acton, size kız kardeşim Bayan Ramsay'i takdim edebilir miyim? Bu Bayan Haye, kocamın teyzesi." Bu son sözleri söylemenin neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordu. Ne de olsa artık evli değildi. Onunla tanıştığı gün de evli değildi.

"Böyle bir arkadaşlığa layık görüldüğüm için onur duydum." Tekrar eğildi. "Bay Rum ve ben hayvanlarınızla ve aracınızla ilgilenirken bana izin vermenizi rica ediyorum."

"Gerek yok efendim. Arabacımız halleder."

"Yalnız değil, yapamaz." Arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden handan çıktı.

Patricia salonun duvarındaki şevval camdan zar zor tanıdığı bir yüze baktı. Yolculuk sırasında kendisine hayran olabilecek bir beyefendiyle karşılaşma ümidiyle, sevdiği hafif bir tülbent de dahil olmak üzere en güzel seyahat elbiselerini yanına almıştı. Ama yüzünü ya da saçlarını hiç düşünmemişti. Kendisini dokuz yıl önce, yanaklarında hâlâ çiçekler açarken ve gözlerinin altında uykusuzluktan ve çok fazla endişeden kaynaklanan gri halkalar yokken tanıyan bir beyefendiyle karşılaşabileceğini hayal etmemişti.

Onunla karşılaşmayı hiç hayal etmemişti.

"Burası en görkemli han değil mi?" Calanthia eteklerini savurarak salona doğru dans etti. "Odaların hepsi basma ve dantel yastıklarla döşenmiş, demek ki çok meşgul bir hancı kadın var."

"Callie, Elsbeth Teyze nerede?"

"Bay Rum, Nuh'un Gemisi'yle ilgili söylediği bir şey yüzünden onu suçluyor gibi görünüyor. Onları koridorda tartışırken gördüm."

"Calanthia." Patricia kapıya doğru ilerledi. "Onu, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir adamla özel olarak konuşurken öylece bırakamazsınız."

"Ama Kaptan Acton o kadar görkemli ki, uşağının da görkemden başka bir şey olabileceğini düşünemiyorum. Ve görünüşe göre kaptanın kamarasındaki kamarot da o. Denizciler çok onurludur."

Patricia başını salladı ve kapı koluna uzandı. Panel açıldı ve düğün gecesini rüyasında gördüğü adamla yüz yüze geldi. Bakışları önce yüz hatlarını, sonra da saçlarını taradı. Bir elini, ne kadar uğraşırsa uğraşsın iğnelerle zapt edilemeyecek bir bukleye doğru kaldırdı. Adam da onu takip etti.

"Burası ne kadar harika bir yer, sizce de öyle değil mi Kaptan?" Calanthia şöminenin üzerindeki küçük ahşap tabutu açtı. "Bakın! Bir hazine sandığı. Üstelik içi de dolu."

küçük sahte altın sikkelerle. Ne kadar hoş. John ve Ramsay buna bayılırdı, değil mi Tricky?"

"Yapacaklarından şüpheleniyorum," diye mırıldandı.

"Sahilden bu kadar uzakta bir hazine sandığını merak ediyorum," dedi omzunun üzerinden. Ama kadın onun odaya girmesine engel oluyordu elbette, sanki gerçek değilmiş gibi ona bakıyordu. Bir adım geri çekildi. Odanın içine ve Calanthia'ya doğru ilerledi.

"Böyle şeyleri kesinlikle biliyor olmalısınız, Kaptan." Callie parmak uçlarıyla paraları karıştırdıktan sonra kutuyu yerine koydu. "Savaş sırasında kazandığınız büyük zaferleri duyduk. Şimdi sizi geminizden bu kadar uzağa getiren nedir?"

"Calanthia," diye fısıldadı Patricia.

Ona şöyle bir baktı. "Soruyu önemsemiyorum. Bir arkadaşım adına bir görevdeyim, Bayan Ramsay. Aslında gizli bir hazinenin peşindeyim."

"Ne kadar eğlendirici!" Ellerini çırpı. "Ne tür bir hazine?"

"Hiçbir fikrim yok. Ne tür bir hazine olmasını istersiniz?" Gülümsedi.

Patricia'nın dizlerinin bağı çözüldü. Ama kız kardeşi bu erkeksi mükemmellik gösterisinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Ne tür? Tanrım, eğer seçebilseydim, ağzına kadar elmas, yakut, safir ve zümrütle dolu bir sandık olmasını isterdim."

"Aha, mücevherler." Tüm eğlencesi Calanthia içindi. "Bir hanımefendinin en büyük dileği."

"Her hanımefendinin değil." Sözcükler Patricia'nın dudaklarından o durduramadan döküldü. Ama yıllardır en büyük dileği oydu.

Calanthia güldü. "Ama Tricky, böyle bir hazineyle yüzlerce fakir kıza evlilik yüzüğü yapabilirsin."

Hafif meraklı bir bakışla ona döndü, ellerini arkasında kavuşturmuş, dik duruyordu. "Alyans mı?"

"Gördüğünüz gibi kız kardeşim," diye ekledi Calanthia, "amatör bir kuyumcu. Oldukça da iyi bir kuyumcu. Evlilik yüzükleri yapıyor.

Londra'da damatlarının yüzük tedarik etmeye gücü yetmeyen kızlar."

"Ne kadar da takdire şayansınız, Leydi Morgan."

Derin ve hafif sert sesi, dokuz yıl önce olduğu gibi onu güçsüzleştirdi. O gün onunla konuşmuştu, başlamak için çok az kelime vardı ve bisküviye aç bir köpek yavrusu gibi onu takip etmişti. Ve onun sözlerine inanmıştı.

Onun bakışlarına karşılık veremedi. "Teşekkür ederim, efendim." Elsbeth Teyze, Bay Rum ve tabaklarla dolu bir tepsi taşıyan hizmetli kız içeri girerken kapıya döndü.

"Yağmur bu gece bastırıyor, Kaptan." Bay Rum tabakları dağıtmaya ve servis yapmaya başladı. "Seyahat yarın kötü olacak."

"Ama denizde çok kötü havalar yaşadığınızı söyleyebilirim, değil mi?" Calanthia sepetten bir dilim ekmek aldı.

"Fırtınalar, fırtınalar, buz tabakaları ve güverteye top mermisi gibi çarpan hindi yumurtası büyüklüğünde dolu gördük." Ona pırasa turtasına benzeyen bir tabak uzattı. "Kaptan bizi hepsinden kurtardı."

"Ne kadar heyecan verici!"

"O zamanlar heyecan verici olmaktan çok sinir bozucuydular," dedi kaptan alaycı bir gülümsemeye.

"Ama bir deniz kaptanı olmak ..." Callie iç çekti. "Nasıl kaptan oldun?"

Bakışları Patricia'ya kaydı, sonra uzaklaştı.

"Tamamen tesadüfen, Bayan Ramsay." Ona bir kadeh şarap ikram etti.

Kadehi yukarı kaldırdı. "O halde yolda tesadüfen tanıştığım yeni dostlarımin şerefine kadeh kaldırıyorum."

Patricia içti. Sonra daha çok içti. Çok az yedi. Çarpık midesi buna izin vermiyordu. Ama şarap kolayca içiliyordu. Calanthia ona sürekli sorular yöneltiyordu -bazıları zekice, bazıları aptalcaydı- ve o da bunları zevkle yanıtlıyordu.

"Kaptan," dedi Patricia konuşmanın durakladığı bir anda, "at arabamızdan ne haber? Yarın yola çıkabilecek durumda olacak mı?"

"Korkmuyorum, madam. Arabacınız bana hayvanın yarasının uzun süreli olduğunu ve birkaç gün dinlenmesi gerektiğini söyledi."

"Burada işe alınacak başka bir ekip var mı?" "Maalesef yok."

"O zaman arabayı gideceğimiz yere kadar götürelim, Tricky. Harika olmaz mı? Teyze, sen de koltuğa oturabilirsin tabii ki." Callie kıkırdadı. Belli ki şarabı fazla kaçırmıştı. Ya da belki de parıldayan gözleri, akşam yemeklerini paylaşan yakışıklı, ünlü deniz kaptanının ilgisinden kaynaklanıyordu.

"Bay Rum atıyla bir sonraki köye gidecek ve oradaki karakolda sizin için yedek sığırlara komuta edecek."

"Oh, efendim, yapmamalı." Patricia kaşlarını çatı. "Size borçlu olacağız."

"Bu akşam yemekte sende olduğum gibi. O zaman ödeşmiş oluruz."

Gülümsemedi. Görünüşe göre tüm gülümsemeleri masanın diğer tarafında sırttan güzel kız içindi.

Patricia sandalyesini çarparak aniden ayağa kalktı. Calanthia'nın kalbini ona kaptırmasına izin vermeyecekti. Kız kardeşinin mutluluğundan o sorumluydu ve bir kadına sözler verip dokuz yıl sonra yağmurlu bir yolda ona sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi davranabilen bir adam, kız kardeşi gibi sıcak, ruhlı bir kızın sevgisini hak etmiyordu.

"Emekli olmamızın vakti geldi sanırım, Calanthia." "Emekli olmak mı? Neden, Tricky, saat daha dokuz!"

"Yatak kaz tüyü," dedi Elsbeth Teyze. "Aşıklar için oldukça uygun."

Üçü de başlarını ona doğru çevirdi.

Kaptan rahat bir eğlenceyle sırıttı. "Bayan Haye, bugünkü maceradan sonra yorgun olmalısınız. İzninizle

Odanıza kadar size eşlik edeyim mi?"

Puslu gri gözleri gülümsedi. "Çok yorgunsun, genç adam. Ama beni kaldırması için şu Bay Rum'u getirin."

Calanthia kadehini dudaklarına götürdü. "Belki de bundan sonra Yakup'un merdivenini ve ardından Kral Davut'un dansını tartışacaklar."

"Bay Rum'un gece için çoktan yatmış olmasından üzüntü duyuyorum. Bir denizcinin saatleri genellikle güneşi takip eder. Onun yerine bana izin verin."

Kadın adamın elini itti. "Hayır, hayır. Ben kendi başımın çaresine bakarım." Kapıya doğru yalpalayarak yürüdü, ince şalı yere düştü.

Patricia onun peşinden gitti ama genç kız kardeşini bir beyefendiyle yalnız bırakamazdı.

Calanthia ayağa fırladı. "Ben gidiyorum. Yatmaya hazırlanırken yardımına ihtiyacı var. Ama hemen döneceğim." Kaptana sıırttı. "Bütün şarabı bensiz içmeyin." Elsbeth Teyze'yi odadan çıkarken takip etti.

Sessizlik çöktü, sadece içerideki ızgarada yanan ateşin sessiz çıtırtıları ve dışarıdaki içki salonundan gelen sesler duyuluyordu.

"Görünüşe göre kız kardeşim tüm edep duygusunu yitirmiş." Ona döndü. "Ve çok fazla içti." Bu konuda yalnız değildi ve iyi bir nedeni de yoktu. Mumlarla zenginleştirilmiş ateş ışığında, dokuz yıl önce güneş ışığında olduğu kadar nefes kesiciydi. Burnundaki kırık, uzun ve yakışıklı yüzüne tehlikeli bir hava katıyordu ve gözleri altın gibi parlıyordu.

"Şarap ona zarar vermez." Sürahiye önce kendi kadehinin, sonra da Patricia'nın kadehinin ağzına götürdü.

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim. O olmasaydı hala yolda mahsur kalmış olabilirdik."

"Yolculuğunuz sizi hangi yöne götürüyor Leydi Morgan? Rum yarın sabah postanedeki kâhyaya haber vermeli." Kadehi ona uzattı.

Başını salladı. Daha fazla şarap yok. Zaten karışık olan düşüncelerini daha fazla bulandırmak yok.

"Çok uzak değil. Kuzeybatı."

Şarabından uzun bir yudum aldı, yere koydu ve "John ve Ramsay kim?" diye sordu. Ses tonu sakindi. "Bu soruyu sormak benim için uygunsuzluğun zirvesi, şüphesiz, ama kibar toplumdan uzakta çok zaman geçirdim, aslında yıllar, bu yüzden beni affetmelisiniz."

"Onlar benim oğullarım."

"Anlıyorum." Şöminenin yanına gitti ve üzerinde asılı duran tabloyu inceledi. "Onları kız kardeşinin talipleri olarak düşünmüştüm ama aptallık etmişim. Eğer öyle olsaydı onlardan bu kadar rahat bahsetmezdi."

"Her zamanki hitap şekliyle böyle bir sonuca varılabilecek kadar tanıdık."

"O sadece ruhlı. Bu onun güzelliğine yakışıyor." Sanki resimle konuşur gibi konuştu. "Yine de aynı yaştaki kız kardeşi kadar güzel değil."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, odanın öbür ucundan duyabileceğinden korktu. "Daha önce tanışmamışız gibi davranmak istediğini sanmıştım."

Ona döndü, ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle kalktı.

"Neden öyle davranayım ki?" Mükemmel bir sakinlikle konuştu. Umursamaz.

"Öyleyse," dedi, onun kaygısız bakışları altında, "belki de beni ailemin merakına maruz bırakmak istemediniz. Sağduyunuzu takdir ediyorum."

Çok yakınında durana kadar ona doğru yürüdü. Birbirini tanımayan bir hanımefendi ve beyefendi için fazla yakındı.

"Bu konuda özel bir ihtiyatlılık söz konusu değil leydim," dedi alçak bir sesle. "Sadece tanışıklığımızı uygun bir şekilde yenileme fırsatımız olmadı. Ama bence artık kendimizi tanıtmamızın zamanı geldi, öyle değil mi? Artık adınızı duyma zevkini benden esirgemenizi haklı çıkaracak bir kızlık alçakgönüllülüğünüz yok."

Adamın eli onunkine dolandı, sıcak ve güçlüydü ve onu mükemmel bir güvenle tutuyordu.

"İzin verin başlayayım." Kızın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ben Nikolas Acton." Parmak eklemlerine en yumuşak öpücüğü kondurdu, bakışları kızın eline ya da gözlerine değil, ağızına sabitlenmişti. "Ve ben her zamanki gibi büyüledim."

Beşinci Bölüm

Patricia ellerinin titremesinden korktu. Her yeri. Adam iri ve geniş omuzluydu ve sıcaklığı vücudundan Patricia'ninkine kadar ulaşıyor gibiydi. Ve inanılmaz derecede güzel kokuyordu; şarap, sandal ağacı ve gözlerini kapatıp onu içine çekmek istemesine neden olan belli belirsiz deri kalıntıları.

Ama kız kardeşi her an dönebilirdi. Elini çekti. "Kaptan, ben-"

"Bana adını söylemelisin," diye mırıldandı alnının üstünden. "Bu onuru dokuz yıldır bekliyorum, tatlı Isolde ve itiraf etmeliyim ki biraz sabırsızlandım."

Eridi. Eğer kapı açılmasaydı onun içinde eriyebilirdi.

Onu serbest bıraktı ve acele etmeden uzaklaştı. Calanthia odanın karşısına geçti ve şarap kadehini aldı.

"Teyzem, çamur yarınki seyahatimizi engellerse, yakınlardaki bir oyuncu grubundan eğlence bulabileceğimizi söyledi."

Kıkırdadı. "Teyzen çok çekici."

"Ve bence çok çekicisiniz, Kaptan. Oh! Umarım bunu söyleyebilirim." Patricia'ya sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Hanımlar pohpohlanmaktan hoşlanır, ama beyler hoşlanır mı bilmiyorum."

"Güzel bir kızın güzel sözlerinden hoşlanmayan bir beyefendinin büyük bir aptal olacağını düşünürdüm."

Calanthia parladı. Patricia onların memnun yüzlerine baktı ve göğsünde panikle karışık hastalıklı bir his belirdi.

"Hanımlar, size iyi geceler dilemek zorundayım," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?" Calanthia'nın kirpikleri gerçekten de dalgalandı.

"Ne yazık ki, evet." Eğildi. "Bayan Ramsay." Patricia'ya döndü ve sırtı kız kardeşine dönükken, zengin gözlerinde bir parıltıyla, durgun bir yarım gülümseme daha kaldırdı. "Leydim, yarın tanışıklığımızı daha da ilerletmek için sabırsızlanıyorum." Dışarı çıktı.

Calanthia kendini bir sandalyeye attı.

"Oh, Tricky, harika biri değil mi? Onu tanıyalı daha bir gün bile olmadı ama şimdiden bir asırlık tanıyormuşuz gibi geliyor!" Belindeki kurdelelerle oynadı. "Sizce bazı kişiler, karakterlerinin benzersiz bir niteliği nedeniyle mi herkese tanıdık geliyor, yoksa bir kişinin diğerinin arkadaşlığından bu kadar keyif almasını sağlayan şey, o kişi ile diğeri arasındaki özel bir sempati mi?"

Dokuz yıl önce olsa ikincisinde ısrar ederdi. "Bence sen çok fazla şarap içtin. bu gece."

Kız kardeşi ona kızgın bir bakış fırlattı. "Oliver'ın seni tüm erkeklerin soğuk balıklar olduğuna inandırdığını biliyorum ve bunun için üzgünüm. Ama hoş bir beyefendiyi takdir etme yeteneğini tamamen mi kaybettin? Eğer Kaptan Acton yarın kahvaltıda bizi tamamen değişmiş bir halde karşılamazsa, sabah olmadan kendimi ona karşı öfkeli bir eğilim içinde bulabilirim. O kesinlikle ideal biri."

Calanthia ile ideal. Ve bir keresinde, bütün bir gün boyunca, onunla idealdi. Ve büyük olasılıkla ona kirpiklerini kırpıştıran diğer tüm kadınlarla da idealdi. Bakireler ve matronlar. Onun gibi matronlar.

"Callie." Boğazının aşırı derecede daraldığını hissetti.

"Sen ya da Elsbeth Teyze ona ya da Bay Rum'a dul olduğumdan söz ettiniz mi?" "Sanmıyorum. Teyzem daha çok

Bay Rum'un gemideki albatrosların sayısı konusunda yanıldığını kanıtlamak ve tabii ki sizin işiniz hakkında asla konuşmam." Burnunu kırıştırdı. "Dowager'a göre, hanımlar dedikodu yapmaz."

"Bu pek de dedikodu sayılmazdı. Bu bir devlet sırrı değil." Ama avuçları nemliydi. Bundan ona da bahsetmemişti. "Bütün denizcilerin hayal ettiğiniz kadar onurlu olduğundan emin değilim. Umarım tanımadığımız beyefendilerle aşırı yakınlık kurarken dikkatli olursunuz."

"Kaptan Acton'ı kastediyorsunuz tabii ki." Calanthia ayağa kalktı. "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsunuz. Ama bugün hiç gereği yokken bize yardım etti ve bence son derece cana yakın biri.

ve sen ona haksızlık ediyorsun." İç çekerek ve uyuklu bir gülümsemeyle Patricia'yı yanağından öptü, "İyi geceler," dedi ve odadan çıktı.

Patricia açık kapıdan içeri baktı, meyhanede içki içen erkeklerin sesleri artık daha sessizdi. Callie'yle hafifçe de olsa açıkça flört etmişti. Kendisiyle de flört etmişti ama gözlerinde ve sözlerinde açık bir ima vardı. Yine de, görünüşe göre, onun evli olduğunu düşünüyordu.

Acıdı. Şaşırmıştı ve şaşırdığı için kendini aptal gibi hissediyordu. Ne de olsa onun görüldüğü gibi biri olmadığından uzun zamandır şüpheleniyordu.

Önce onun kendisini fark ettiğini fark etmişti. Aksine, ona bakarken

Onu.

On yedi yaşındayken, uzaktaki bir evin sıkıcı partisinde Kuzenleri, yakınlardaki bir köyde düzenlenen 1 Mayıs festivalinin heyecanını memnuniyetle karşılamıştı. Erkek kuzenlerinin hepsi spora düşküncü ve sohbetlerine güvenilmezdi. Annesi ve diğer hanımlar Londra'da kaçırdıkları eğlenceler için iç geçirmekten başka bir şey yapmıyor, Patricia da bunu tamamen samimiyetsiz buluyordu.

"Londra'yı sevmiyorsun bile anne."

"Evet, ama bunu herkesin önünde itiraf etmek gerekmez. Şimdi pardösünün düğmelerini ilikle ve eğer kıpır kıpırsan bahçede bir gezintiye çık."

Ama Patricia'nın kıpırdanmaları yoktu. Bir yürüyüşle atılabilecek türden değildi. Bundan çok daha fazlası vardı, kanında bir uğultu onu uyanmaya ve nihayet hayatı deneyimlemeye zorluyordu. Belki Londra bu uğultuya cevap verebilirdi ama bir sonraki yıla kadar sezonu olmayacaktı.

Şimdilik bir taşra 1 Mayıs festivali yeterli olacaktır.

Böylece en güzel elbisesini giydi, saçlarını uçuk pembe kurdelelerle bağladı ve kuzenleri, çiftçilerin ve tüccarların genç kızlarıyla birlikte Mayıs direğinin etrafında güneş ışığında dans etti. Güldü ve şarkı söyledi ve daha sonra, bir grup gezgin oyuncu tarafından yapılan bir gösteri sırasında

Tristan ve Isolde'nin ortaçağ aşk hikayesi, kalabalığın diğer tarafından onu izlediğini gördü.

Onu görmezden geldi. Bir hanımefendi, hayatının dikişlerinden taşan biri bile olsa, yabancı genç erkekleri çalıntı bakışlarla cesaretlendirmezdi. Yakışıklı gençleri bile.

Sonra -tamamen kazayla- retikülünü düşürdü ve onu almak için eğildi ve adam oradaydı, toprakta diz çökmüştü, dudaklarında ve kara gözlerinde bir gülümseme vardı.

"Sanırım bu sizin, adil kraliçe." Retikülü ona uzattı.

"Fuar Kraliçesi demek istiyorsun sanırım." Adamın bakışlarının yanağında gezinmesinden yanağının çukurlaştığını anladı. "Ama eğer öyleyse, yanlış anladınız efendim. Bugün kraliçe olarak taç giyen ben değildim."

"O zaman yargıçlar bir başkasını kayırmak için rüşvet aldılar. Çünkü sen buradakileri gölgede bırakıyorsun." Adam eğilmedi ve kadın başını kaldırmak zorunda kaldı. Oldukça uzun boyluydu, rahat ve az şık giyinmişti. Boyunbağı sadece bir düğümle bağlanmıştı, koyu renk ceketinin düğmeleri kararmıştı ve diz çökmekten pantolonunun yanı sıra botları da kesinlikle aşınmıştı. Ama Patricia onun yeşil gözlerinin parlak zenginliği altında bu önemsiz ayrıntıları zar zor fark etti. Siyaha yakın bir tutam saçın gölgelediği bu gözler, adamın ağzındaki kahkahayı yansıtıyordu. Bıyıkları çenesini ve gergin çenesini tozlandırıyor, edep konusunda haydutça bir dikkatsizliği düşündürmeye yetiyordu. Ailesinin temiz traşlı, yiğit erkek tipinden bıkmış gözlerine cennet gibi görünüyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Retikülümü geri getirdiğiniz için teşekkür ederim." Açlıktan ölmek üzere olan ruhundaki tüm içgüdülerle savaşıyor uzaklaştı.

"Ama yeniden düşündüm," dedi omzunun üzerinden.

Kalabalığın içinde ilerlerken başını yana eğdi. Masalar erken yaz ürünleri, kır çiçekleri, peynirler, meyveler ve ham yün sepetleriyle doluydu. Kaval ve keman müziği, bir sürü insanın anırları arasında yol alıyordu.

Eşekler, keçilerin melemeleri ve bir ateş yutucunun cesareti üzerine tezahüratlar.

"Yeniden düşündünüz mü?" Kaşlarını kaldırdı. "Yargıçlar her şeye rağmen dürüst müydü?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi hemen arkasından. "Hepsi de şarlatan."

Onun şakacı ses tonunun cazibesine karşı koyamadı. Şekerlenmiş ekmeklerin ve kabukları fokurdamış dut reçelleriyle kaplı tartların bulunduğu bir standın önünde durakladı. Parmak uçlarını masanın kenarında gezdirerek kaçınılmaz olanı erteledi. Onunla konuşmamalıydı. Gitmeliydi. O bir asilzadenin kızıydı. Asillerin kızları, ne kadar çekici görünürlerse görünsünler, halka açık festivallerde köhne genç adamlarla arkadaşlık etmezlerdi. Annesi küplere binerdi.

"Peki neyi yeniden düşündünüz, efendim?"

"Tacı kazanmamanız sizin için daha iyi olur." "Neden olmasın?" Kadın bakışlarını yukarı kaldırdı. Adam ayağa kalktı.

yaklaştı ve onun zengin gözlerinin yoğunluğu karşısında nefesi kesildi. "Fuarın kraliçesi her yıl zafer yürüyüşüne çıkar

bir arabanın arkasına binmek." Kaşları alaycı bir ciddiyetle aşağı indi. "Bir araba bir hanımefendi için uygun bir araç değildir."

"Ne uygun olabilir?"

"Bulutlar," dedi tereddüt etmeden. "Gümüşle kaplı, güneş arkadan parladığında olduğu gibi." Avucuna iki tart aldı. Eldiven giymiyordu ve elleri güçlü, sinirli ve becerikli görünüyordu.

"Bunlar iki peni," diye homurdandı tezgâhın arkasındaki kadın.

"Bende yok," diye cevap verdi kazanan bir sırıtışla. "Ama daha büyük bir pişmanlık duymayacağım, çünkü bu tartın benim sıkıcı varlığımı tam bir zevk senfonisine dönüştürebileceğinden şüpheleniyorum, madam."

Fırıncının yuvarlak yanaklarında ikiz kırmızı lekeler belirdi. Gözlerini devirdi ve adamın elini sallayarak uzaklaştırdı.

hamur işleriyle birlikte.

Eğildi. "Naçizane teşekkürlerimi sunarım." Tartlardan birini Patricia'ya, diğerini de masanın kenarından burnunu uzatan, gözleri kocaman, çukur yanaklı, ufak tefek bir çocuğa uzattı. Çocuk turtayı kaptığı gibi kaçtı.

Ona geri döndü. "Ya da bir kuğunun kanatları."

Gülümsedi ve pastayı kemirdi, şaşkın, sersemlemiş ve kafası karışmıştı. Beyefendiler böyle mi flört ediyordu, bu kadar kibarca? Gitmeliydi. Onu cesaretlendirmemeliydi.

"Peki ya kuğu kanatları?" dediğini duydu.

"Sizin gibi bir kraliçe için uygun bir alternatif araç." Bir tart daha almak için uzandı. Fırıncı eline vurdu. Güldü ve Patricia'ya kendisinden önce gitmesini işaret ederek uzaklaştı. Parmak uçları dirseğini sıyırdı, bir an tuttuktan sonra bıraktı ve Patricia hiç bu kadar hafif bir dokunuşu bu kadar derinden hissetmemişti. Ayak parmaklarına kadar.

"Saçmalıyorsunuz, efendim." Sesinin nefessiz çıkmasından korkuyordu. Ona, güçlü yanaklarına, çenesine ve ... bakmaktan kendini alamıyordu. Onun sert, erkeksi dudaklarını fark etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu terbiyesizliğin özüydü. Gitmesi gerekiyordu.

"Saçmalıyor muyum?" Bir kalabalığın kenarına gelmişlerdi. Adam durakladı ve gözleri değişti. Kahkahalar hâlâ onları renklendiriyordu ama başka bir şey de vardı. Kadının içini titreten bir şey. "Daha ziyade -korkarım-vuruluyorum."

Gülmek istedi ama sadece titrek bir gülümsemeyle yetindi. "Çarpılmaktan mı korkuyorsun?"

Elini kalbinin üzerine koydu. "Vurmak bir silahla yapılır, madam. Ne kadar güzel görünürse görünsün, bir kılıç gördüğünde titremeyen aptal bir adamdır."

Göğsünü vahşi bir çırpınış kapladı. "Beni bir kılıca mı benzetiyorsun?"

"Muhtemelen." Kaşlarını indirdi. "Bir adamı yaralayabilir misin?"

"Umarım öyle değildir!"

Yüz ifadesi hafifledi. "Mükemmel. O halde korkacak bir şeyim yok, öyle görünüyor."

Kadın güldü. Başını eğdi, kalın saçlarından bir tutam alnına düştü ve ona o güne kadar gördüğü en mükemmel gülümsemeyi attı, aynı anda hem komplocu hem de nazikti. Karnı garip bir şekilde ısındı. İçindeki her şey sıcak hissediyordu. Yaşıyordu.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Yarışmalar arasında değerlendirilecek hayvanların tutulduğu panayır alanının kenarı boyunca yürüdüler.

"Aha. İşte hayatın nasıl yaşanması gerektiği." Bir koyun ağılını işaret etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamlar bir sonraki öğünlerinin nereden geleceğini çok iyi biliyor ve günlerini sadece bunun keyfini çıkararak geçiriyorlar."

Kıkırdadı. "Saçmalıyorsun."

"Ve gülümsüyorsunuz, bu da ya benim kadar saçmaladığınızı ya da aksini düşünmeme izin vermeyecek kadar kibar olduğunuzu gösteriyor."

Sırtışını gizleyemedi.

"Şimdi," dedi, yaklaşarak, "korkacak hiçbir şeyim olmayan bu güzel hanımın adını bana lütfederseniz, bugünün hayatımın en güzel günü olduğunu söyleyecek ve bu koyunlar kadar mutlu olacağım. Sanırım daha da çok."

"Oh, hayır, efendim." Ağzını güçlükle bir çizgi haline getirerek geri çekildi. "Doğru dürüst tanıştırılmadık. Ve gerçekten de burada bu görevi yerine getirebilecek kimse yok." Memnun koyunlara doğru başını salladı. Kaşları sanki acı çekiyormuş gibi çatıldı. "Ama sana bir isimle hitap etmeliyim." Birden parladı. "Bir isim seç -herhangi bir isim- ve ne olursa olsun Helga, Broomhilde, Vladimir, size bahşedildiği için daha da görkemli olacak."

"Herhangi bir isim? Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Aha. Ama ben biliyorum." Adam ona doğru ilerledi ve bu sefer kadın geri çekilmedi. Gözlerinde onu ısıtan bir şey vardı.

Çenesinin altından tek bir parmak ucuyla dokunup yüzünü kaldırırken içeride ayaklarını bir noktaya sabitledi. "Sana Isolde diyeceğim ve ben de senin Tristan'ın olacağım. Ne de olsa onlarınki mutlu bir hikâyeydi."

"Sonu değil. Ve evlendiği kral için de hiç değil," dedi dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. Kalp atışları hızlandı.

Onu serbest bıraktı ve bunu ciddiye alıyor gibiydi. Başını kaldırdı, zümrüt gözleri parlıyordu.

"O zaman, evli misin?"

Güldü. "Hayır!"

"Nişanlı mı?" Bakışlarından sadece şaka yapmadığı anlaşılıyordu.

Başını iki yana salladı. "Uzaktan değil. Sosyetedeki ilk sezonumdan henüz keyif almadım."

Elini onun önünde salladı. "O zaman kraliyet kocasını tamamen unutacağız."

"Peki ya trajik son?"

"Sona ulaşmadan önce kesmeyi öneriyorum."

"Kulağa harika geliyor." Başını salladı, kahkahalar yükseldi. "Ekonomik ve iyimser."

"Gerçekten de, hayırlısı."

"Belki biraz küstahça olsa da. Hikayenin ortaçağdaki yazarının onu bu kadar pervasızca değiştirmemizden hoşlanacağından emin değilim."

Bunu da elinin tersiyle itti. "Mutlu sona hizmet eden kibir hoş görülmelidir. Ve tabii ki Tristan bir şövalyeydi. Kibir onun kanında vardı."

Çit boyunca yürürlerken ona bir bakış attı. Kuzenleri onu arayacaktı. Belki de aramazlardı. Kalabalık bir gruptular ve festival köyden çok uzaklara kadar uzanıyordu. Günün sonunda eve dönmek için arabaların başına toplandıklarında onun yokluğu fark edilmeyebilirdi bile.

Kapüşonunun kenarından baktı, ona bakmak için çekildi. Bunu her yaptığında, onu daha önceden tanıyormuş gibi, yakışıklı yüzü her zaman hayal ve gerçeğin birbirine karıştığı manzarasının bir parçasıymış gibi hissediyordu. Ve onun bakışlarına her karşılık verişinde kalbi daha hızlı çarpıyordu.

"O zaman siz bir şövalye misiniz, efendim?"

"Öyle bir şey yok. Ben bir taşra ağasının en küçük oğluyum, üniversiteyi bitirmek üzereyim, toprağım yok, gelirim yok, mesleğim yok ve genel olarak konuşulacak bir beklentim yok." Durdu ve gülümsedi, ama gözlerinde yine o tuhaf ışık parlıyordu. "Şu halimize bak, sen henüz Londra'da bir sezon geçirmemişsin, ben de bir yön bulamamışım. Görünüşe göre ikimiz de hayatın acemisiyiz."

"Öyle görünüyor." Onun doğrudan gözlerinin içine bakamıyordu ama dilini de kontrol edemiyordu. "Sanırım birlikte hayata dair bir şeyler öğrenebiliriz." Kelimelerin tadı tehlikeli ve tatlıydı. Aceleci, aptalca, hanımefendiliğe yakışmayan ve ilahi. "Şimdi," diye ekledi.

Kalın bir şekilde yutkundu, gevşek boyun örtüsü bu hareketi onun için mükemmel bir şekilde görünür kılıyordu. Bununla ilgili bir şey karnına takıldı.

Onları bir araya getiren adımını attı, kızın elini kavradı ve hafifçe kendi elinin içinde tuttu.

"Bu cüreti göstermemeliydim ve bunun için sizden af diliyorum," dedi alçak, garip bir şekilde boğuk bir sesle. Eli büyüktü, parmakları onunkileri sıcacık sarıyordu. İç çekiyormuş gibi hissetti. Şarkı söylemek gibi.

"O zaman neden aldın?"

"Çünkü," dedi sessizce, "sana dokunmak istiyorum."

"Bunun gibi mi?" Kendini hiç tanımadığı kadar cesurca, parmak uçlarını onunkilerin arasından geçirdi ve avuç avuca getirdi. Adamın ağır ağır içine çektiği nefesi duydu ve sanki adam ondan nefes alıyormuş gibi içini kıpır kıpır etti. Bu gerçek değildi. Bununla ilgili hiçbir şey gerçek değildi. Ama bu şimdiye kadar hissettiği en gerçek şeydi.

Bir süre sonra parmaklarının onunkilerden kaymasına izin verdiğinde, bunu bir kayıp gibi hissetti.

"Kendinle ne yapacaksın?" dedi, düşüncelerini onun dokunuşunu daha fazla arzulamaktan alıkoymak için umutsuz bir girişimde bulunarak, "artık dünyanın eğitimli bir adamı olduğuna göre?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki, ne yapmakta iyisin? Ya da özellikle neyi yapmaktan hoşlanırsın?"

Sağlam tahtalarla çevrili bir koyun ağlının önünde durdu ve elini en üst basamakta gezdirdi.

"Babam ve kardeşlerim hiçbir şey yapmadığım için iyi olduğumu söylerlerdi." Başını kaldırdı, gülümsemesi bir yandan derindi, gözleri parlıyordu. "Ve biliyor musun, onları bu konuda memnun etmekten oldukça keyif alıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir erkek olsaydım, en sevdiğim ve en iyi olduğum mesleği bulmakta tereddüt etmezdim."

"Sen yapmaz mıydın?"

"Yapardım!"

Kollarını kavuşturdu, çapkın yarı gülümsemesi ve omuzlarını çeken koyu renk paltosu, kadının midesine yine en merak uyandırıcı, en lezzetli ısı girdaplarını gönderdi.

"Sanırım senin için bir meslek belirlemeliyiz," dedi biraz kararsızca. "Yapalım mı?"

"Nasıl istersen," dedi ama gülümsemesi soldu. O gülümsemeyi tekrar geri istiyordu. Karnındaki o sıcaklığın sonsuza dek sürmesini istiyordu.

"Hm. Nereden başlasam?" Arkasındaki ağıla baktı ve ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Koyun güdebilir misin?"

Dudaklarını hüznle büktü ve başını salladı. Yarım sırıtmıyordu ama eskisinden daha iyiydi.

"Tabii ki hayır." Burnunu kırıştırdı. "Belli ki bir centilmensiniz, bu yüzden arayışınız da centilmence olmalı."

Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Kanunları hiç düşündünüz mü?"

"Kesinlikle hayır." Ürperdi. "Aynı anda hem çok çekişmeli hem de sıkıcı."

"Kilise mi?"

Kaşları yukarı kalktı. İşaret parmağını göğsüne götürdü ve başını salladı.

"Anlıyorum," diye güldü. "O zaman belki bir çeşit memur olabilirsin. Nasıl hesap yapılacağını biliyor musun?"

"Bir ve birin birlikte iki olduğunu biliyorum." Gözleri öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu.

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Lütfen en azından bir nebze ayık kalmayı dener misiniz?"

"Sarhoş eden bir güzellikle karşı karşıya kalmak çok zordur."

Kadın dudaklarını büzdü. Bakışları doğrudan onlara yöneldi ve boğuk bir sesle, "Aslında hayatımda hiç bu kadar ayık hissetmemiştim," dedi.

"Babam oldukça fazla içer." İçindeki sinir sarmallarını kontrol etmek için konuştu. "Oldukça sıkıcı bir adamdır ve sanırım bu ona kendini canlı hissettiriyor. Ağabeyim, cana yakın bir adamdır, neyse ki ruhunu canlandırmak için sporu tercih eder."

"Peki tatlı Isolde, seni canlı hissettiren nedir?"

Duygularını gizleyemiyordu. "Bugün," diye fısıldadı. "Bu gün."

Ve bu aceleci sözleri izleyen bir an boyunca -şimdiye kadar söylediklerinden daha doğru sözler- aralarında saf, mükemmel bir özlem uzandı. Konuşmak için dudaklarını ayırdı. Kendi aceleciliğinden korkan kadın buna izin vermedi.

"Bence baban ve ağabeylerin yanılıyor," dedi. "Senin için bir meslek belirlemeliyiz ki dünyada adını duyurabilesin."

Çitlere yaslandı ve avuçlarını yukarı doğru açtı.

"Senin ellerinde bir çamur gibiyim, güzel Isolde. Beni istediğin gibi şekillendir."

"Ama ne yapabilirsin ki? Bana söylemelisiniz ki ben de tahmin yürütmeye devam etmek zorunda kalmayayım."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Okuyabiliyorum tabii ki." Gözleri parladı. "Ata binebilirim. Kılıç ve tabanca kullanabilirim. Oldukça iyi yelken açabilirim." Durakladı. "Ve görünüşe göre, birkaç saat içinde adını bilmediğim bir bayana aşık olabilirim."

Kalbi yerinden
çıkacak gibi oldu.

"Yelken açabilir
misin?"

"Oldukça iyi," diye mırıldandı.

"O zaman donanmaya katılmalı ve büyük bir gemi kaptanı olmalısın! Napolyon'un filosunun belası olacaksın."

"Güveniniz içimi ısıtıyor madam, özellikle de yelken yeteneğimi tamamen inançla kabul ettiğiniz için."

"Ama bugünün a m a c ı bu değil mi?" Yumuşak bir sesle konuştu. "İnanç mı?"

Gözleri çok yoğundu. "Ve umut."

Ve aşk. Önlerinde ve aralarındaydı, ikisinin de bildiği her şeyden daha güçlüydü. Ama gerçek olamazdı. Bu gerçek değildi. Bu bir rüyaydı. Bayanlar ve baylar kır panayırlarında tanışıp bu kadar çabuk aşık olmazlardı. Aşık olurlar mıydı?

Bilmiyordu. Sadece annesinin ona kadınlarla erkekler hakkında öğrettiklerini biliyordu ve bu, ona yakın olmak için duyduğu bu özlem, erkeklerden anladığı her şekilde tamamen yabancı olan bir adamın tamamen yeniliğinin yanı sıra bu keskin aşinalık değildi.

"Keşke ..." Sesi kesildi. Kadın bekledi, nefesleri kısaydı. Gözleri merakla parlıyordu, tıpkı kalbi gibi. "Sana bir hediye vermek istiyorum."

Gülümsedi. "Bugün yeterince hediye değil mi?"

"Benim için, evet. Ama bir hanımefendi daha fazlasını hak eder. En azından bir çiçek. Ne yazık ki cebimdeki tiftiklerin arasında sadece bir kuruş var. Sadece tek bir çiçek için yeterli olacaktır."

"Ona daha çok değer vereceğim, çünkü onu bolluğundan değil, yokluğundan verdin."

Ona bir çiçek aldı ve o da saçına taktı.

"Son paranı da harcadın. Şimdi akşam yemeği için ne yapacaksın?"

"Bugünün zevkiyle yaşayacağım ve çok memnun olacağım," dedi sessizce.

Güneş festivalin üzerine batmış, aşı boyası ışınlarını çiftçilerin ve soyluların üzerine yayıyordu. Panayır alanını çevreleyen kır çiçekleri tarlalarında yan yana dolaşırken sesler soluklaştığında kaval, keman, mandolin ve davulun müziği onlara eşlik ediyordu. Kolları birbirine değiyor, bazen elleri öyle bir titriyordu ki, ertesi yıl Londra'yı ziyaret etme beklentisinden bahsediyorlardı. Ona göreceği manzaralardan bahsetti - büyük Thames Nehri ve hareketle dolup taşan rıhtımlar, Westminster Abbey'nin gotik ihtişamı, Madame Tussauds Balmumu Müzesi'ndeki figürler. Hayatı boyunca taşrada yaşamış olmasıyla dalga geçti ve onun kahkahalarını çekmek için şehirli bronzuyla süslendi; o da güldü ve gülümsemesinden gözlerini alamadı.

Ancak güneşin altın sarısı ışıltısı kızıla döndükçe, şakalaşmaları azaldı, sesleri giderek düzensizleşti, sadece flört etmenin ciddiyetsizliğini destekleyemez oldu. Gün sona erecekti, onlar izin verse de vermese de ve bu cennet de sona erecekti.

Dakikalardır konuşmamışlardı ki, adam ona döndü, ellerini tuttu ve oldukça düzensiz bir şekilde konuştu.

"Korkarım, benim tatlı Isolde'm, kalbimi sana kaptırdım." Canlı bakışları onunkileri aradı. "Ama sende durum nasıl? Ne serveti, ne beklentileri, hiçbir şeyi olmayan bir adamı sevmeyi öğrenebilir misin? Artık kendi kalbine bile sahip olmayan bir adamı?"

Yanakları sıcaktan kızarmıştı ama onun gözlerinde de aynı parlak umudu gördüğü için gözlerinin ışıldaması gerektiğini biliyordu.

"Sanırım yapabilirim. Ama o adamın şu anda benimle şaka mı yoksa samimiyetle mi konuştuğundan emin değilim."

"Daha önce hiç bu kadar içten konuşmamıştım." "Bunu nasıl bilebilirim?"

"Bana yönünüzü söyleyin, yarın sizi çağırayım."

"Oh, yapamam. Babam ve annem nasıl tanıştığımızı bilmek isterler ve ben de onlara anlatmak zorunda kalırım ve bu yüzden seni daha az sevecekleri kesin. Ama aileme yalan söyleyemem."

"O zaman bir beyefendinin yapması gerektiği gibi kararı size bırakıyorum." Hayatında söylediği en zor şeymiş gibi görünüyordu.

"Ama bunun nasıl yapılabileceğini bilmiyorum!"

"Yarın sabah saat onda Maypole'de buluşalım," dedi hızla. "Bir refakatçi getir. Hizmetçini. Anneni. Tüm aileni! Yarın benimle buluş, tatlı Isolde," diyerek ona doğru eğildi, "ve seninle düzgün bir şekilde tanışmama izin ver, böylece sana düzgün bir şekilde kur yapabilirim."

Her tarafı titriyordu. "Bana gerçekten kur yapacak mısın?" "Ama çok uzun sürmeyecek, eğer sakıncası yoksa."

Ellerini geri çekti. "Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Onları tekrar yakaladı ve göğsüne bastırdı. "Bunu geciktirmek istemiyorum. Çünkü bugün kader bana hayatımın rotasını göstermek için sonsuz cömertlikte bulundu."

"Peki neymiş o?"

"Kalan günlerin boyunca seni mutlu etmek için." Onu kendine çekti. "Bunu yapacağıma yemin ederim Isolde'm, yeter ki sen bana kalbini vermeyi kabul et."

"İmkânsız görünüyor. İmkansız. Ama . . ."

"Ama?" Sesi çok alçaktı.

"Sanırım biliyorsun." diye fısıldadı.

Göğsü sert nefeslerle yükseliyordu. Adam başını yavaşça eğdiğinde ve o da emin olamayıp kendi başını kaldırdığında önce alnında, sonra yanaklarında hissedebiliyordu. Tenin sıcaklığı ve kokusu, baş döndürücü yakınlık ve bunun gerçek dışılığı vardı. Bir an için her şey askıya alındı, ikisi de kıpırdamadı, karşılıklı duygunun mükemmelliğine, ihtiyacın mutluluğuna tam olarak güvenmiyorlardı

ve olasılık. Sonra da dokunulma arzusuna teslim oldular.

Daha önce hiç bir erkeği öpmemişti. Bunu dünyadaki en doğal şey haline getirmişti.

Dudaklarını onunkilere dokundurdu, nefesleri birlikte titriyordu. Elleri yüzüne dolandı, onu güçle çevreledi. Çenesini yukarı kaldırdı ve onu tekrar öptü, bu sefer daha kesin bir şekilde, ağzının onunkinin üzerindeki hissi yüce, gerçek dışı, mükemmeldi. Kollarına uzandı ve ceketinin kollarının altında bir erkeğin boyun eğmeyen kaslarını hissetti ve bu onu çılgına çevirdi. Bir iç çekişle dudakları aralandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, tatlı bir duyguya kapılmıştı. Adamın elleri sıkılaştı ve yeniden ağzını yakaladı; kadın da ellerini onunkilere doğru hareket ettirmek istedi ve öyle de yaptı. Bu iyi hissettirdi. İyiden de öte. Cennet gibi. Dudaklarını açtı. Onun tadını alabiliyordu! Teni ve dudakları, çenesindeki bıyıkların en hafif törpüsü. Tadı çok lezzetliydi. Başını, vücudunu öyle bir zevkle doldurdu ki, tekrar iç çekti.

Elleri onun saçlarına gömüldü, onu kendine çekti ve vücutları birbirine değdi. Adamın ağzı kadınınkini tamamen kapladı ve ondan daha fazlasını istedi. O da bunu seve seve yaptı, adamın kendisini dilediği gibi öpmesine izin verdi, ağzıyla ve elleriyle onu hissetti ve sonra cesurca vücudunu adamınkine bastırdı.

Şaşırtıcı derecede saftı. Onu her şeyiyle hissediyordu ve bu hazzın da ötesindeydi. Rüyanın ve gerçeğin iç içe geçmesinin ötesindeydi. Tamamen, canlı bir şekilde uyandı, daha önce hayal etmeye bile cesaret edemediği duygularla doluydu. Böylesi bir zevke dayanmakta güçlük çekiyordu.

Adamın eli kadının sırtından aşağı indi ve onu kendine doğru çekti, dilinin ucu dudaklarında gezinerek onu zorladı. Kadın isteyerek açıldı, elleri adamın kollarından omuzlarına, oradan da saçlarına doğru kaydı. Ağzıyla ona anlamaya başladığı şeyi veriyordu ama daha da yakın olmak istiyordu.

Yapamazdı. Bunu hiç yapmamalıydı.

Ayrıldı.

"Gitmeliyim. Geç oldu. ...'da bekleniyordum." Sözüünü bitiremedi. Kadın geri çekilirken adam kıpırdamadan duruyordu ama yakışıklı yüzünde en az onunki kadar şaşkın bir ifade vardı.

"Tabii ki. Gitmelisin." Sesi sertti.

"Belki biraz daha kalabilirim," dedi yarım adım geri dönerek.

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Pekâlâ."

"Bir dakika." Tekrar öne doğru eğildi. "Artık gitmeliyim. Görmüyor musun, güneş batmak üzere?"

"Ben sadece bir şey görüyorum."

Kendini onun dudaklarına, göğsüne, her şeyine bıraktı. Kollarını onun boynuna doladı, adam onu kucaklayarak sardı ve öpüşmeleri tüketti. Onun kendisini daha fazla, daha derin, daha sert öpmesini istiyordu ve öptü, bu mükemmeldi ama yeterli değildi. İçinde çok derin bir özlem vardı, öpücüklerinin doldurduğu ama aynı zamanda yaydığı bir tür acı.

Adamın eli arkasına doğru kıvrıldı ve kızın nefesi kesildi. Ama bu doğru bir histi ve onun kendisini bu şekilde, inanılmaz derecede samimi bir şekilde tutmasını, kalçalarını onunkilere sıkıca bastırmasını istiyordu. Sonra dili onunkini okşadı ve içinden garip ve mükemmel bir ürperti geçti. Etraflarında gecenin sesleri duyulmaya başlamıştı; cırcır böceklerinin ötüşü, yakılan meşalelerin ve lambaların çıtırtıları. Gün ışığında bulunamamışlardı; eğer kalırsa karanlıkta saklanacaklardı. Ama ailesi yola çıkmadan önce arabalara dönmeliydi.

"Gitmeliyim. Gitmeliyim."

Önce boğazını, sonra boynunu öptü, açık ağzı kadının içine yeni zevkler gönderdi.

"Benimle kal, tatlı Isolde," dedi, sesi kalındı. "On dakika daha, sana yalvarıyorum."

"Güneş battı." Kadın adamın omuzlarına yapıştı, ağzının okşaması sarhoş edici bir zevkti. "Karanlık olacak

yakında."

"Kal."

"İstiyorum. Ama yapamam." Kendini sürükleyerek uzaklaştı. "Yarın saat onda Maypole'de. Gelecek misin?" Birdenbire ondan ayrı kalınca kendini kararsız hissetti. Azalan ışıktaki her şey çok gerçek dışı görünüyordu, hassas dudakları ve çarpan kalbi.

"Keşke o anda orada olsaydım." Bakışları şimşek çakmış gibiydi. Ama o çok endişeliydi. Bu anı serbest bırakırsa sonsuza dek yok olabilirdi.

"Ama gelecek misin? Bana geleceğine söz ver ve ben de senin sözünün eri bir adam olduğuna inanayım."

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, geleceğim. Söz veriyorum."

Belki de öyleydi. Belki de saat onda, Oliver üç mil ötedeki bir salonda dururken, ailesi ve arkadaşları onu birkaç dakika öncesine kadar bilmediği bir nişan için kutlarken, Oliver yüzünde memnun bir gururla onun yanındayken o da oradaydı.

Belki de Maypole'de çeyrek saat beklemişti. Yarım saat. Bir saat. Belki de kızın oraya varmasından hemen öncesine kadar beklemiş, damada iğne parasıyla rüşvet vererek ahırdan çaldığı arabayı yarıştırmış, çılgınca dua etmiş, eğer orada olursa o gün başka biriyle evlenmektense onunla kaçacağına yemin etmişti.

Ama o değildi. Önceki gece yaptığı açıklamalara rağmen, onu bir saat bile beklememişti. Ya da belki de hiç gitmemişti. Belki de bir önceki akşam ona yaptığı iyilikleri reddettiği anda onu unutmuştu.

Asla bilemeyecekti. Şimdi ona doğrudan sorabilirdi ama vereceği hiçbir yanıtı güvenmiyordu. Saf kız o gece adamın kendisinden ne istediğini tam olarak anlamamıştı ama evli kadın sonunda anlamıştı. Artık onun aylardır özlemini çektiği ve hayalini kurduğu adam olmadığını biliyordu; evliliğini, içini dışına çıkararak yalanlarla başlatmıştı. Başka bir adamın karısını baştan çıkaran bir adam o hayal değildi. Yüzbaşı Nikolas

Acton tamamen başka biriydi ve bunu bilmesi gerekirdi.

Altıncı Bölüm

Nik tırnığı atının boynuna bastırdı ve şık kahverengi kürkü boyunca düzeltti. Yaptığı işe aldırılmıyordu. Bu işi ve çok daha kötülerini kendi başına yapmak zorunda kaldığı günleri unutmamıştı, çünkü bırakın bir hizmetkâra yaptırmayı, çizme karasının fiyatını bile karşılayamamıştı. Şimdi seyis Carr'a araba atının lapasıyla yardım etmekle meşguldü ve Rum henüz taze sığırlarla sevkiyat evinden dönmemişti. Nik, Londra'dan yeni satın aldığı, yumuşak huylu ve bir dereceye kadar zeki olan atını seviyordu.

Efendisinin aksine.

Bir gece önce onunla alay etmemeliydi. Bunu öfkeyle yapmıştı. Kızın peygamber çiçeği gözlerindeki ilgi kıvılcımını görmüş ve bunu kendi kibrini yatıştırmak için kullanmıştı.

Ama ona acı veren gerçekten kibir değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Evliydi, yıllar içinde değişmişti ama yine de ona dokunmak istiyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren ona dokunmak istemişti - buna ihtiyacı vardı. Sırf bu yüzden onunla alay etmişti. Ama kadın hâlâ evliydi ve o hâlâ aptalın tekiydi.

Zemin döşemesinde ayak sesleri duyuldu ve kabinin yarım kapısının üzerinde parlak bir baş belirdi.

"Günaydın, Kaptan. Kahvaltı yaptınız mı?"

Kolunu atının sırtına dayadı. "Gerçekten de öyle, Bayan Ramsay."

"Yağmur hafiflemiş gibi görünüyor. Bugün kuzenlerimizin evine ulaşacağımızı sanıyorum. Bay Rum yeni atlarla döndü mü?"

"Onu kısa süre içinde bekleyebiliriz."

"O zamana kadar yapacak bir şeyim yok. Size yardımcı olabilir miyim?"

Gülümsedi. "Bana eşlik etmenizden memnun olurum elbette ama korkarım bu iş için pek de uygun giyinmemişsiniz."

"Sen de öyle." Kapının kilidini açtı ve içeri girdi. "Ne yapmalıyım?"

"Daha önce bir atın yelesini fırçaladın mı?"

"Asla! Ne eğlenceli." Elini uzattı. "Bir alet lütfen, efendim?"

Adam bir fırça uzattı ve kadın işe koyuldu.

"Bana embesil bir kadınmışım gibi davranmaman hoşuma gidiyor."

"Bir atın yelesini taramak için özel bir zeka gerekmez, Bayan Ramsay."

"Kastettiğim bu değil elbette. Bana karşı çok nazıksınız. Çoğu beyefendi sabırsızdır."

"Ahmaklar, hepsi."

Kıkırdadı. "Ben oldukça ciddiym, Kaptan. Kız kardeşim sizden çekiniyor ve bana dikkatli olmamı söylüyor. Ama evlilik konusunda hayal kırıklığına uğradı ve sanırım tüm beyefendilerin bana layık olmadığını düşünüyor."

Nik atının tüyleri üzerinde tırmığı gezdirmeye devam etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bu bilgi onun için hiçbir şeyi değiştirmemeliydi.

"Kız kardeşin ne zaman evlendi?"

"1807 yılıydı, Tricky'nin baharı kuzenlerimizle geçirdiği yıl. Aslında onları son ziyaretinden bu yana onca yıl geçti."

Tarağı koyun böğrüne bastırdı, ritmik hareket nefeslerine ve kalp atışlarına istikrar kazandırdı. Genç bir denizciyken denizde kaç kez fırçayı güverteye koymuş ve düşüncelerine komuta etmek için bedeniyle çalışmıştı? Her seferinde, o ilk yıllarda, babasını ve kardeşlerini düşünmüş ve onların tembel, kaygısız Nikolas'ın kendisini bu kadar başarılı bir şekilde disipline sokabileceğine nasıl inanmayacaklarını düşünmüştü. Ve o uzun saatler süren sıkı çalışma sırasında, denizci arkadaşları ve amirleri arasında deneyim ve saygı kazanırken de onu düşünmüştü. Her zaman onu düşünmüştü.

"Hangi ayda?"

Kız tarağıyla atın saçlarını okşadı, diğer eliyle de boynunu sevdi. "May."

Nişanlı mı?

Uzaktan

değil.

Yavaş bir nefes aldı. "O zaman maçı ailen mi ayarladı?"

"Ah, evet. Babam hâlâ hayattaydı ve annemle birlikte Tricky ve Timothy'ye -yani kardeşimize- oldukça sert davranırlardı. Ama babam öldü ve Timothy artık sadece işine geldiği zaman annemin sözünü dinliyor. Aslında unvanı aldığından beri oldukça gelişti."

Başlık mı?

"Kardeşiniz Lord . . . ?" "Bramfield. O

bir vikont." Vikont mu?

"Çok eski bir unvan ya da büyük bir mülk değil ve o kadar kuzeydeyiz ki İskoçya'da bile olabiliriz. Ama her zaman yeterince iyiydik ve kardeşim şu anda Parlamento'nun oldukça sağlam bir üyesi, tabii ki arkadaşlarının yaptığı gibi oy verme eğiliminde."

Bir Vikont. O kadar yüce bir adamın kızıydı ki, evlenene kadar bir salona kapatılması gerekirdi, bir kır panayırında mayıs direğinin etrafında dans etmesi değil. Yine de onun hayatına bir melek gibi, kollarına da pırıl pırıl gözleri, hazır kahkahaları ve hevesli öpücükleriyle bir çiftçi kızı gibi düşmüştü.

Tırmığı atının omuzlarından geçirdi, istikrar aradı ama bu sefer bulamadı. Bunu bilmeli.

"Kız kardeşinin kocasının unvanı. O-"

"Baronet ve oldukça zengin. Annem ve babam maçı yüzünden birbirlerine girmişlerdi."

"Artık onaylamıyorlar mı?"

"Babam gitti tabii ki ve annem de artık sadece hayır işleriyle ilgileniyor."

Diğer hanımlar da öyle yapıyor, biliyorsun." Fısıltıyla ekledi, "Sıradan insanlarla ilgilenmez."

"Ve yine de kız kardeşin zavallı gelinler için alyanslar mı tasarlıyor?"

"Oh, şey, Tricky evlendikten sonra dilediğini yaptı ve bunu yapmak istedi. O çok nazik biri. Ve zeki. Benden ve kardeşimizden çok daha nazik ve zeki." Yüzü gururla buruştu. "Ve başkaları için çok iyi bir örnek. Bana bir keresinde bir beyefendinin nazik davranışına tanık olduğunu ve bunun kendisine ilham verdiğini söyledi. Bu hareketin ona son derece doğal geldiğini, sanki yapmadan önce hiç düşünmemiş gibi davrandığını ve bir gün kendi nazik hareketlerinin farkında olmadan aynı şekilde davranmayı dilediğini söyledi."

"Beyefendi nasıl bir iyilik yaptı acaba?"

"Bir panayırda açlıktan ölmek üzere olan küçük bir çocuğa bir parça ekmek ya da buna benzer bir şey vermiş. Böyle bir şeyi hatırlaması, hatta not etmiş olması kesinlikle şaşırtıcı değil mi?" Sevgiyle gülümsedi. "Kız kardeşimin yumuşak bir kalbi var ve sanırım ondan öğreneceğim daha çok şey var."

Durakladı ve büyük doru kısrak başını çevirip kara gözlerle ona baktı.

"Kocasını kendini şanslı bir adam olarak görüyor olmalı."

"Oh, oldukça gururluydu. Ona büyük hayranlık duyuyordu."

Nik burnunu sokmaya devam etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu patavatsızlığın da ötesindeydi. Ama bu kız bunun farkında değil gibiydi, ailesinin sırlarını paylaşmaktan mutluydu.

"Artık ona bu kadar saygı duymuyor mu?"

"Bir ceset yapabilseydi, sanırım yapabilirdi." Elini ağzının üzerine kapattı. "Aman Tanrım, çok kötü konuştun! Kayınbiraderim kesinlikle bir ceset ve Tricky'yi savaşa gitmek için terk etmesi hiç hoşuma gitmedi. Ama kendi aile üyem hakkında böyle konuşmamalıydım. Şimdi benim hakkımda ne düşüneceksiniz, Yüzbaşı?"

Onun dünyadaki en dikkatsiz ve harika kız olduğunu düşünüyordu.

O bir duldu. Bir
dul.

Birdenbire ahırda solunacak çok daha fazla hava varmış
gibi göründü.

"Yas tutmuyor. Ne kadar oldu?"

"Oh, yıllar. Neredeyse dört yıl. O İspanya'da öldü ve ben
neredeyse rahatlamaktan ölüyordum." Dudaklarını büktü.
"Annem aşırı affedici olduğumu söylüyor."

"Siz derinden hisseden bir kızsınız. Bir bayandaki güçlü
duygular, Bayan Ramsay, içten olduğunda kötü
değerlendirilemez."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kadın başını eğdi. "Annem ve
Dowager aksini söylüyor. Ve tabii ki beyefendiler güçlü
duyguların kendilerini yenmesine izin vermemelidir. Sanırım
denizdeyken mantıklı düşünmek yerine duygularla hareket
etmek son derece aptalca olur.

Atının sırtına döndü ve hayvanın başı memnuniyetle
eğildi. Denizdeki zorlu yaşam, pişmanlık ya da öfke içinde
boğulmasına izin vermemiştir. Bu ona çok iyi gelmişti. Sonra.

"Ah, Kaptan, ne muazzam bir hayat yaşadınız! Ama
insan denizcilerin hayatlarıyla ilgili korkunç hikayeler
duyuyor. Kendi kendinizin efendisi olmadan önceki hayatınız
gerçekten korkunç muydu?"

"Zorlu, hem öncesi hem de sonrası. Başka bir erkek
tarafından yönetilmek hoş bir şey değil. Ama diğer erkeklere
liderlik etmek ağır bir sorumluluktur." Bunların hepsi şu
anda içindeki savaşın yanında soluk kalıyordu.

Yıllar önce olsa doğrudan hana gider ve ona her şeyi
anlatırdı. Tıpkı o bahar günü parlak güneşin altında yaptığı
gibi şansını deneyecekti. O gün başladıkları şeyi bitirmek için
onu yıllardır sürükleyen deliliğe bir son verecekti.

Ama savaş onu değiştirmişti ve artık aceleci başlangıçlar
yapmıyordu. Dokuz yıl önce onun kucağından başka bir
adamla gelin yatağına gitmişti. Nik onu çok az tanıyordu.
Ama o birkaç saat içinde değişmişti. Onunla tanışmak ve ona
aşık olmak hayatının akışını öyle değiştirmişti ki

dramatik bir şekilde onun gerçekliğinin yapısının bir parçası haline gelmişti. Bugünden sonra onu bir daha asla göremeyebilirdi. Ama onu, güneşı unutamayacağı kadar unutamazdı.

"Yakında denize dönecek misiniz, Kaptan?" "Nisan'ın ilk günü."

"Ne yazık. Biz karadaki hanımlar buna pişman olacağız." Attan bir adım geri çekildi. "İşte. Nasıldım?"

Zorla gülümsedi. "Oldukça iyi. Eğer bir seyis olsaydın sana yazı tura atardım."

Sırıttı. "Bütün bu işler beni acıktırdı, kız kardeşim ve Elsbeth Teyzem de şimdiye kadar kalkmışlardır. Bizimle bir fincan çay içer misin?"

"Birazdan seni takip edeceğim." Ve onu gör.

"Yola çıktıktan sonra da bizi takip edecek misiniz?"

Muhtemelen hayatının geri kalanında. "Bu nereye gittiğimize bağlı."

"Tricky, seni fena halde kısıkanıyorum." Calanthia çayını yudumladı. "Kaptan Acton size hayran."

Patricia Oliver'ın mektubunu okurken başını kaldırdı.

Calanthia başını salladı. "Gerçekten. Bana düğününüz ve Oliver hakkında her şeyi sordu."

Midesi takla attı. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Çok rahatsız ediciydi, çünkü ahıra onunla hoş bir flörtün tadını çıkarmak için gitmiştim ama onun yerine senden bahsettik." Ayağa fırlayıp kollarını Patricia'nın omuzlarına doladı ve yanaklarını birbirine bastırdı. "Ama bunun için senden nefret etmeyeceğim. Eğer ona sahip olamayacaksam, dünyada senden başka hiç kimsenin sahip olmasını istemem."

Callie'nin kolunun altındaki boğazı kalınlaşmıştı. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın canım?"

"Bence gayet güzel söyledim! Ve bu benim için çok cömertçe, gerçekten. Onu bir kaşıkla yiyebilirim."

Patricia kaşlarını çatmaya çalıştı. Ama yapamadı. Düğününü mü sormuştu?

"Böyle bir dili nereden öğrendiğinizi hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı ve titreyen parmaklarını gizlemek için Oliver'ın mektubunu cebine soktu.

"Maggie'den."

"Hizmetçiniz mi? Aman Tanrım, onu kapatmak zorunda kalacağım."

"Yapamazsınız. Ona verdiğiniz yüzüğü takıyor, uşağımızla evli ve mutluluğunu size borçlu olduğuna inanıyor, ki aslında öyle."

Patricia salonun kapısına doğru ilerledi. Kahvaltısını bitirmemişti ama içi karmakarışıkken şimdi yemek yiyemezdi. Neden Oliver hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu ki? Oliver'ın karısının sevgilisiyle şafak vakti tabancalı bir koca olup olmayacağına karar verebilmek için mi?

Yanakları yanıyordu. Ama bir gece önce ona dokunduğundan beri bunu düşünmeden edemiyordu. Bu yolculukta fantezisini onunla yaşayabilir miydi? Tek gecesi için iyi karakterli bir adam olmasını şart koşmamıştı kendine, sadece ona zevk verebilecek bir adam.

"Tricky, ona Oliver'ın öldüğünü söyledim." Calanthia sonraki sözleri aceleyle söyledi. "Yabancı beyefendilerin özel işlerinizi bilmesini istemediğinizi biliyorum, ama o gerçekten çok hoş biri ve zaten ay sonunda tekrar denize açılacak, bu yüzden kimseye söylemeyecek."

"Ay sonu mu?"

Avluda araba tekerleklerinin gürültüsü duyuluyordu.

"Oh. Belki de bu bizimdir." Calanthia'nın sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Panik Patricia'nın içinde kabardı, ama bu kez göğsünün tam ortasında.

Yüzbaşı Acton hana girerken onlar da fuayeye çıktılar. Yüzbaşı Acton onun bakışlarıyla karşılaştı ve sanki dokuz yıl geçmemiş ve hâlâ bir koyun tarlasının yanında avuç avuca duruyorlarmış gibi, gözleri onun içinde bir şeyler arıyor gibiydi. Kadın

onu hâlâ orada bulabileceğini söylemek için çok akılsızca bir dürtü duydu.

"Arabanız hazır," dedi sadece. "Atlarınız burada dilediğiniz kadar kalacak. Yaralı hayvan için özel bir bakım gerekirse iki gün içinde dönüp ilgileneceğime dair ahır şefine talimat verdim." Önceki geceki alaycı hayduttan eser yoktu, sadece centilmence bir endişe vardı.

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Eğildi.

"Oh, hayır," diye haykırdı Calanthia. "O halde artık ayrılmalıyız, Kaptan. Hedefinize yaklaştınız mı?"

"Öyleyim, ama böyle güzel bir arkadaşlığı kaybetmenin acısını çekeceğim." Tekrar Patricia'ya baktı. "Ekibi yürüteyim mi yoksa yola çıkmaya hazır mısınız?"

Bu kadar çabuk terk etmek için hayatına tekrar girmiş olabilir miydi? Evli bir kadını baştan çıkarmaya çalışacak türden bir adam olsa bile, onun henüz gitmesini istemiyordu. Ama aniden gidecekmiş gibi görünüyordu.

Onun kalmayı istemesini sağlamalı.

"Biz hazırız. Calanthia, Elsbeth Teyze'ye haber verir misin?"

Kız kardeşi kaptana pişmanlık dolu bir bakış attı ve merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Gülümsemesi

soldu. "Sen dul bir kadınsın."

Bunu beklemiyordu. Ama o hiçbir zaman beklediği gibi biri olmamıştı.

"Öyleyim."

Bir adım daha yaklaştı. Fuaye aniden oldukça küçük göründü. Zarif bir pardösü giymiş, elinde güzel bir şapka tutuyordu ve o güne kadar gördüğü en mükemmel adamdı. Kararmış düğmeleri ve lekeli çizmeleriyle bile her zaman öyleydi.

"Nişan yüzüğü takıyorsun." Sesi alçaktı.

"Bu kocamın bana verdiği yüzük değil. O bir aile yadigârı ve Şimdi bir gün John'un gelini için kasada duruyor."

"Oğlunuz oldukça genç. Hâlâ takıyor olabilirsiniz."

"Bunu giymeyi tercih ederim." Nefesleri daralmıŐtı. "Bunu evlenmeden bir gün önce ölen bir kız için yapmıŐtım. Damadı bunun bir başkasının yüzüğü olmasına dayanamadı, ama onu saklamaya da dayanamadı."

Kadının elini kavradı, aralarında kaldırdı ve başparmağının ucu altın üzerine yerleŐtirilmiŐ elmas parçalarının üzerinden geçti. Onun titrediğini hissedebiliyor olmalıydı.

"Beyefendileri caydırıyor mu? Bana yaptığı gibi mi?"

"Dün gece caydırılmıŐ görünmüyordun. Ama belki de sadece dalga geçme niyetindeydiniz."

Gözleri parladı. "Belki de."

"Ve ben ..." Cesaretini topladı. "Bu konuda tamamen mutsuz değildim."

Alnında bir kırışıklık belirdi ama konuşmadı. "Bir Şey söyle," diye fısıldadı.

"Dün bana evli olmadığını neden söylemedin?" Sesi çakıllı geliyordu.

Gözleri kocaman açılmıŐtı. "Bunun için bir fırsat doğmadı." "Olabilirdi."

"Olabilirdi, evet. Siz yolda göründüğünüzde, 'İyi günler efendim' diyebilirdim. Dokuz yıldır karşılaşmamıŐ olsak da, arabamızı taşımamıza yardım etmeden önce, dul bir kadın olduğumu bilmenizi isterim. " Kaşlarını kaldırdı. "Bu yeterli olur muydu?"

Derin derin nefes alıyor gibiydi ve ağzının köşesi yukarı doğru eğildi.

"İŞte yine o gün tanıştığım kız, kıvrak dilli ve kendi aklından emin." Kızın yüz hatlarını taradı. "Ama Şimdi o zaman olduğundan daha güzel."

Nereye bakacağını bilmiyordu. Onunla daha önce sadece o böyle konuşmuştu ve bunun kafasını nasıl karıştırdığını unutmuştu. Ama bunun onu nasıl lezzetli bir Şekilde tedirgin ettiğini unutmamıştı.

"Beni pohpohlamana gerek yok," diye fısıldadı. "Sana zaten duyarlı olduğumu söyledim. O zaman da öyleydim."

"Alay edilmeye ve pohpohlanmaya yatkın mı?"

Bakışlarını kaldırdı. "Sana karşı duyarlı."

Bir nefes daha aldı, biraz düzensiz görünüyordu. Sonra kızın elini tuttu ve onu salona doğru çekti. Kadın arkasından tökezledi, adam kapıyı kapattı ve o ilk günkü gibi - o tek gün -Elleri kızın yüzüne dolandı ve ağzını kızın ağzına indirdi.

Yedinci Bölüm

Onun dudaklarının dokusunu, nefesinin tatlı nemini, dilinin tadını ya da teninin kokusunu asla unutmamıştı. O zamandan beri dokunduğu her kadında onun parıltılarını aramış ve hiçbirini bulamamıştı. Şimdi onun ağzını kendi ağzının altına aldı ve yeniden gün ışığına daldı.

Çok uzun zaman önce o gün olduğu gibi, onu hevesle karşıladı. Ama aradan geçen yıllarda evli bir kadın olarak geçirdiği öpücükle ilgili bir şey değişmemişti. Adam geri çekildi ve onun yanakları ısıldayan kalkık yüzüne baktı. Onun için çok güzeldi ve hayal ettiği gibi onu tekrar kollarına aldı. Ama bu doğru olamazdı.

İnanmazlığını gizleyemedi. "Hiç öpülmedin mi?"

"Ne-ne?" Puslu gözleri adamın ağzına sabitlenmişti, nefes alış verişleri hızlanmıştı. Öpmek istiyordu ama bu konuda hiçbir becerisi yoktu.

"Kocan seni hiç öpmemi mi?"

Kaşları aşağı doğru indi, yüzündeki zevk kayboldu.

"Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Gözlemliyorum. Şaşkınlık içinde."

Avuçlarını yanaklarına bastırarak adamın kucağından kaçtı ve odanın yarısına kadar ilerledi.

"Hayır, beni öpmemi. En azından-" Parmaklarının arasından yüzü alev alev yanıyordu. "Senin yaptığın gibi değil."

Gözlerini dikti ve muhtemelen ağzı açık kaldı. Görünüşe göre bu konuda kocasını kıyaslayabileceği tek kişinin kendisi olmasından duyduğu inanılmaz memnuniyetin yanı sıra bir tür yapışkan mide bulantısı da geldi.

"Ama iki çocuğunuz var."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Bir çocuğa gebe kalmak için ağızların birleşmesi gerekmez, Kaptan Acton."

Bir an için konuşamadı. Bu kabul edilemeyecek kadar inanılmazdı. Sonunda konuşmayı başardı.

"Kör müydü?"

"Zalim olmaya mı çalışıyorsunuz yoksa bu sadece nezaketsizliğinizin talihsiz bir yan ürünü mü?"

Ona doğru ilerledi; onun sıkıntıyla dolu gözlerini izlerken mesafeli kalamazdı. Ona doğru uzandı ve kız irkilerek geri çekildi ama elini narin çenesinin etrafından dolaştırıp saçlarına daldırdı. Gözleri irileşmiş, kirpikleri mavinin üzerinde dalgalanmış, burun delikleri hafifçe açılmış ve dudakları aralanmıştı. Nik'in nefes alışları şaşkınlıktan yavaşlamıştı. Bir erkek buna bakıp da nasıl olur da her santimini öpmek istemezdi, anlayamıyordu.

"Kadınlara karşı ilgisiz miydi?"

Gözleri daha da büyüdü. "Hayır. Bana bu şekilde oldukça düşkündü." Bakışları başka yöne kaydı. "Oldukça," diye fısıldadı.

Görüşünü kırmızıya boyadı. "İnsanlar canavar gibi davranabilir."

Başını tekrar eğdi. "O bir canavar değildi. Beni dövmedi ya da güç kullanmadı. O sadece ... soğuktu." Ağır ağır nefes alıyordu. "Seninle bunları konuştuğuma inanamıyorum."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve dudaklarını alnına dokundurdu. Tanrım, onu sonsuza dek ellerinde ve dudaklarında hissetmeyi nasıl da istiyordu.

"Bütün erkekler soğuk değildir. Özellikle bir adamda tam tersi bir etki yaratıyorsunuz."

Kız, adamın kucağında kıpırdamadan duruyordu. "Öpüşme konusundaki deneyimsizliğime rağmen mi?"

İpeksi teninin saten saçlarıyla buluştuğu yerde, onun hanımeli ve kadın kokusunu içine çekti. "Bu kolayca değiştirilebilir."

"Bu şekilde görmeni umuyordum." Ayak parmaklarının üzerine çıktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Başlangıçta beceride eksikliğini hissettiği şeyi coşkuyla fazlasıyla telafi etti. Ağzı onunkini aradı ve Nik bunu unuttu.

Öpüşme hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bunu ona öğretmekten büyük bir zevk duyuyordu.

Çabuk öğrenen biriydi ve tüm vücuduyla öğreniyordu. Adamın ısrarına karşılık olarak dudakları ayrıldı ve adam yıllardır onu tekrar tatmayı hayal ettiği gibi onu tattı. Kızın içi sıcak ve ıslaktı, dili esnek ve çekingendi ve adam onu önce nazikçe, sonra daha derine, öpüşmeye kilitlenene kadar aldı. Adam önce kadının yüzünü, sonra da omuzlarını avuçlarının içine aldı ve kadının ince şeklinin güzelliğinin tadını çıkardı. Ellerini adamın göğsüne koydu, aç ağzı adamın girişine izin vermek için açılırken parmak uçları içeri doğru bastırdı. Adam onun sıcaklığını ve nemli güzelliğini okşadı ve kadın hafifçe inleyerek vücudunu onununkine yaklaştırdı.

Ona tekrar dokunmak için yıllardır bekliyordu. O da hemen karşılık verdi. Ve hızla öpüşmekten çok daha fazlasını istedi. Dudaklarından uzaklaştı ama kalbi çarpıyordu ve şimdi onun arzusunu hissedebiliyor olmalıydı.

Kirpikleri kırpışarak açıldı ve pusla örtülü peygamber çiçeklerini ortaya çıkardı. Koyu pembe ve onun öpücükleriyle yumuşamış dudakları küçük bir iç çekişle aralandı. "İyi yaptım mı?"

"Çok iyi."

Dudaklarını yaladı ve adam onu tahrikine doğru sürüklemeye isteğini dizginledi. Bunun yerine dilinin ucunu kızın dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi ve sonra dişlerinin arasına aldı. Kadın inledi, saf bir arzusunun yumuşak sesiydi bu ve adamın altında tamamen açıldı ve Nik kendini kiralık bir salonda, bir kadını çırılçıplak soymaya ve kadın ona hayır diyemeden her yerini yalamaya hazırlanırken buldu. Ellerini saçlarının arasına soktu ve daha önce olduğu gibi kokusunun onu çıldırttığı boğazının kıvrımında ağzını kabul etti. Tıpkı o zaman olduğu gibi, bunu durdurması gerektiğini biliyordu. Durdurma isteğini kaybetmeden önce.

Ama Tanrım, durmak çok zordu. Adam da sertti ve kadın bunu hiç kolaylaştırmıyor, tatlı kalçalarını adamın kollarına bastırıyor ve okşanmak isteyen bir kedi gibi duygulu bir şekilde yer değiştiriyordu. İnce elleri adamın ceketinin içine kaydı ve

Pantolonunun bel bandı ve ona sürtündü, ondan başka bir inilti kayıyordu. Adam bunu kadının boğazındaki ağzında ve ağrıyan sikinde hissetti ve onu kapıya doğru geri iterek, hissetmek istediğı gibi hissetmesine izin verdi. Kadın buna mecbur kaldı, dizlerini açarak onu daha sıkı kavradı ve şaşkın bir zevkle inledi.

"Yüce Tanrım." Kollarını kavradı ve ağzını yanağına bastırdı. "Buna bir son vermeliyiz" ve daha özel bir yerde, tercihen onu tekrar kendisinden çalmak için bekleyen bir arabanın olmadığı ve tercihen yüzüğü parmağındayken yeniden başlamalıyız. Onu istiyordu, onu her zaman istemişti ve belli ki o da onu istiyordu. Kader bu kadar nazik olamazdı. Ama yle görünüyordu ki kader ona bu kadınla bir şans daha veriyordu, doğıştan sahip olduğı karakter ve konum eksikliklerine rağmen, belki de bunları gidermek için çok çalıştığı için.

"Ama- ama ben- ben durmak istemiyorum." Paltosunun altından elleri adamın sırtına doğru kaydı. Göğüslerini onun göğsüne, karnını onun karnına, tüm sarhoş edici vücudunu onun çenesine bastırdı. "Ve bu sefer bekleyen benim arabam ve benim hayatım ve ne istersem yapabilirim."

Nik, ona dilediğı şeyi yapmasında yardım etme arzusunun eziciliğı arasında gülümsemek zorunda kaldı. Geriye çekilip meydan okuyan güzellikteki gözlere baktı.

"Gerçekten de yle." Boğazı tıkanmıştı.

"İstediğın bu mu?" Nefesleri hızlı geliyordu.

İpeksi bir sonbahar buklesini kızın alnından geriye doğru fırçaladı, kızın teninin verdiğı his uyuşturunca gibiydi. "Kesinlikle."

"Güzel, çünkü bana bir konuda yardımcı olacağınızı umuyordum." Kadının boğazı yumru yumru bir yutkunmayla daraldı. "Şu anda bir erkeğı ihtiyacım var ve bu erkeğın siz olmasını istiyorum."

Dondu kaldı. Şu anda mı?

"Yolculuğunuzda size daha fazla yardımcı olmak için mi?"

"Hayır. Başka bir amaç için. Bir gece geçirmek istiyorum." Kirpikleri dalgalandı. "Bir gece."

"Bir gece mi?" diyebildi yüksek sesle.

"Sadece bir gece." Hızlı ama oldukça kararlı konuştu. "Daha fazlasını beklemiyorum. Calanthia bana kısa süre sonra tekrar denize açılacağınızı söyledi, bu da bana uyar çünkü sadece bu gece için bir erkeğe ihtiyacım var. Tek bir gece ve ben tatmin olacağım."

Aniden nefes almak zorlaştı. Onu bıraktı ve geri çekildi. Görünüşe göre yine rüya görüyordu. Leydi unvanlı bir hanımefendiydi ve o da hâlâ, pohpohlayıcı ilgilerinden hoşlandı ve bir baronetle evlenmek için kaçarken beklettiği beş parasız genç olabilirdi. Bir savaş kahramanı sosyetenin Bayan Chapel'leri için uygun olabilirdi, ama görünüşe göre Leydi Morgan için değil.

"Tek bir gece." Sesi düzensiz çıkıyordu. "O tek gün gibi mi?"

"Şey, evet. Gerçi biraz daha karmaşık bir durum." "Ciddi olamazsın." Eğer kadın vardı.

"Elbette öyleyim. Görmüyor musunuz? Sizi buraya getiren takdiri ilahiydi."

"Providence."

"Evet, takdiri ilahi. Ve belki de bir dereceye kadar tesadüf. Görüyorsunuz, biliyorum - birkaç hafta evli kaldıktan ve öğrendikten sonra anladım -" Sözüünü kesti, bir an telaşlandı. Ama çabucak amacına geri döndü. "O gün benden ne istemiş olabileceğinizi anladım. Hâlâ da istediğinizi gözlerinizden okuyabiliyorum."

Nik'in avuçları buz kesti. "O zaman senden istediğim neyi şimdi istiyorum?"

"Benimle olmak için."

Onun güzel vücudundaki giysileri çıkarıp bir an önce onunla birlikte olmayı arzularken bile içinde yine mide bulantısı yükseldi.

"İstediğim bu muydu?"

Kaşları aşağıya indi. "Bana öyle bakma. Artık tamamen saf değilim. Ben bir dulum ve

İstersem, benim gibi bunu isteyen bir adamla böyle şeyleri konuşabilirim."

"Hiçbir şeyden bahsetmiyorsunuz. Henüz konuyla ilgili herhangi bir kelime kullanmadınız." Büyük bir çabayla ses tonunu kontrol etti. Yolda karşılaştığı başka bir güzel dul olsaydı, ona boyun eğebilirdi. Ama hayır. Isolde'sini yeniden bulmuşken olmazdı. Artık başka bir kadın olamazdı. Ama bu şekilde değil, daha önce sahip olduğu gibi sadece bir an için. "Eğer eskisi gibi saf bir kız değilsen, o zaman şu sözleri söyle de aramızda o zaman olduğu gibi şimdi de bir yanlış anlaşılma olmasın."

"Senden ... istiyorum." Sesi titriyordu.

"İstemek mi?"

"İstiyorum..."

Tekrar ona doğru ilerledi, üst kollarını kavradı ve başının üzerine eğildi.

"Seninle tek bir gece sevişmemi mi istiyorsun?"

Gözlerinin içine bakmadan başını salladı. Bir anlık sessizlikte ona sarıldı ve kendi kendine bunun son kez olduğunu söyledi. Rüyalar dikkatsiz gençler içindi, yetişkin adamlar için değil. Artık onun için değil.

"Eğer söyleyemiyorsanız, Leydi Morgan," dedi sonunda, yıllarca boşa gitmiş umutların çaresizliği üzerine çökerken, "tahminimce bunu yapmamalısınız." Adam elini gevşetti ve kadın kapıya doğru sarktı.

"Sen o tür bir adam mısın?" Sesi kırılğan gibiydi. "Kocam gibi mi? O gün ve dün gece benimle dalga geçmenden sonra bunu hayal bile edemezdin. Ve beni öpme şeklin."

"Kocanızla aynı mı?"

Sesi nefis derecede derin ve tehditkârdı. Çok yakın duruyordu. Patricia uzanıp ona tekrar dokunmak, onu öpmeye devam etmesini sağlamak için can atıyordu. Ama adamın çenesi sertleşmiş, omuzları kaskatı kesilmişti.

"Bana güvenin Leydi Morgan, gelinimi yatağa götürdüğümde, görevimi yerine getirirken onu öpücüklere hasret bırakmayacağım."

onu."

Onun bu açık konuşması karşısında yanaklarının neden kızardığını bilmiyordu. Tek bildiği, bu işin korkunç bir şekilde yanlış gittiği idi.

Kutsal olan her şey için, erkekleri anlamıyordu! Oliver'ın ondan istediği tek şey yatmak için vücuduydu. Şimdi, hanımefendiliğe dair öğrendiği tüm derslere rağmen, bu adama tam da bunu teklif ediyordu ve adam kızgın görünüyordu? Ama belki de kadının onu kalıcı bir anlaşmaya ikna etmeye çalıştığını düşünmüştü. Herkes haydutların bu tür bağılıklardan kaçındığını bilir. Tamamen açık olmalıydı.

"Sizden görev istemiyorum. Ondan çok uzağım. İstiyorum .

zevk." İşte, bunu yüksek sesle söylemişti ve yanaklarının yanan kömürler gibi olması ve vücudunun sanki biri ısıtılmış bir maşayı alıp elbisesinin altından kaydırarak ona oldukça yakından dokunmuş gibi olması bile önemli değildi. Bu muhteşem bir histi ve onun bunu anlamasını sağlamalıydı. "Bir gece için," diye fısıltıyla bitirdi.

Kapı tıkırdadı. Ondan uzağa sıçradı.

"Kurnaz!" Calanthia koşarak içeri girdi. "Elsbeth Teyze kayıp!" "Kayıp mı?"

"Her yeri aradım. O burada değil." Ellerini birbirine doladı.

"Endişelenmeyin, Bayan Ramsay." Sesi artık eşitti. "Hancıya özel odalara bakmanıza izin vermesini söyleyeceğim, arabacınız Bay Rum'la birlikte umumi odaları ve müştemilatı arayacağız. Teyzeniz bulunacak, asla korkmayın."

Calanthia'nın alt dudağı titredi. "Oh, teşekkür ederim, Kaptan.

Çok iyisin!"

Başını salladı, Patricia'ya ters bir bakış attı ve salondan çıktı. Patricia derin bir nefes aldı ve onu takip etti.

Patricia ve Calanthia hanı mutfaktan çatı katına kadar aradılar. Antrede Callie bir kez daha ellerini

yüz.

"Hepsi benim hatam," diye inledi. "Onu sadece birkaç dakika, belki de on dakika yalnız bıraktım, konuşmak için..." Yanakları renklendi ve bakışları başka yöne kaydı.

"Kiminle konuşmak için?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, atlarını sulayan bir beyefendi. Ama görünüşe göre bir grup insanla birlikteymiş ve genç bayan, çirkin bir şekilde büyük bir burnu olmasına rağmen onu kendi adıyla çağırmış. Ama sanırım çok iyi adamlar bu tür şeyleri umursamazlar. Her neyse, içeri döndüğümde teyzemin yokluğunu fark ettim. Kendimi çok kötü hissediyorum!"

Patricia, kendisi salonda çok daha çirkin bir patavatsızlık yapmışken Callie'yi bahçedeki flörtünden dolayı azarlayamazdı. Aleni, nefis ve kalbi durdurucu... Peki ona duyduğu özlem hiç bitmeyecek miydi? Hayır. Görünüşe göre sonsuza dek onun için umutsuzca özlem duymaya mahkumdu.

"Artık bunun için bir şey yapılamaz. Onu bulmalıyız."

"Beni azarlamadığınız için teşekkür ederim." Callie'nin sesi tamamen bastırılmış. Patricia çizdi onu kardeş içine bir

kucakladı ve parlak saçlarını okşadı.

"Takdire şayan bir ruhun var canım ve ben seni azarlayacak bir dul ya da anne değilim." Eli Calanthia'nın saçlarının üzerinde durdu.

O kesinlikle annesi ya da dul kadın değildi ve bir kadının hissedebileceği tüm duyguları aynı anda hissedebilirdi. Zevk ve tutkuyu tek bir geceye hapsedmesine gerek yoktu. Bu neden daha önce aklına gelmemişti? Belki de daha önce hiç bir erkeği gün doğumundan gün batımına ve gün doğumuna kadar öpmek istemediği içindir?

"Elsbeth Teyze'nin köydeki bir dükkâna gittiğine şüphe yok. Onu bulacağız," diye mırıldandı, kalp atışları hızlanmıştı. Adam onu reddetmemişti. Onu dizlerini titreten bir coşkuyla öpmüş ve sadece bir gece için ona ihtiyacı olduğunu söyleyene kadar onu istediğini söylemişti. Belki de

. . .

Belki de yaşıyan en büyük aptal oydu. Onu yanlış anlamış olmalıydı. Belki de hâlâ evli olduğuna inandığında ona sataşması çapkınlıktan değil, ... Neyden kaynaklanıyordu? Bilmiyordu ki! Tek bildiği, öpücüğünün yıllar önce olduğu kadar dürüst ve gerçek, aynı zamanda da tutkulu olduğuydu.

Kız kardeşinin ellerini kavradı. "Kaptan Acton'ın dediği gibi, endişelenme."

Kancalardan pelerinlerini aldı. Avludan caddeye geçerlerken yağmur yine gri bir çiselemeyle yağıyor, yarım botlar çamura batıyor ve paçalar su birikintilerini ıslatıyordu.

Elsbeth Teyze'yi hiçbir dükkânda bulamadılar. Gözlerini sokağın sonundaki kiliseye çevirdiler.

"Belki de şu albatros meselesini papaza danışmak istemiştir?" Callie bunu önerdi.

"Öyle olmalı. Sen şuraya bak, ben de etrafı kolaçan edeyim, sonra seninle handa buluşuruz." Ayrıldılar ve o da su birikintileri arasından köyü çevreleyen ortak alana doğru ilerledi. Yağmur altında çayırılık, zümrüt ve kahverengiden oluşan ıslak bir örtü gibi uzanıyordu. Elsbeth Teyze'nin buraya gelmemiş olması için dua etti, yakınlarda bir yerden geçmesi gereken dereyi, bir kuyuyu, bir kazığı ya da yaşlı bir kadının başının derde girebileceği başka bir yeri düşünmemeye çalıştı.

Sislerin arasında beyaz tepecikler yükseldi ve koyunlaştı. Birkaçı onun yaklaşmasıyla başlarını çevirdi, çiseleyen yağmurda rahattılar, yağmurun yağması ya da parlaması ya da fırtınanın şiddetlenmesi pek önemli değilmiş gibi. Otlaklarında mutlu bir şekilde duruyorlardı; onun yıllardır yaşadığı gibi acı, pişmanlık, şüphe ya da tatmin edilmemiş özlemler olmadan yaşıyorlardı. Yıllardır.

Genç bir beyefendinin bir keresinde şakacı bir şekilde önerdiği gibi, koyunlar - aptal koyunlar - hayatı nasıl yaşayacaklarını ondan daha iyi biliyorlardı.

Ama bu şakada bir bilgelik vardı. Hayatı üzerine yağdığı gibi kabullenmesi gerektiğinden değil. Hayır, o

bunu yıllardır yapıyordu. Bunun yerine, içinde doğal olarak yaşayan hayatı, kendisini aynı anda hem güldüren hem de nefessiz bırakan bir adama özlem duyan hayatı kucaklamalıydı.

Gülümsedi, kendini güçsüz hissetti ve birdenbire, başından beri tutkuyu birlikte yaşayacağı bir erkek istemediğini anladı. Onu istemişti. Yıllar boyunca fantezilerinin her birinde ona zevk veren adamın zengin zümrüt gözleri, kaygısız bir gülümsemesi ve dokunuşuyla içini dışına çıkaran elleri vardı. Artık o bir fantezi değildi. Gerçektir, bir adı vardı ve onu fantezilerinin çok ötesinde öpmüştü. Sonra da onu tek bir geceden mahrum bırakmıştı. Çünkü belki de birden fazlasını dilemişti?

Bir daha ortadan kaybolmamalıydı. Bunu düşünmek bile panikten başının dönmesine neden oluyordu.

Çitin kıvrımını takip etmek için döndü. Adam orada, sadece birkaç metre ötede, diğer tarafta duruyordu. Yağmur şapkasından geniş omuzlarına damlıyordu. Patricia'nın gümbür gümbür atan kalbi o kadar güçlü acıyordu ki elini göğsüne bastırdı.

Ağzının kenarı sanki engelleyemiyormuş gibi isteksizce yukarı doğru kalktı. Koyunlara doğru bir işaret yaptı. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Gergin bir nefes verdi. "Özür dilerim."

"Tam olarak ne için, merak ediyorum?"

"Aman Tanrım, ne korkunç bir yağmur!" Elsbeth Teyze sisin içinden çıktı. Bone çiçekleri sallanarak Patricia'ya doğru yalpaladı. Yüzbaşı Acton çitlere tırmanıp onun koluna girdi.

"Bayan Haye, ne mutlu ki tekrar karşılaştık. Bugünkü gezintinizde neler gördünüz, bize anlatır mısınız?" Miyop yaşlı kadına içten bir sıcaklıkla gülümsedi.

Patricia hareket edemediğini, sadece bakabildiğini fark etti. Bir adamla evli olduğu beş yıl boyunca hoşgöründen başka bir şey hissetmemişti. Oysa bu adamla geçirdiği iki gün, on yılı aşkın bir süre boyunca kalbinin tamamen ona ait olduğunu göstermişti.

Bir gece önce onun niyetini yanlış anlamıştı. Kadın sahip olmalısn.

"Koyunlar, koyunlar ve daha çok koyunlar." Elsbeth Teyze başını salladı, şapkasındaki yağmur her yöne sıçradı. "Ama seni buraya getirmenin tek yolu bu gibi görünüyordu."

"Beni yaraladınız, madam. Beni bu otağa sahte bir bahaneyle çekmenize gerek yoktu. Sizi her yerde memnuniyetle takip ederdim." Bakışları bir an için Patricia'ya kaydı, keskin ve doğrudan.

"Ben değil, seni aptal adam." Elsbeth Teyze onun koluna vurdu. "Yeğenim, tabii ki. İkinizin koyunlar arasında tekrar karşılaşmanızın zamanı gelmişti."

Patricia'nın kalbi sıkışmıştı. "Aman Tanrım, teyze, ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Kaptanın refakatinden sıyrıldı ve hana doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Kaşları çatıldı.

Patricia, "Kimseye söylemedim," diye boğuk bir sesle konuştu.

Bir an için sessizce ona baktı. Sonra, "Tabii ki yapmadın." Başka bir şey söylemeden teyzesinin peşinden gitti.

Sekizinci Bölüm

O ve Calanthia, Elsbeth Teyze'yi yıkadılar, yünlü giysiler giydirdiler, et suyu içirdiler ve yatağına yatırdılar. Kendi giysilerini değiştirmek için serbest kaldıklarında, yağmurlu gökyüzündeki ışık azalıyordu. Patricia gümüş işlemeler ve incilerle süslü beyaz muslin elbisesini giydi ve saçlarını taraklarla özenle düzeltti.

Calanthia onu giydirirken, "Bu elbise bu hava için hiç uygun değil," diye mırıldandı. Ama yine kendisi gibi hissediyordu, onunla ilk tanıştığında olduğu gibi, hayatın gizemli tekliflerinin heyecanıyla dolu bir kız.

"Çok güzelsin," dedi Calanthia alışık olmadığı bir sessizlikle. "Neredeyse mistik."

"İyi misin Callie?"

"Eğer bu kadar aptal olmasaydım, Elsbeth Teyze şimdi akşam yemeği için bize katılıyor olacaktı ya da biz çoktan kuzenlerimizin evinde olacaktık."

"Kuzenlerimiz bekleyebilir," dedi ve Oliver'ın ona verdiği görevi yerine getirdi. Bir daha asla kocası tarafından dikte edilmeyecekti. Ya da başka biri tarafından. Şu andan itibaren kalbinin sesini dinleyecekti. "Sen isteyebileceğim en iyi kız kardeşsin. Sadece gençsin ama bu ne bir suç ne de seni şu anda istediğini yapmaya iten duygular."

Calanthia biraz daha cesaretle onunla birlikte salona gitti. Kaptan ocağın yanında durmuş, ateşin ışığı yüzünün düzlemleri üzerinde dans ediyordu.

"Hanımlar, göz kamaştırıcısınız." Calanthia'ya gülümsedi ve sonra Patricia'ya döndü. "Bayan Hays bu akşam nasıl?" dedi sadece, ama sıcak ve sabit bir şekilde ona odaklanmış gözleri çok daha fazlasını söylüyordu. Belki de onu affettiğini söylüyorlardı. Belki de artık kızgın değildi.

"İyi gidiyor. Sen hâlâ buradasın," diyerek dilini yuttu.

Ağzının kenarı kalktı. "Gerçekten de öyleyim."

Calanthia, "Bu arada ben de öyle," diye espri yaptı. "Ama birden kendimi çok uykulu buldum ve şimdi akşam yemeğimi odamda Elsbeth Teyze'yle birlikte yemeyi tercih ediyorum." Bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "Aceleyle ayrılışımı bağışlar mısınız Kaptan? Umarım sabah yola çıkmadan önce görüşürüz."

Tekrar eğildi ve Patricia itiraz edemedi kız kardeşi gitmişti. Sonra yalnız kaldılar ve dizlerinin bağı çözüldü. Kelimeleri zorladı.

"Bu kez teyzemle ilgili yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim. Toplumun gözünde takdir edilen bir kahraman olmanız şaşırtıcı değil."

Gözleri parlıyordu. "Peki ya sizce Leydi Morgan?"

"Bir kahraman, kesinlikle," diyerek onun daha önceki sözlerini tekrarlardı.

Bakışları temkinli bir hal aldı. "Okyanusta Fransız gemilerini batırdığım ve yolda kalmış kadınları kurtardığım için mi?"

"Çünkü bir zamanlar bana hayatın başkalarının beklentilerine göre yaşanmaması gerektiğini göstermiştin ve o zaman bunu yaşamaktan korkmama rağmen, dokuz yıldır bu vizyona bağlı kaldım. Ve çünkü sen gitmiş olabileceken şimdi buradasın."

Derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Hareket etmedi, aralarındaki boşluk altın ışıltıyla titriyordu.

"Sanırım akşam yemeği için iştahımı kaybettim," dedi. Tanrım, şimdi onu bırakacak mıydı?

"Öyle mi?"

"Ama belki de ben yanlış anlıyorum." Sesi muhteşem bir şekilde boştu. "Sorun şu ki, sen orada bir melek gibi dururken hiç düşünemiyorum."

"Kaptan-" diye fısıldadı.

"Nik."

"Benimle alay etme."

"Denizde geçen sekiz yıldan sonra gerçek bir alaycılığım kalmadı, tatlı Isolde. Sadece sana ihtiyacım var."

Nefesi kesildi. "Sen-?"

Odayı üç adımda geçti, güçlü bir eliyle kadının yüzünü yukarı kaldırdı ve dudaklarının üstünden konuştu. "Sana ihtiyacım var ve bu beni deli ediyor. Bu yüzden, eğer şu anda bu salonun zemininde ırzına geçilmesini istemiyorsan, acilen içinde yatak olan bir odaya gitmeni tavsiye ederim."

Gözleri irileşmiş, dili dolanmış bir halde başını salladı ve adamın elinden kurtuldu. Adam onu bıraktı. Ama ikinci kata ulaştığında onun merdivene basışını duydu ve arkasına baktı. Aşağıda kehribar rengi lamba ışığında gözleri parlıyordu.

"Sakin bir daha gözümün önünden kaybolmana izin vereceğimi sanma," diye fısıldadı meyhaneden gelen gürültünün üzerine. "Bunun beni daha önce nereye getirdiğini bir gör."

Kadın yüksek sesle güldü. Merdivenleri çıktı, kızın elini tuttu ve onu yatak odasının kapısından kollarına doğru sürükledi.

Kadının elbisesini ve kombinezonunu, ardından ayakkabılarını ve -çılıgınca becerikli elleriyle- çoraplarını çıkarması oldukça kısa bir zaman aldı. Bu mutluluk verici ilahi faaliyet sırasında kadın özür diledi.

"Bunu birkaç yıldır yapmamıştım. Beni affetmelisin.

."

Parmakları kızın ağzını kavrarken, adam da onun ağzını kavradı.

Sırtındaki bağcıklardan. Adamın omuzlarını kavradı, ona doğru eğildi ve önce ceketini, sonra da yeleğini çıkarmak için onu itti.

Ama özür dilemeyi bitirmemişti.

"Size gerçeği hemen söylemediğim için özür dilerim."

Korsesi düştü ve adamın elleri göğüslerinin altından geçerek mükemmel bir komutla onu elbisesinin üzerinden kavradı. Kızın nefesi kesildi ve adamın göğsünün derinliklerinden erkeksi bir zevk sesi yükseldi. Adam onun dudaklarını, boğazını öptü.

"Sizin teklif edilebilecek türden bir adam olduğunuzu düşündüğüm için özür dilerim."

Nefes alış verişleri hızlıydı, sadece başparmağı göğüs ucunun etrafında durgun bir spiral çiziyordu. Onun dokunması için can atıyordu.

o.

"Benden evlenme teklif ederken istediğin bu muydu? tek bir gece?" Yavaşça, şimdi çok yavaşça, başparmağının ucunu hassas tepe noktasının üzerinden geçirdi. Kadının içinde tatlı bir acı dalgalandı.

"Evet."

Onu kaldırıp yatağa taşıdı ve kalçalarını altında sürükledi. "Bu da mı?" Avucuyla göğsünü kapattı ve ona doğru ilerledi, bacaklarını dizleriyle ayırarak onu tahrik eden çıkıntıyla aynı hizaya getirdi. "Sana vereceğimi umduğun şey bu muydu?"

İniltiye benzer bir ses çıkardı. Onu hissetmek çok güzeldi. "Tanrım, evet. Evet."

Vardiyasının ince keteni arasından göğüs uçlarını okşadı. Kadın ona doğru bastırdı ve adamın eli kalçasına dolandı. Kadın hava almak için çırpındı. Adam ona dokunuyordu - kadının teni onunkinin altında, onunkine dokunuyordu.

"Nik, ben-"

"Nazikçe yetiştirilmiş bir genç kızdan alacağım şey bu mu?" Kalçasının hassas iç kısmını okşadı, sıcaklığı ve dokunuşu tamamen onun içindi, vücudunu hayata döndürdü.

Pantolonunun fermuarına uzandı. "O zaman bunu istiyordun, değil mi?"

Elini tuttu ve onu sakinleştirdi.

"O gün seninle sevişmek istemeseydim erkek olamazdım. Ama teklif etseydin kabul etmezdim."

"Neden? Ben değil miydin-?"

"Sen mükemmeldin." Dilinin ucuyla dudaklarının çizgisini takip ederek onun nefesini çaldı. "Mükemmel."

Titriyordu, her parçası onun için ağrıyordu.

"Lütfen şimdi yap," diye fısıldadı. "Yıllar oldu, ama idare edebilmeliyim..." Sözleri yarım kaldı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kendini geri çekti ve önce botlarını, sonra gömleğini çıkardı ve pantolonunun bağlarını çözmeye başladı.

Hava küçük patlamalar halinde dışarı püskürdü.

"Şimdi mumları üfler misin?" Lütfen Tanrım, hayır. Oliver onun önünde hiç soyunmamıştı ama soyunmuş olsa bile kıyaslanamazdı. Nik'in zarif ve güçlü kaslarını ve dikkatini aşağıya doğru çeken koyu renk saç çizgisini hayalinde canlandırdı. Bir omzundan geçen sivri yara izinden diğerine kadar nefes kesici bir erkekti.

Bakışlarını kaçırdı. Aman Tanrım. Amerikalılar oldukça yanlış anlamışlardı. Bütün erkekler eşit yaratılmamıştı.

Kelimeler aradı, herhangi bir kelime. "Teyzem yara izini nereden biliyor?"

"Asker. Muhtemelen tahmin." Kabaca, hızlıca konuştu. Onu tarayan gözleri erimiş gibiydi, bakışları çok yoğundu.

"Peki, mumları söndürecek misin?" diye tekrarladı, sesi oldukça kısıktı.

"Hayır."

"Ama düşündüm ki-"

"Yıllardır bunun hayalini kuruyorum. Seni görmekten mahrum kalmayacağım." Adam kızın ellerini yakaladı ve avuç avuç tezgâha yapıştırdı, sonra kızın açık ağzını kapattı ve diliyle sığ, kışkırtıcı vuruşlarla kızın içine girdi. Kadın ona doğru bastırdı, onun kendisinde uyandırdığı heyecanı hissetmek istiyordu. Adamın elleri kadının kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi ve kadının ihtiyacı arttı.

Onun öpücüğünden

kurtuldu. "Lütfen Nik.

Lütfen, şimdi."

Adam hızlı bir hareketle kadının elbisesini yukarı itti ve kadın kıpırdanarak tamamen onun altına girdi. Ama adam kadının beklediği gibi belinde durmadı, çarşafı göğüslerinin üzerinden çekştirerek kollarından ve saçlarından kurtardı.

"Yüce Tanrım. Çok güzel." Adamın iri ve sert elleri kadının belinde dolaştıktan sonra yukarıya, göğüslerinin üzerine kaydı.

"Oh!"

Ağzıyla onu sardı. Bunu hiç hayal etmemişti, bunun hayalini hiç kurmamıştı, böyle bir şeyin olabileceğini hiç bilmiyordu. Ağzı ıslak ve sıcak bir şekilde göğsünü emdi ve diliyle tepesini okşadı. Çok iyiydi. İnanılmaz derecede iyi. Kadın inledi ve ona doğru gerildi, bacaklarının birleştiği yerde nemli bir sıcaklık zonkluyordu. Sonra adam oraya dokundu ve kadın çılgına döndü. Güzel eliyle sanki oraya aitmiş gibi okşadı, sanki dilediğini yapmak için ona aitmiş gibi. Ona karşı sallandı, çığlıklarını tutamadı, tüm alçakgönüllülüğü atıldı. Göğüs ucunu daha sert tuttu ve okşayıcı dili onu çılgına çevirdi, parmaklarının hınzır oyunu onu alttan yakaladı, çok tatlı, sıcak ve sonsuz. Kadın öldü. O artık onun olmuştu. Ona sonsuza dek dokunabilirdi ve o sadece bunun için yaşayacaktı.

Nefes nefese yatağın üzerine yığıldı,
Zevk onun içinde kıvrılıyordu.

Sonra tekrar farkındalık geldi. Ve utanç. "Ne oldu?"
Kollarını ve bacaklarını
onları sardığı adam. "Neden benimle sevişmedin?"

Elini tutup ağzına bastırdı, sonra göğsüne yasladı ve avucunun altından kahkahalar yükseldi.

"Bana öyle geliyor ki," dedi kabaca, "seninle hâlâ sevişiyorum."

Sertleşti. "Anlamıyorum. Sıkıldın mı?"

Onu altına çekti ve onu tamamen hissetti, kalçaları yumuşak iç uyluklarına ve sıcak, sert shaftının zonkladığı yere değdi.

"Daha ziyade, aşırı istekliyim." Yavaş itişlerle onu okşadı ve bu cennet gibiydi, skandal ve duyuşal. Bunu ona yaptı, onunla birlikte yaptı, onu mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla istemesini sağladı ve onu vücuduyla hissederek inledi. Tanrım, onu her yerinde hissediyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kendini tamamen zevke bırakmıştı.

"Ama- Ne bekliyorsun?" demeyi başardı.

Zümrüt gözlerinden alevler fışkırdı. "Sonunda bana adını söylemen için."

Nefesleri kesildi.

"Patricia," diye fısıldadı. "Benim adım Patricia Ramsay."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Patricia Ramsay."

Kadın onun olmuştu. Nihayet, dokuz yıl sonra, rüyalarını durmaksızın dolduran kadını ele geçirdi. Kasları gerilen Nik önce ileri doğru bastırdı, sonra geri çekildi, her vuruşta daha derine indi ve sonunda bir kadının içinde cennete girdi.

Titremesini kontrol edemiyordu. Onu daha önce de istediğini düşünmüştü. Şimdi onun içine gömülmüştü ve ciğerlerindeki havayı ele geçirecek kadar güçlü bir ihtiyaç duyuyordu. Ama devam edemiyordu. Çok güzeldi, enfes göğüsleri, bacakları ve sıcak, ıslak kadınlığı onu daha da derine sürüklüyordu.

Ama tamamen hareketsizdi.

"Patricia." Kelime düzensiz çıktı.

Gözleri titredi ve sonra açıldı, iki puslu mavi havuz.

Mavi hızla şaşkınlığa dönüştü. "Nik?"

Sesi titriyordu.

Sertçe yutkundu ve dudaklarını kadının nemli alnına

bastırdı. "Hareket edebilirsin." Yüce Tanrım, eğer

koşullar

hızlıca değiştirirse, meseleyi daha başlamadan bitirebilirdi. Kalçalarını saran kalçaları ve karnının altındaki karnı onu felç etmişti, kanın tek bir yere hücum etmesi dışında her şey.

"Yapabilir miyim?" diye dikizledi.

"Yapabilirsiniz. Aslında bu özellikle teşvik ediliyor." Azalan özdenetimi açısından muhtemelen büyük bir hata yaptığını bilerek, elini omzundan göğsüne doğru kaydırıp ve parmak uçlarını dakikalar önce ağzına aldığı tepe noktasında gezdirdi. Göz kapakları titredi ve kalçaları kaydı. Bir nefes çekti ve

ona karşı hareket etti. Göğüs ucunu tekrar okşadı, sonra yavaşça ve istikrarlı bir şekilde içine doğru okşadı. Yumuşak bir şekilde inledi, sırtı kamburlaştı ve onu daha derine batırdı. Adam komuta etmek için mücadele etti.

Başını arkaya doğru uzattı ve iç çekti. "Oh, Nik. Bu muhteşem."

Hâlâ konuşabiliyorsa bile, bu onun için henüz yeterince yüce değildi. Dilini boğazında gezdirdi, tatlı, şiş dudaklarını öptü ve sonuna kadar soktu. Nefes nefese kaldı. Adam geri çekildi ve tekrar soktu. Bu sefer kadın onu karşıladı.

"Ohh."

"Bunun gibi." Yüce Tanrım. Tekrar. "Patricia." Ve yine. Ona bindi ve elleri onu kavradı, sertçe içine çekti. Mükemmeldi, tatlı ve sıcaktı, uysal vücudu, çığlıkları, dilindeki adı.

"Nik, istiyorum-" Onu tamamen içine aldı, nemli dudakları ayrıldı. Avuçlarını onun sırtına bastırdı. "Bunu istiyorum." Onun içine girdi, çekirdeğiyle buluştu, onu doldurmak için çıldırana kadar onun tarafından okşandı. Yine de ondan aldı, parmak uçları kaslarına battı, onu tekrar tekrar ona zorladı, deliliğin ötesinde tutunurken onu zevklendirdi. Güçlü, ince bacağını ona doladı ve topuğu arkasına saplanarak onu kısıtırdı. Eğer kadın isterse, adam sonsuza dek kapana kısılacaktı. Ama ihtiyacı daha fazla bekleyemezdi. Kadının kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru sürükledi.

"Asla," dedi. "Bu şekilde değil," ve kekeleyerek attığı çığlıklarla onun altında ürperdi. Derin bir şekilde serbest bıraktı. Sert, ani ve kör edici. Tıpkı ona aşık olduğu gibi - sert, ani, kör edici.

Havayı içine çekti, aklı, akıl sağlığı ve kişiliği için çırpındı. Ama onları bulamadı. Onları kaybetmişti. Yine kaybetmişti. Ona karşı. Bu sefer ebediyen.

Dirseklerinin üzerine doğru itti ve kadının ona olan tutuşu gevşedi. Saçlarının nemli ve karanlık dallarını okşadı.

alnı. Gözleri kapandı, dudakları sonsuz tatlı bir gülümsemeye dönüştü ve sessizce teşekkür kelimelerini şekillendirdiler.

Ağzını bir sırıtış kapladı ama ona ne için teşekkür etmişti? Tek gecelik zevki için mi?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, onun baştan çıkarıcı dudaklarını öptü ve kendini ondan çekti. Yan tarafına kıvrıldı, örtüyü çenesine kadar çekti, gülümsemesi devam etti.

O kadar iyimser olamazdı. Alnını tezgâha dayayarak nabzını yavaşlatmaya çalıştı ama bunu başaramadığını fark etti. Dünyanın en tehlikeli yüzeyinde düzinelerce adama komuta eden bir adam, şimdi kendi kalp atışlarına bile hükmedemiyordu.

"Patricia, o sabah gittin mi?" diye fısıldadı. "Sadece geç mi kaldın?"

Sessizlik onu karşıladı.

"Bana gittiğini söyle," dedi yüreği ağzına gelerek, "ve o gün bu kadar kısa bir süre sonra ayrıldığım için pişmanlık duymakta yalnız olmadığımı söyle." Sesindeki kırılganlık ona yabancıydı. Bunu değiştiremezdi. "Anlat bana."

Ama uyudu, nefesi hafif ve düzgündü ve ona hiçbir şey söylemedi.

Başını çevirdi ve onun güzelliğine baktı. Saçları beyaz çarşafın üzerine dağılmıştı, dudakları şimdi kapalı, yumuşak ve pembeydi, kirpikleri ve göz kapakları hiç unutmadığı peygamber çiçeklerinin üzerine dökülmüştü.

"Ben bir korkaktım." Sessizce konuştu. "Konuşmanızdan, kıyafetinizden, varlığınızdansizi hak etmediğimi biliyordum ve bunu fark etmenizden korkuyordum. Gelmeyeceğinden korktum ve dakikalar geçtikçe bunun doğru olduğunu görmek için kalmaktan çok korktum." Onun yanağını okşadı, teni ipeksi ve sıcaktı. "Gittiğim zaman gitmemiş olsaydım, seni sonsuza dek orada bekleyebilirdim, Patricia Ramsay."

Kıpırdandı, yumuşak bir iç çekti ve yüzünü adamın avucuna çevirdi.

"Kocanı sevdin mi, benim güzel, tutkulu Isolde'm?" diye fısıldadı. "Aşkına karşılık vermediğini söyle bana

soğuklukla karşılayacağım ve ona kaybettiğim yıllar için mutlu olacağım." Nefesini tuttu. "Onu seviyor muydun?"

Tatlı gülümsemesi bir kez daha dudaklarında gezindi, sanki bir rüyadaymış gibi hüzünlüydü. "Seni sevmiştim."

Nik uyumadı. Gecenin kalan saatlerini kafasında bir konuşma besteleyerek geçirdi. Aslında bu konuşmayı dokuz yıldır hazırlıyordu. Gökyüzünde siyah yerini griye bıraktığında artık hazırды. Ona bir unvan veremezdi ama eğer baronet unvanını korumak isterse, bunu ondan esirgemeyecekti. Ancak ona servet ve dokuz yıl önceki o günden beri tamamen ona ait olan bir kalp verebilirdi.

Ama kadın kıpırdandığında ve peygamber çiçeği gözleri solgun şafak ışığında uykulu bir şekilde açıldığında, sonra bir kedi yavrusu gibi gerinip ona baştan çıkarıcı gülümsemesini sunduğunda, konuşmasını yapmak için yeterli rasyonel aklını kaybetti. Onu öptü, o da ona dokundu ve bunun yerine ona tekrar zevk verdi.

Sonra, kadın tekrar uykuya daldığında, kalkıp yatak odasına gitti ve giyindi. Kadının kokusu tenine sinmişti ve neredeyse ona geri dönecekti. Kendini tuttu, bunun yerine kahve sipariş etmek ve hesabı ödemek için meyhaneye gitti. Rum ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve şapkasını çekti.

"Bu sabah yola çıkıyor musunuz, Kaptan?"

"Leydi Morgan'ın grubuna gidecekleri yere kadar eşlik edeceğiz. Bay Carr'a arabayı hazırlamasını söyleyin."

Rum ona kurnazca bir bakış attı. "Yarın on beşinde geliyorum efendim."

"Bu kadar iyi okuyabildiğini bilmiyordum Rum. Çok etkilendim. Elbette yazışmalarımı okuyor gibi görünmenden daha az etkilendim." Kendine hafif bir sırıtış izni verdi.

Rum kaşlarını çatı, yıpranmış yüzü buruştu. "Bir denizcinin hazinenin peşinden gitmemesi doğru değil."

"Hâlâ vaktimiz var." Ama Nik kendi hazinesini çoktan bulmuştu. Arkadaşı Jag'inki beklemek zorundaydı.

Meyhanenin penceresinden bir at arabası takırdayarak avluya girdi. Sarı çerçeveli tekerlekleri ve siyah, tepeli panelleri çamurla kaplanmıştı, izlerdeki dört gösterişli hayvan da aynı şekilde sıçramıştı. Arabadan bir beyefendi ve bir hanımefendi indi ve birkaç dakika sonra içki salonuna girdiler. Nik selam verdi. Beyefendi başını salladı.

Kahvesine geri döndü.

"Efendim?"

Döndü, kaşlarını kaldırdı.

"Affedersiniz," dedi beyefendi. "Hanımım bu handa üç hanımdan oluşan bir grubun ikamet edip etmediğini sormamı istiyor." Soğuk bakışları Nik'i rahatlıkla bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir beyefendiye benziyorsunuz ve bu yüzden sormakta tereddüt etmedim. Bir hancı ile ticaret yapmaktan kaçınmak için her şeyi yaparım."

Kucağında tuttuğu yuvarlak, kum rengi köpeği bir kenara bırakırsak, kadın, olgun yaşını belli eden çizgili cildiyle açılar üzerine bir çalışmaydı. Ama yüz hatları yanıltıcı olamazdı; solgun, çıkık gözler ve uzun bir burun. Şüphesiz, Bayan Haye'in kız kardeşiydi.

"Burada böyle bir grup yaşıyor," diye cevap verdi Nik. "Kısa süre önce arabalarıyla ilgili bir aksilikte onlara yardımcı oldum."

Kadın burnunu çekti. "Boş verin onu. Lord Perth ve ben şimdi geldik ve geliminin partisine yaptığınız yardımdan azat edildiniz."

Bu bir görevden almaydı, açık ve net. "Benim için bir onurdu."

"Şüphesiz." Beyefendi odaya göz gezdirdi, uzak bir masada oturan bir çift işçiye baktı ve dudağını büktü.

Nik yüz hatlarını bir gemi kaptanının diplomatik vurdumduymazlığına göre düzenledi. "Madam, kendimi tanıtmama izin verin. Ben Nikolas Acton. Siz de belki Dul Leydi Morgan'sınızdır?"

Dar burnunun ucuyla adama baktı; ufak tefek bir kadının onun boyundaki bir adamla başarması etkileyici bir başarıydı.

"Öyleyim."

"Ya siz, lordum-" Bunu sormamalıydı, bunun temsil ettiği korkunç görgüsüzlük gösterisinden çok daha fazla nedenden dolayı. "Bu büyüleyici aileyle nasıl bir bağlantınız olabilir?"

"Ben Leydi Morgan'ın nişanlısıyım, elbette."

Dokuzuncu Bölüm

Patricia mutlak, mükemmel, lezzetli bir rehavetle uyandı. Önce ayak parmaklarını, sonra parmaklarını, sonra bacaklarını, kollarını ve tüm vücudunu gerdi. Yorganın altında sıcacık olan ateşin ızgarada kor haline geldiğini görebiliyordu. Onunla ikinci kez seviştikten sonra yakmıştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Genişledi.

Sonra ılıgınca bir sevince boğuldu.

Ayağa kalktı, yorganı etrafına serdi ve temiz, muhteşem havayı ciğerlerine çekti. Onu seviyor olmalıydı. Hiçbir erkek güçlü duygular beslemeden böyle bir kadınla sevişemezdi.

Umut etti.

Onu defalarca kendinden geçirdiği yataktan sıçradı ve küçük bir pirouette yaptı. Kendini yeniden bir kız gibi hissediyordu ama bu kez tamamen özgürdü. Artık kayınvalidesinin ya da Oliver'ın isteklerine boyun eğmek yoktu. Oliver onun önemli bir şeyi bilmesini istiyorsa, bunu ölmeden önce ona söylemeliydi. Gizli mesajların peşinde koşmaktan daha iyi yapacak işleri vardı.

Yapacak daha iyi
şeyler mi var?
Yapacak daha iyi
bir adam.

Avuçlarını yanaklarına vurdu ve kahkahalara boğuldu.

Calanthia odaya daldı. "Tricky, sen-"

Patricia yerden vardiyasını aldı ve başının üzerine fırlattı.

"Odanın ortasında çırılçıplak ne yapıyorsun?"

"Mm. Banyo mu?" Yüzündeki aptal gülümsemeyi silemedi.

Callie'nin kaşları çatıldı. "Bu ne burada ne de orada." Yumruklarını kalçalarının üzerine koydu. "Zavallı Yüzbaşı Acton'a ne yaptınız?"

"Yapmak mı?" Aksine, bunların çoğunu ona o yapmıştı. Ama çok yakında ona nasıl karşılık vereceğini öğreteceğini umuyordu.

"Evet, öyle. Çünkü onu sizin gönderdiğinizizi tahmin edebiliyorum, ki size vurulduğunu herkes görebiliyorken bu kesinlikle suçtur. Tanrı aşkına, bana Lord Perth'e aşık olup olmadığınızı sordu."

Nabızı hızlandı, soğuk bir korku onu yakaladı. "Gitti mi?"

"En az yarım saat oldu."

"Onu ben göndermedim. Bu sabah onunla konuşmadım bile." Onu tekrar kollarına aldığı ve omzuna yaslanıp defalarca adını sayıklamasına neden olan şiddetli, şefkatli zevki tattırdığı şafak vaktinden beri konuşmamıştı. "Neden Lord Perth'i sorsun ki? Peki sen ne dedin?"

"Tabii ki değilsin dedim!"

Patricia yatağına uzandı. Adam gitmişti. Tanrım, onunla böyle seviştikten sonra gitmişti. Ama ona tam olarak istediği şeyi vermişti, tek bir gece. Ve şimdi tıpkı dokuz yıl önceki gibiydi ve kalbi yine sessizlik içinde kırılmak zorundaydı. Bir topun içine kıvrılıp sonsuza dek ağlamak istiyordu.

Calanthia başını salladı. "Tricky, sen bir pisliksin."

Gözyaşlarını tutamadı. "Callie, yapamam-"

"Hayır. Maggie'nin bana öğrettiği harika dili kullanmaktan kaçınmayacağım. Eğer bunu göremiyorsan kör olmalısın. O sana, ailemizdeki erkeklerin işaretçi sürtüklerine baktıkları gibi bakıyor. Sen bunu göremeyecek kadar ahmaksın, dulluk sanki düzeltilmesi gereken değil de arzulanan bir şeymiş gibi ortalıkta dolanıyorsun."

"Dul kalmak istemiyorum." Bayan Nikolas Acton olmayı çok istiyordu. Ama öyle görünüyordu ki, böyle olmayacaktı. Onu tekrar nasıl terk etmiş olabilirdi?

"Biliyormuş gibi davranıyorsun." Calanthia'nın kaşları aşağı indi. "Neden kendini tutuyorsun bilmiyorum."

Gelen her beyefendiden uzak duruyorsun. Oliver için söğüt takmıyorsun. Ama -ve dul kadınıninkine benzer endişe verici sözler söylemek üzere olduğuma inanamıyorum- oğullarınız bir babayı, siz de bir kocayı hak ediyorsunuz. Yüzbaşı Acton nefes kesici, ünlü bir savaş kahramanı ve büyüleyici biri. Böyle beyefendilerin her gün kapınıza geleceğini sanıyorsanız aptalsınız. Böyle bir adam hayatında bir kez bile karşına çıksa bir kız şanslı sayılır." Duruşunu gevşetti. "İşte, söyleyeceğimi söyledim."

"Çocuklar için endişelenmenizi takdir ediyorum." Kelimeleri boğazındaki yumruyu aşmaya çalışıyordu. "Ama Yüzbaşı Acton konusunda yanılıyor olmalısınız." Berbat bir şekilde yanılıyordu. Belki de ona her şeyi anlatmalıydı. Ona onu sevdiğini söylemeyi hayal etmişti ve bu en tatlı fanteziydi.

Ama . . . ?

"Callie, neden sana Lord Perth hakkında sorular sordu?"

"Çünkü ahmak burada! Dowager da." Bir sandalyeye yığıldı. "Bu, güzel bir tatilin şimdiye kadar yaşadığım en korkunç sonu."

"Buradalar mı? Ne için?"

"Elsbeth Teyze'nin Londra'da önerdiği bir şeyden yola çıkarak, senin bu yolculuğa çocuklara yeni bir baba bulmak için çıktığın fikrine kapıldı. Lord Perth'i sonunda sana bir teklif yapması için getirdi. Onu kabul etmeyeceksin. Oh, kabul etmeyeceğini söyle!"

"Tabii ki hayır." Seyahat çantasına gitti. "Aşağı inmeliyim." Üzerine bir elbise geçirdi.

"Tricky, kalışlarını unuttun. Ve kombinezonunu."

"Düğmelerimi ilikler misin?"

"Ama-"

"Eğer düğmemi iliklemezseniz, bu şekilde aşağı ineceğim."

Beş dakika sonra, saçları aceleyle düğümlenmiş, çorapsız ya da askısız, gözlerinin altında halkalar ve kalbinde nefes alamayacak kadar güçlü bir kayıp acısıyla salonda Oliver'ın annesi ve talibiyle karşılaştı.

"Günaydın kızım." Dowager'ın bakışları onu taradı, ama o yanağını öne doğru uzattı.

"Size merhaba öpücüğü vermeyeceğim leydim. Sizden pek hoşlanmıyorum ve hoşlanmadığım insanları öpmem." Ocağın yanında duran, pırıl pırıl botlar ve yüksek yakalar giymiş kumral beyefendiye döndü. Onun mağrur şaşkınlığı ile Nik'in pırıl pırıl gülümsemesi arasındaki tezat, eğer kalbi kırılmasaydı komik olabilirdi. "Ve sizi asla ama asla öpmeyeceğim lordum." Gözyaşları boğazının gerisinde titriyordu. "Artık ikinizin de gitmesini istiyorum."

"Patricia! Ne cüretle benimle ve bu kadar uzaktan gelip sana tenezzül eden Lord Perth ile böyle konuşursun?"

"Artık benim annem değilsiniz Leydi Morgan ve öyleymişsiniz gibi davranmaya da gerek görmüyorum. Lord Perth'e gelince, her ne kadar beni onurlandırdığının farkında olmasam da, ona karşı olan kayıtsızlığımın onun takım elbisesini arzulamadığımı birçok kez yeterince açık bir şekilde ifade ettiğime inanıyorum. Şimdi izin verirsiniz giyinmem gerekiyor." Arkasını döndü.

"Seni nankör kız!" diye bağırarak arkasından fuayeye doğru yürüdü ama Patricia'nın umurunda değildi. Sevdği adamı bir kez daha kaybetmişti. Şimdi elinde kalan tek şey, bu kez kendi seçimlerine göre yaşayacağı bir hayattı.

"Şimdi ne olacak?" Callie'nin gözleri parlıyordu.

"Yolculuğumuzu bitiriyoruz." Hayatına devam etmeden önce Oliver'la olan meselesini bir an önce sonuçlandırabilirdi ve Oliver onu bu yolculuğa oğullarının iyiliği için göndermişti. İçindeki sızı şiddetliydi. Ama en azından Nik'le bir gece geçirmişti, tutkuyla yaşadığı mükemmel bir gece.

Calanthia onun koluna dokundu. "Tricky, sana hayranım. Cesaretine. Bu çok ... gerçek."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Oh, bana hayranlık duymayın. Her şeyi yıllar önce tanıştığım genç bir adamdan öğrendim ve

O zamandan beri hayal kurmayı hiç bırakmadım."

Yol, atının toynaklarının altında çamura saplanmıştı ve Nik yanlış yöne gidiyordu.

Onu terk etmek istemiyordu. Ama zihni ve bedeni kalbine isyan etti, atını eyerleyip yola koyuldu, babasının ve kardeşlerinin onun değersizliğine dair söylediği her söz kulaklarında çınılıyordu. Kalbi zorla kafasına onun iki katı topa sahip gemilere karşı koyduğunu, Fransız ablukasında bir mil uzunluğunda bir delik açtığını ve pruvasını brandayı direklerden ayırabilecek bir rüzgâra doğru eğdiğini hatırlattı. O lanet olası bir savaş kahramanıydı! Ama kafasının içindeki sesler bunların hiçbir şey ifade etmediğinde ısrar ediyordu ve atı onu, başka bir adamla evlenmeye hazırlanırken bir kez daha kendisini istediğini söyleyen sevdiği kadından uzaklaştırmaya devam ediyordu.

İleride sisler arasında bir grup bina belirdi ve atını atama evinin avlusuna sürdü. Atının dinlenmeye ihtiyacı vardı ama kendisinin de ona ihtiyacı vardı.

"Neden, Kaptan Acton. Ne hoş bir sürpriz!"

Binadan yükselen tiz sese doğru döndü. Kadının çırpınan gülümsemesini ve belirgin burnunu tanıdı.

Selam verdi. "İyi günler, Bayan Chapel."

"Acton?" Bir beyefendi eşikte durakladı, Bayan Chapel kolundaydı. "Yüzbaşı Nikolas Acton?"

"Korkarım benden daha avantajlısınız, efendim."

Adam kıkırdadı. "Hiç şüphesiz öyle düşünüyorsun. Lizbon'daki o gece çok güzel bir geceydi. Tükettiğimiz Porto şarabının miktarına bakılırsa, açıkçası ben bile hatırladığıma şaşıyorum." Hanımlara başıyla selam verdi. "Samimi konuşmamı bağışlayın kuzenler. Savaş zamanı erkekleri aşırı içmeye ve aptalca şeyler yapmaya meyilli hale getiriyor. Öyle değil mi, Acton? Sanırım o gece bir ara savaş yaralarını bile karşılaştırdık." Kıkırdadı ve Nik'in elini sıkmak için öne çıktı. "George Chapel. Seni tekrar görmek güzel."

"Kaptan Acton," dedi Bayan Chapel, ona doğrudan bakarak, "görüyorum ki henüz sıkıntınızı üzerinizden atamamışsınız."

"Sevgili Tansy!" diye mırıldandı annesi. "Şimdi ne diyeceksin?"

"O çok üzgün anne. Yakışıklı yüzeyin altına bakan herkes bunu görebilir."

"Ah, canım." Bayan Chapel mendilini kızarmış yüzüne doğru salladı. "Onunla ne yapacağım ben? Kendini sanatçı sanıyor."

"Ama o bir deniz subayı ve sen de ordudaydın George," dedi Bayan Chapel. "Nasıl tanıştınız?"

"Ortak bir tanıdığımız vardı. Grace'i son zamanlarda gördün mü Acton, yoksa hala kıtada mı?"

"Sanırım bir süredir Paris'te bulunuyor." Nik savaş anılarıyla ilgilenmiyordu, sadece adımlarının izini sürüyordu. Denizde geçirdiği sekiz yıl boyunca savaşmayı öğrenmişti. Grace ve Chapel gibi o da kendini İngiltere için savaşa atmıştı. Girdiği her savaşı kazandığı gibi şimdi de onu kazanacaktı. Ve eğer hana vardığında Grace artık orada değilse, onu bulacaktı. Bu sefer onun adını biliyordu.

Nefesleri durdu.

Aman Tanrım.

Atlara doğru döndü. "Rum, mektup nerede?"

Kâhyası ceketinin cebinden bir zarf çıkardı.

Nik, Jag'ın mektubunu kaptı ve yırtarak açtı.

"Acton?" Chapel söyledi. "Her şey yolunda mı?"

Sayfayı taradı.

Yarımada'daki ilk yıllarımdan bir arkadaşım -sanırım bizimle karaya yaptığınız kısa seyahatlerden birinde tanıştığınız bir beyefendi- çok değerli bir hazine keşfetti.

Nik'in elleri titredi. "Chapel, o gece Lizbon'da John Grace dışında bizimle kim içti?"

Chapel'in kaşları kalktı. "Babcocke ve Sams, Britanya'nın en iyilerinden ikisi."

"Başka kimse var mı?"

"Siz denizci çocuklar, tabii ki."

Nik'in omuzları düştü. "Başka subay yok mu?"

Chapel omuz silkti. "Morgan da oradaydı elbette. Ama bir damlasına bile dokunmadı, o yüzden bizimle birlikte içtiğini söyleyemem." Bayan Chapel'e özür dileyen bir sırıtış attı. "Ölünün arkasından kötü konuşmamak gerekir ama Oliver Morgan'ı hiç sevmedim. Bir askerin arada bir kravatını gevşetmesi gerekir ama o adam çok sertti."

Nik'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Patricia'yı aradığı o aylardan bu yana geçen onca yıl boyunca ondan sadece bir kişiye söz etmişti. Soğuk bir kış gecesi Yarımada'da tanışıp birlikte içki içtiği ve Nik'in hikâyesinin başlangıcını dinledikten sonra onu devam etmesi için cesaretlendiren bir adam. Ayrıntılı olarak.

O ana kadar adını unuttuğu bir adam. Daha doğrusu kendine unutturmuştu.

İyice kılık değiştirmişti ve belki o sırada bile Morgan'ın öyle olmadığını biliyordu. Sarhoş bir monologda ona saçının renginden ertesi sabah Maypole'de buluşmak için aldıkları randevuya kadar her şeyi anlatmıştı. Pişmanlık içinde kıvranırken, boş bardağından Morgan'ın solgun, soğuk gözlerine bakmış ve adamın söylediği tek şey, "Belki de o sabah daha fazla bekleseydin, onu kaybetmezdin," olmuştu.

Chapel garip bir sesle, "Düşündüm de," dedi, "o gecedен sonra Morgan seninle tuhaf bir şekilde ilgileniyor gibiydi. Jag'ı halkınız ve diğer şeyler hakkında bir sürü soruyla rahatsız etti. Bir keresinde bir limandan geçerken sıradan denizcilerle sizin hakkınızda konuştuğunu bile duydum." Kıkırdadı. "Kıskançlık, şüphesiz. Her erkek hem savaş kahramanı hem de yakışıklı bir şeytan olamaz." Bayan Chapel'e doğru gülümsedi.

Nik bakışlarını kararsız ellerindeki mektuba indirdi.

Hazine bulunduğu yerde uzun süre kalmayacaktır. Kısacası, kolayca kaybolabilir. Tesadüfün canı cehenneme. Bu hazineyi kaybetmeyecekti. Bir daha asla.

"Bağışla beni, Chapel. Hanımlar." Eğildi ve atına doğru ilerledi.

"Acton? İyi misin, eski dostum?"

"Yüzbaşı Acton, nereye gidiyorsunuz?"

Bineğinin üzerine çıktı ve onu etrafında döndürdü. "1 Mayıs festivaline."

Kuzenler Patricia'yı, Calanthia'yı ve Oliver'ın teyzesini kucaklayarak ve sevgiyle öperek karşıladılar. Patricia onların sıcaklığına gömüldü ve kadınların yaltaklanan ilgisini dikkatini dağıttığı için memnuniyetle karşıladı. Beyefendiler sohbeti köpeklerle ve ava çevirmek için fırsat kolladıklarında bile minnettardı. Ama dokuz yıl önce aynı evde olduğu gibi duygularından kurtulamadığını fark etti. Kış sonu güneşinin altında kahverengi ve ıslak bahçeye kaçtı ve teyzesi onu orada buldu.

"Tanrım, öğleden sonranızı burada boşa harcamamalısınız." Belli belirsiz gülümsedi. "Oliver'ın mektubunda festival alanına gitmen gerektiği özellikle belirtilmişken olmaz."

Patricia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oliver'ın mektubunu nereden biliyorsun? Ama asla böyle bir şey söylemedi!"

"Sanırım senin mektubun benimkinden farklıydı, sevgili çocuk. O her zaman yaşlı teyzesini memnun etmek isterdi." Gözleri daha da buğulandı.

Patricia onun elini tuttu. "Teyze, yalvarırım bana bunu açıkla. Kocam sana da bir mektup gönderdi mi?"

"Yıllar önce." Çıkıntılı gözünün kenarında bir damla yaş süzüldü. Patricia'nın nabızı hızlandı.

"Görebilir miyim?"

"Oh, hayır, hayır. Bu onun umurunda olmazdı. Bana sırrını açtığını kimsenin bilmesinden hoşlanmazdı, özellikle de annesinin. Ne de olsa zavallı çocuk ondan çok korkardı."

"Dehşete mi düştün? Elsbeth Teyze, lütfen bana bildiklerini anlat!" Patricia'nın elini okşadı. "Maypole'a git, canım.

Oliver oraya senin için bir hazine gömdü."

Patricia teyzesinin ellerini öptü. "Teşekkür ederim. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama teşekkür ederim!" Koşarak eve gitti. Calanthia onu antrede pelerinin giyerken buldu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Başlığını kaptığı gibi kapıdan içeri koştu, kız kardeşi de onu takip ediyordu.

Ahırda yaşlı seyis onun endişeli yüzüne baktı ve dudağını çiğnedi.

"Yine Maypole, hm?"

"Hatırlıyor musun?"

"Bunu unutmanız pek mümkün değil, bayan." Ağzı bir sırtışa dönüştü. "Ben sürerim. Bütün bu yaygaranın nedenini görme zamanı geldi."

Üç mil bir ömür boyu sürecekmış gibi görünüyordu, güneş ufka doğru istikrarlı bir şekilde alçalıyordu. Köye giden son dönemeci döndüler ve elli metre ötede, toprağa gömülü sağlam bir ağaç gövdesi olan yalnız mayıs direği duruyordu. Dokuz yıl önceki o sabah olduğu gibi, etrafındaki tarla tamamen boştu.

Bakışları yarışmanın yapıldığı koyun otlığının tahta çitlerine kayd. Artık ağıllarda hiçbir hayvan yaşamıyordu, sadece yeni otların soluk yeşili vardı.

Ama umudunu yitirmedi.

"Teyzem, Maypole'de gömülü bir şey için orayı kazmam gerektiğini söyledi."

"Teyzem ne dedi?"

"Yanınızda kürek getirmediğiniz, bayan."

Patricia etrafına bakındı. "İşte! Bir yazlıkçı kulübesi."

"Köylülerin mayıs direğinin etrafını kazmaktan hoşlanacaklarını sanmıyorum. Bir gün bile olsa yüz yaşında."

Ama Patricia çoktan arabadan atlamaya başlamıştı. "Küçük bir delikten zarar gelmez." Yeşil alanda kulübeye doğru koştu.

Callie de onu takip etti. "Tricky, bütün bunlar ne için?"

Kulübeye ulaştı ve kapıyı yumrukladı. Ağırbaşlı bir kadın, unlu ellerini önlüğüne silerek kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

"İyi günler. Ödünç alabileceğim bir küreğiniz var mı?" "Bir hanımefendi küreği ne için ister ki?"

"Rahmetli kocamın benim için toprağa bıraktığı bir paketi çıkarmak için."

"Eğer kürek istiyorsa anne," dedi iri yarı bir adam kadının arkasından, bıyıkları titreyerek, "vermemenin bir anlamı yok." Kadını tarttı. "Ama kazmak için bir erkeğe ihtiyacın olacak. Kusura bakmazsan sen bir kamıştan başka bir şey değilsin."

"Hiç de değil. Ve sana ödeme yapacağım."

"Gümüşlerin sende kalsın." Karısını kenara çekip kapıdan çıktı, sonra da kürek almak için kulübenin yanındaki kulübeye gitti. "Nereye gömdü?"

"Beneath the Maypole."

Ağır kaşlarını indirdi. "Maypole buralarda kutsaldır."

Ellerini birbirine kenetledi. "Lütfen, efendim? Bu- Bu benim için hayat demek."

"Memur bey beni görmese iyi olur. Bölgeden kovulurum. Ama gidelim."

"Teşekkür ederim!"

Yeşil alanda yürüdüler; Patricia ve ev sahibinin ardından karısı, Callie ve yaşlı damat geliyordu. Elinde bir keçi taşıyan pasaklı bir çocuk yollarını kesip yanlarına sokuldu.

Direk çimenli topraktan en az on sekiz metre yükselirdi. Bir buçuk ay içinde yine bir çelenkle taçlandırılacak, rengârenk kurdelelerle bağlanacak ve yörenin kızları dans edecekti. Altındaki zemini inceledi.

"En az dört yıl önce gömdü."

"Hava kararmadan işe koyulmak en iyisi." Ev sahibi küreği toprağa sapladı, topuğunu küreğe vurdu ve bir parça çimenli toprak çıkardı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Patricia nefesini tuttu.

Keçi oğlan saçlarını kaşıdı. "Ne için kazıyor?"

"Ölü kocanın hazinesi," dedi kulübecinin karısı sotto voce. "Sana söyleyeyim, bana bir şey bıraktıysa yerin üstünde olsa iyi olur."

"Birkaç yıl önceki festivalle ilgili olmalı," diye mırıldandı damat.

"Ama bu mektupta yoktu, Tricky. Nereden biliyorsun
-"

Kürek metale çarparak tıngırdadı.

"Ben de Yaşlı Noel Baba olacağım," dedi kulübeci. "Evet."
Patricia'nın sesi çatallaştı.

Birkaç kürek dolusu toprak daha geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları büyük bir kitap büyüklüğündeki kutunun kenarlarını aradı ve onu topraktan ayırdı.

"Hanımefendi?" Ev sahibinin karısı Patricia'ya önlüğünü uzattı ve o da kutuyu silerek temizledi. Sadece bir tırnakla kapatılmıştı. Titreyen parmaklarıyla kapağı kaldırdı. Kırmızı keçeden bir ambalajın içinde deri ciltli küçük bir kitap duruyordu. Kitap çamurlu avuçlarının içine düştü ve boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

"Ne oldu?" Callie fısıldadı.

"Günlüğüm. Yıllar önce çöpe attım. Doğruca ızgaranın içine attım. Yandı." Gerçi sadece kenarları yanmıştı, arka kapak ateşin sıcaklığından çatlamıştı.

"Günlüğünüzü neden yakmak istediniz?"

Çünkü nişanlandığını öğrenmeden bir gün önce tanıştığı genç bir adamın hikâyesini anlatıyordu. O günü ve takip eden günler, haftalar ve aylar boyunca onu kaybetmenin üzüntüsüyle ağlarken, bir yandan da

Ne kadar çabalarsa çabalasın, ona sadece güzel bir heykele ya da resme gösterilen hayranlığı gösteren bir kocaya alışmıştı; sıcaklık ve kahkaha için yanıp tutuşan, nefes alan canlı bir kadına değil.

"Onu attım çünkü umudumu yitirmiştim." Parmakları cildin kabuk bağlamış kenarlarında gezindi.

"Okudu mu anne?"

"Erkek adam karısının günlüğünü okumaz, evlat."

"Buraya gömdü, sonra da ona gelip bulmasını söyledi! Belki de önce o okumuştur."

"O yaptı." İçinde o, Açıkça, o vardı öğrenilmiş. Maypole'deki randevu.

"İşte orada!" diye sert bir ses yeşil ve daha uzak toynak seslerinin arasından geldi. "Orada neler oluyor?"

"Polis memuru," dedi kır evi sakini teslim olmuş bir sesle.

"Kilise bekçisi de," diye mırıldandı damat.

"Artık bunun sonunu asla duyamayacağız." Ev sahibinin karısı iç çekti.

"Onlarla konuşacağım." Calanthia'nın sesi iki katı yaşındaymış gibi geliyordu. "Kardeşim bir vikont."

Diğerleri uzaklaştı ama Patricia bunu fark etmedi bile. Günlüğün kapağını açtı ve kocasının yazısı ona baktı. Kalbi hızla çarptı. Tek sayfalık aptal kâğıdı açtı.

16 Ağustos

1809 Patricia,

Evlendiğimizde beni sevmediğini biliyordum. Ama buna inanmakla aptallık ettim çünkü Başka bir adam senin sevgini kazanamazdı, zaten kazanmadı.

Şimdi kızgınım. Kendimi ihanete uğramış ve aldatılmış olarak hayal ediyorum. Ancak ben aşırı tutkulu bir adam değilim. Seni karım olarak almakla sana acı çektirmek istemedim ve mutsuzluğun için en az kendim kadar seni de suçluyorum. Bu ara verişinizin çocukça bir heves olduğunu ve şimdiye kadar unutmuş olduğunuzu düşünmek isterdim.

Tamamen. Ama seni belki de senin anladığından daha iyi tanıyorum. Kalbin sabit. Beni sevmen için seni zorlayamam, ama seni serbest de bırakamam. Nişanlandığımız o gün, şimdi bildiklerimi bilseydim, o zaman bile seni serbest bırakmazdım.

Bunu buraya, bir gün size anladığımı söyleyecek cesareti bulurum umuduyla ya da daha büyük bir umutla, unutulmuş bir anı olarak çürümesine izin vermek için gömüyorum. Bu şekilde imha etmek için buraya getirmiş olmak sembolik bir saçmalık. Ama iki yıldan beri

beni senin için bir aptal haline getirdi. Ve bunu sana hiçbir zaman istediğin gibi ifade edememiş olsam da, ölene kadar senin için bir aptal olarak kalacağım.

Oliver

Gözyaşları Patricia'nın gözlerinin kenarından yuvarlanarak sayfaya döküldü.

"Kurnazlık mı?" Kız kardeşinin sesi atların nal seslerinin altından geliyordu. "Tricky!"

Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve omzunun üzerinden baktı. Köylüler, damat ve kız kardeşi dörtnala ilerleyen bir çift atlıya doğru dönmüşlerdi.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Nik bineğini patinaj çekerek durdurup eyerden atlarken titreyen bacakları üzerinde durdu.

"Bu yüzüğü neden taktığımı biliyor musun?" Ona doğru yürürken elini uzattı ve o da hızla ona doğru yürüdü. "Bunu takıyorum çünkü bu yüzüğün tasarlandığı kız, sevdiği adamla hayatın tadını çıkaramadan öldü. Ve dokuz yıl boyunca ben de öyle hissettim. Mucizevi bir gün yaşadım, sonra sen ortadan kayboldun ve ben bunu kaybettim. Bunun yerine içimde biriktirdiğim tüm tutkuyu bu aptal yüzüğün içinde taşıdım ve gerçek hayatımda ona sahip olamayacağıma, çünkü oraya ait olmadığına inandım."

Ona ulaştı ve kollarına çekti. Eli yüzüne geldi ve başparmağı yanağını okşadı, güzel gözleri huşu dolu yüz hatlarını taradı.

"İşte bu yüzden dün senden benimle sevişmeni istedim," dedi kırık bir sesle. "Bir an için bile olsa bunu yeniden hissetmek istedim, böylece önümüzdeki dokuz yıl boyunca yanımda taşıyabileceğim bir şey olabilirdi. Önümüzdeki doksan yıl. Ama artık bunu istemiyorum. Her zaman istiyorum. Hayatımın her günü seninle hissettiğim kahkahaları, heyecanı ve tutkuyu hissetmek istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çok güzel bir konuşma, Leydi Morgan." Hafifçe gülümsedi ama sesi tam olarak eşit değildi. "Uzun ama oldukça iyiydi. Ben beğendim."

"Benimle alay etmeyi keser misin!" Yumruğunu onun göğsüne bastırdı. "Neden buradasın?"

"O sabah buraya gelip gelmediğinizi sormak için."

Günlüğü kaldırdı. "Hepsini kendiniz okumaktan çekinmeyin. Görünüşe göre kocam okumuş."

Günlüğe baktı, nefes almakta zorlanıyordu, sonra tekrar ona baktı. "Patricia, geldin mi?"

"Tabii ki yaptım! Ama annem ve babam o sabah benim rızam olmadan beni hiç tanımadığım bir adamla nişanladılar. Sadece geç kalmıştım ve sen burada değildin."

Gözleri parlıyordu. "Tasadüf yok." Başını eğdi ve onun ağzını ihtiyaç, güç ve saf güzellik dolu bir öpücükle yakaladı. Kadın ona sarıldı ve adamın yakalayıp iç çekmeye dönüştürdüğü bir hıçkırık kaçtı. Bunun bitmesini istemiyordu, onu aşkla titreten dudaklarının okşamasının. Ama adam dudaklarını ayırdı ve alnını onunkine bastırdı.

"Bir yıl boyunca seni aradım."

Sustu. "Sen-?" Boğazı düğümlendi. Bakışları ona taparcasına bakıyor, duygularını açıkça gösteriyordu. Sonunda "Bir yıl mı?" dedi.

"Sana aşık oldum. Seni mantığın ötesinde istedim. Kendime ne kadar aptal olduğumu söylesem de - çünkü sen gelmemiştin

-Aramayı bırakamadım. Umutsuz arayışına bir son vermek için savaşa gittim."

"O sabah buraya mı geldin?"

"Geldim ve umutsuzluğa kapıldım. Kim olduğunu bilmesem bile, senin için yeterince iyi olmadığını biliyordum. Tekrar düşünmek için bir geceden fazla zaman geçtiğinde, bunu fark ettiğini biliyordum. Ama senden vazgeçemezdim."

"Tekrar düşünmedim. Onları reddetmeliydim, ama onlara hiç itaatsizlik etmemiştim ve sen gelmemiştin. Yine de pişmanlığım hiç bitmedi."

"İkimiz de yanılmışız," dedi şefkatle ve burnunun ucunu, sonra kaşını, sonra yanaklarını öptü, kolları bir rüyadaymış gibi onu sardı, ama artık bir rüya değildi. Bu nihayet gerçektir.

"Oliver'la evlenmemiş olsaydım," diye fısıldadı, "oğullarım olmayacaktı. Ve sen de büyük bir savaş kahramanı olamazdın."

"Patricia, oğullarına bakacağım ve onları kendi oğullarımmış gibi koruyacağım. Başka türlü yapamam."

Gözyaşları yeniden gözlerinin arkasında toplandı. "Sen iyi bir adamsın Nik. Harika bir adamsın."

"Senin için olduğum kişi oldum." Onun ellerini kavradı. "O sabah tanışmış olsaydık, doğru, kendimi bu kadar hevesle savaşlara atmayabilirdim. Ama emrettiğin gibi bir gemi kaptanı olurum. Seni kazanmak için ne gerekiyorsa yapardım. Sanırım içimden bir ses, bu yolda ilerlersem bir gün seni tekrar bulacağıma inanıyordu."

"Ama beni bulduğunuzda, evli olduğuma inandığınızda bile alay ettiniz. Peki bu sabah neden aniden buradan ayrıldın?"

"Cahilce nedenler. Öfke. İncinme.

Kıskançlık." "Ama artık değil mi?"

"Artık değil." Parmaklarının tersiyle Patricia'nın yanağını okşadı. "Patricia, beni buraya kocan gönderdi."

Nefesi kesildi.

Gözleri parlıyordu. "Onu tanıyordum. Portekiz'de onunla geçirdiğim bir gece, ona kaybettiğim kızıdan bahsetmişim. İki saat öncesine kadar onun adını unutmuştum. Ama o benimkini unutmadı ve bunun için ona sonsuza dek teşekkür ediyorum."

Ellerini sıkıca tutarak, uzun zaman önce o gün yaptığı gibi önünde diz çöktü.

"Çamurun içinde ne yapıyor?"

"Evlenme teklif ediyorum, delikanlı. Generaller pantolonlarını önemsemezler."

"Her zaman bir yedeğim vardır, sanırım."

Nik onun ellerini usulca, ağırbaşlı bir şekilde öptü. "Patricia Ramsay Morgan, evlen benimle. Ardı ardına yüz tane ünvanlı Midase ile nişanlansan da umurumda değil. Senden vazgeçmeden önce hepsiyle savaşıcağım. Yağmurda, karda, rüzgârda ve yüksek sularda, sen evet diyene kadar bu aptal direkte kalacağım."

Gözyaşlarının arasından kahkahalar yuvarlandı. "Evet."

"Evet," dedi şaşkınlıkla. "Evet." Ayağa kalktı, onu tekrar kollarının arasına aldı ve öptü. Etraflarında alkışlar, içten huzzah'lar ve Calanthia'nın neşeli kahkahaları patladı. Ama Patricia sadece Nik'in kalbinin kendi kalbiyle sarmaş dolaş atışını ve hayatın tutkulu kucaklaşmasının sarhoş edici telaşını duydu.

Sonsöz

Savege Kontu, şık Mayfair konağının kahvaltı salonunda bir fincan kahve ve The Times'ı eline aldı. En az yarım düzine güzel evli hanımın şiirler yazdığı uzun, kaslı bacaklarını çaprazlayarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Sağdaki dedikodu sütunu Kraliyet Donanması'ndan Yüzbaşı Nikolas Acton ile Leydi Patricia Morgan'ın yakında evleneceğini duyuruyordu. Mutlu çift Londra'da ikamet edecekti ve savaş kahramanının denize dönmesi gibi bir plan yoktu. Ön sayfadaki Deniz Kuvvetleri Kurulu başlığı altında, kötü şöhretli korsan Redstone'un yakında aranacağı duyuruluyordu. Paris Antlaşması'ndan bu yana hafif görevde olan birkaç gemi, yargılanmak ve idam edilmek üzere suçluyu yakalamak için görevlendirilecekti.

Alex yavaş bir nefes aldı. Çatlak salon penceresinden içeri kömür tozu, kaldırım ve yağmur kokan hafif, serin bir esinti girdi. Londra'nın kış sonundaki en iyi hali.

Oysa iki yüz mil batıda rüzgâr, Devonshire tepelerinin yosunlu yeşil kokusuna karışan okyanusun tuzuyla taze taze esiyordu. Ama Alex ne kadar özlem duyarsa duysun, oradaki malikânesine henüz gidemezdi. Bahar hızla ilerliyordu ve gemisi ile mürettebatı çoktan onu bekliyordu. Donanma sonunda Redstone'u almaya karar verdiyse, o çocuklar aramaya başladığında Redstone denizde olsa iyi olurdu. Ne de olsa bir adam görünüşünü korumalıydı, bu görünüş tamamen sahte olsa bile.

Dedikodu sütununa bir kez daha baktı, tonlarca kadının sayamayacağı kadar çok kadına zevk vermiş olan ağzında hafif bir sırıtış vardı.

Eski dostu deniz yerine bir kadını seçmişti. Böylesi daha iyiydi. Alex onu bulacak olursa Nik'in gemisini havaya uçurmak zorunda kalmayacaktı. Yine de yazık oldu.

Savaşçı bir erkeğin iç etekliğı. Ama bazı erkekler güzel kadınlara karşı aptalca davranırdı. Hatta kahramanlar bile.

Yazarın Notu

Deniz Haydutları üçlememin kahramanları, istisnai olmayan asil amaçlar peşinde koşarken kendilerini zaman zaman Kraliyet Donanması ile ters düşerken buluyorlar. Bu yüzden madalyonu tersine çevirmek ve krallığının ordusuna hizmet ederek kahraman olan bir denizci olan Nik'i yazmak çok eğlenceliydi. Bu hikayeyi, nihai umutları herkes için barış olan silahlı kuvvetlerimizin cesur kadın ve erkeklerine ithaf ediyorum.

Yardımları için Margaret Brill, Georgann Brophy, Georgie Cashin, Laurent Dubois, Melinda Leigh ve Marquita Valentine'e en içten teşekkürlerimi sunarım.

Yazar Hakkında

Amerikan Kütüphane Derneği'nin Booklist'i Katharine Ashe'i "Tarihi Romantizmin Yeni Yıldızlarından" biri olarak seçti ve RT Book Reviews ilk tarihi romanı Swept Away By a Kiss'i "TOP PICK!" ile ödüllendirdi. Katharine kocası, oğlu, iki köpeği ve dağınık değil romantik demeyi tercih ettiği bahçesiyle Güneydoğu'nun sıcacık bir bölgesinde yaşıyor. Avrupa tarihi profesörü olan yazar, Kaliforniya, İtalya, Fransa ve Kuzey ABD'de yaşamıştır. Lütfen onu www.katharineashe.com adresinde ziyaret edin.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

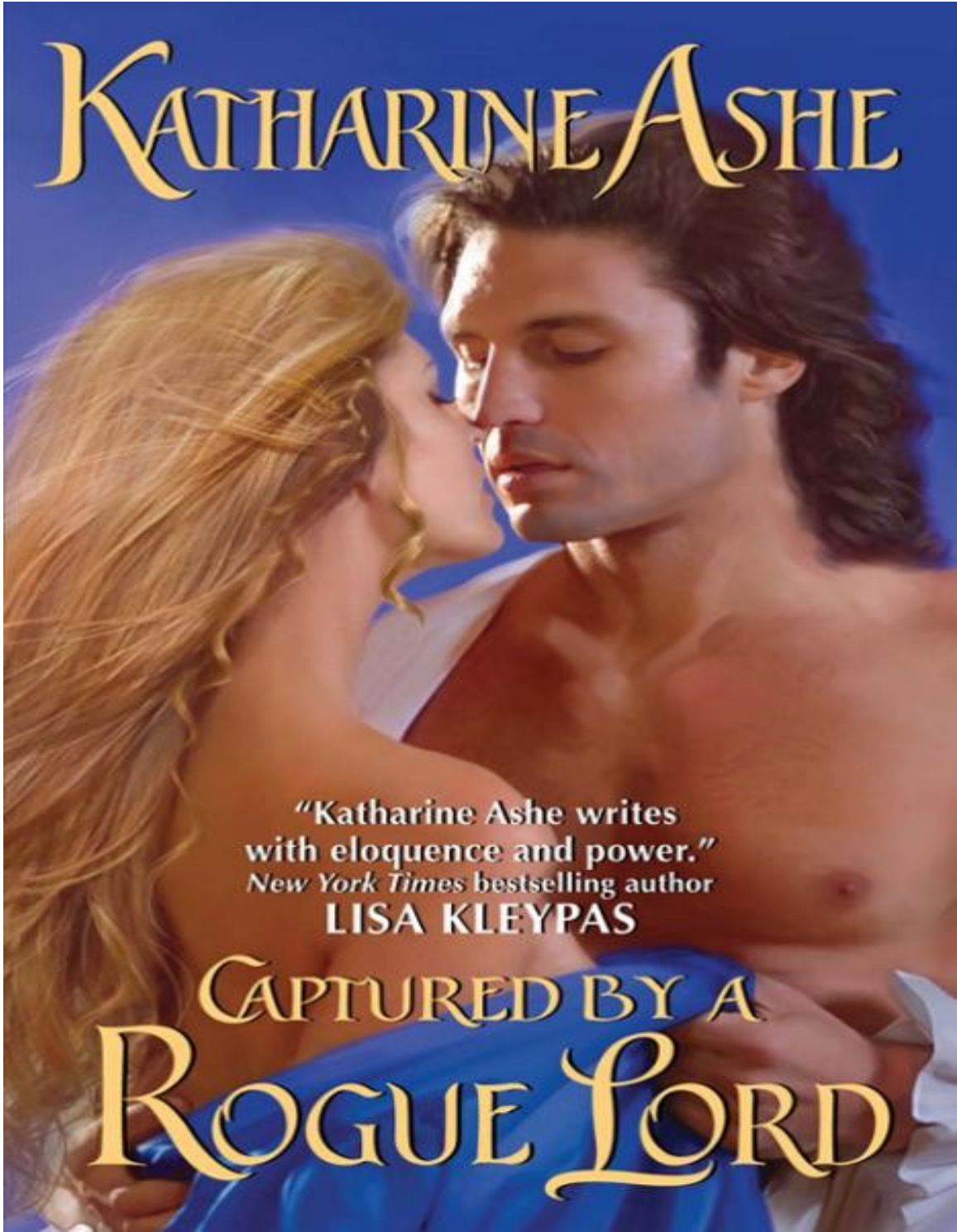
Katharine Ashe tarafından

Haydut Bir Lord
Tarafından Ele Geçirilen Bir
Kadının Dileği
Bir Öpücükle Süpürölmek
Çok Yakında
Bir Markinin Kollarında

Bir göz atmak
için okumaya
devam edin

HAYDUT BİR LORD TARAFINDAN
YAKALANMIŞ

Nisan 2011'de satışta

KATHARINE ASHE

"Katharine Ashe writes
with eloquence and power."
New York Times bestselling author
LISA KLEYPAS

CAPTURED BY A
ROGUE LORD

Şehirlerini gördüğü ve akıllarını öğrendiği
insanlar çoktu ve yaşadığı acılar da çoktu.
Kendi hayatını kazanmak için denizde acı
çekiyordu.

-HOMER, Odyssey

"Gorblimey, Cap'n Redstone. Kes şu kafayı artık."

Uzun, deri kaplı bacaklarını zifte dayamıştı-
Güvertede kapalı duran Alexander "Redstone" Savege,
geniş kenarlı şapkasının gölgesinde sinmiş bir şekilde
aşağıya bakıyordu. Yavrunun sıska kolları başını
çevreliyordu, solgun rengi soğuk kıyı sularında taranmaktan
grileşmişti. Bir gün bile yaşasa on dördünü geçmezdi. Böyle
sefil bir hayat yaşamak için çok gençti.

Alex nasırlı avucunu yüzüne sürterek yaklaşan
yağmurun kokusuyla karışık tuzlu havayı içine çekti, gri
gözleri gölgelendi. Kolu kadar uzun ve tek bir amaca hizmet
eden kalın, hantal bir silah olan mızrağının kabzasını
kavradı; tıpkı Cavalier'nin şık yanlarından fırlayan on demir
top ve bir çift çevik pivot gibi, şimdi hepsi dinleniyordu ama
savaş için kolayca hazır hale getirilebilirlerdi.

Şiddet, bir korsanın cehennem fidyesi. Alex için bir
zamanlar anne sütüydü, şimdi bir lanet.

Dümencisine bir bakış fırlattı; iri yarı, kestane rengi
derili, kulak memesi eksik ve alaycı bir gülümsemeye sahip
bir canavardı. Koca Mattie her zaman kan döküldüğünü
görmeye hevesliydi. Etrafta kümelenmiş beş düzine
denizcinin yüzünde de aynı neşeli bekleyiş vardı.

Alex iç çekmekten kendini alamadı. Bunu kendi başına
getirmişti. Ne de olsa hepsi de efendilerinin kılıcının ne
kadar kolay uçabildiğini biliyordu.

"Mantarını patlatın Kaptan," diye kıkırdadı yanakları
işlenmemiş deri gibi olan seksenlik bir adam. "Ya da
burnunu ve kulaklarını kes." "Kaburgalarına sapla, tıpkı o

Fransız'a yaptığın gibi

'13'te batırdığımız yirmi topluk barque ile," dedi siyahi bir
denizci.

Alex yüzünü buruşturdu, eli kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Sert bir bakışla rondelayı sabitledi.

"Suçun için ölmeye hazır mısın, Billy?" diye homurdandı en kalın, en cızırtılı sesiyle, St James's centilmenler kulübünün ya da güzel bir hanımefendinin Mayfair'deki yatak odasının içini asla görmemiş olan türden. Annesinin, kız kardeşinin ve tanıdıklarının çoğunun etkileyebildiğini bilseler şok olacakları türden bir ses.

Savege'in Yedinci Kontu asla küfretmez, nadiren küfreder ve sesini sadece en zor durumlarda kibar bir mırıltının üzerine çıkarırdı. Beşli silahlarında becerikli, kılıçta, épée'de ve tabancada ustaydı ama boynuzlanmış birkaç kocanın ebedi can sıkıntısına rağmen hiçbirini kullanmazdı. Parfümlü yatak odalarını kötü kokulu boks kafeslerine, iyi bir kumarhanenin zarif huzurunu ve sessizliğini araba yarışının tozuna ve rahatsızlığına tercih ederdi.

Ama Alex Cavalier'e her adım attığında Savege Kontu'nu geride bırakıyordu.

"Lanet olsun Bill, bıyık altından gülmeye mi çalışıyorsun?" Ters ters baktı. Mürettebattan birkaç kişi mırıldanarak onun hoşnutsuzluğunu yankıladı.

"Ben kıkırdamadım, Kaptan. Yemin ederim," diye miyavladı genç. "Onlara bir şey söylemediğim için beni öldüremezsin, değil mi?"

Alex uzun bir nefes aldı ve damarlarında dolaşan, öfke, hayal kırıklığı ve saf beyin yorgunluğunun tehlikeli bir karışımıyla beslenen kanı sabitledi.

"Kulaklarımı bu sesle kirlettiğin için seni öldürebilirim," diye homurdandı. "Boğazından gelen ses ne, bir yalvarış mı yoksa bir kızın iniltisi mi?" Kılıcının ucunu çocuğun kemikli sırtına vurdu ve dürttü. "Ayağa kalk ve bir erkek gibi konuşup konuşamayacağını duymama izin ver."

Delikanlı ayağa kalktı.

"Annemin mezarı üzerine yemin ederim Kaptan, o kaçakçılardan hiçbirine avımızdan bahsetmedim. Söylemedim."

"Annen hâlâ hayatta Billy ve artık onunla bir ilişkin kalmadığı için mutlusun, buna hak veriyorum." Alex kılıfını çıkardı.

Kılıcını.

Yavrunun gözleri kocaman oldu. "O zaman beni öldürmeyeceksin, öyle mi?"

Alex, "Bugün değil ama iki hafta boyunca güverteyi fırçalayacaksın," diye homurdandı. "Ve baş bodoslamadaki top güvertesindeki çatlağı da kalafatla. Hatta tüm güverteyi kalafatlayın. Geri kalanınız işinizin başına dönün."

Tepede dalgalanan sancaktan başka hiçbir şey kıpırdamıyordu, siyah üzerine altın rapier taze esintide dalgalanıyordu.

"Şimdi!" Alex böğürdü.

Billy sıçradı ve mürettebat saman çöpü gibi dağıldı. Alex güvertenin altındaki merdivenlere doğru ilerledi. Koca Mattie oyalandı.

"Onu bir günlüğüne kaptan köşküne bile bağlamayacak mısın, Kaptan?" diye dürttü. "Ama avımızı köydeki meyhanede o pisliklere teslim etti. Onu ibretlik bir hale getirmeliyiz. Ne istiyorsun, bu zambakların geri kalanı için" - geminin etrafını işaret etti- "ağızlarını mı açsınlar?"

"Sakalını kes Mattie, yoksa senin yerine ben keserim," diye uyardı Alex adımlarını kesmeden, eli hâlâ kalçasındaki metalin üzerindeydi. Gözlerinin beyazı dışında cilayla kararmış yüzündeki tek parlak nokta olan düz, beyaz dişlerini gıcırdatmaktan vazgeçti.

"Koca Mattie haklı, Kaptan," dedi levazım subayı sessizce, Alex'in yanına geçip adım adım ona yetişerek. Jinan, Alex'in hatırı sayılır boyundan sadece bir santim uzaktaydı, benzer bir yapıya sahipti ama Mısırlı ataları gibi göğsü biraz daha zayıftı.

Alex, Jin'in sabit mavi bakışlarıyla karşılaştı; bu bakışlarda parıldayan zekâ ona her zamanki gibi gemisini neden yılın büyük bir bölümünde bu adamın ellerine bıraktığını hatırlatıyordu.

"Koca Mattie'nin de efendisi gibi kana susamışlığı var," diye mırıldandı, dik merdivenlerden top güvertesine inip bahar gününün grisini geride bırakırken. "Kaçakçılar için endişelenmemize gerek yok. Onlar bizi

Biz kendi işimize bakarsak onlar da kendi işlerine bakar." Yaşam alanından bakışları topları taradıktan sonra ışınların altına eğildi.

Aubusson halılarla döşenmiş, brokar döşemeleri cevizle kaplanmış, kiraz ağacından mobilyalar ve büfenin üzerinde Fransız konyağını taşıyan kristal bir sürahi bulunan gündüz odasına girdiler. Bitişikteki ofiste gümüş ve oniks bir yazı takımı masaüstünü süslüyor ve fildişi kitap ayracı Yunan şiirlerinin deri ciltlerini destekliyordu. Karşıdaki yatak odası ve en iyi nevresimlerle birlikte, bir kraliyet lordunun özel odaları gibi görünüyordu. Alex ve levazım subayı dışında gemideki herkesin haberi olmadan öyleydi.

Jin kapıyı kapattı ve güverteye açılan pencerelerin panjurlarını taktı. Kollarını kavuşturdu.

"Kıçımın kana susamışlığı. Mattie yakınabilir ama merhametin her zamanki gibi adamların gözünde seni iyi bir yere taşıyor. Kıyıya çıkmak için can atsalar bile."

"Zambaklar, hepsi, tıpkı onun dediği gibi." Alex küçümseyici bir el salladı. "Yurtdışında sadece yedi hafta geçirdikten sonra denizden bıktıkları için utanmalılar."

"Yorgun değiller, sadece o Barbadoslu tüccardan aldığımız içkiyi yalamak için sabırsızlanıyorlar." Jin başını salladı. "Kaçakçılar konusunda haklısın elbette. Ama Alex, gövde kendi kendini temizleyemez. Gemiye bakım yapmalıyız."

"Bunu son yolculuktan önce yapmalıydın."

"Bunun için can atamazdım. Etoile'den sonra olmaz. Calais açıklarında bize meydan okudu."

"Rüzgâr kesilip de savaşa gelmeyince de seni süpürgeyle oynamaya bıraktı. Jin, o lanet korsanın peşinden gitmen için sana izin vermedim. Artık Fransa ile barış içindeyiz, yoksa fark etmedin mi? Öyle olmasaydık bile, amacımız bu değil."

"Adamlar öyle olduğunu düşünüyor, en azından geçen Kasım ayındaki anlaşmadan sonra Fransız ticaret gemilerini sınır dışı ettiğinizden beri."

"Sanki onlarla aynı fikirdeymişsin gibi konuşuyorsun." Alex tuvalete girdi, üzerinde hançer ve tabanca bulunan kuşağını ve deri yeleğini çıkarıp bir kancaya astı. Sırada ter lekeli keten gömleği vardı. "Bunca yıldan sonra nihayet korsan altınına mı tamah etmeye başladın dostum?" Üzerine yeni bir giysi çekti.

Jin kaşlarını çatarak İngiliz soylularının ve doğu prenslerinin kanını taşıyan yüzünün aristokrat çizgilerini bozdu.

"Bana hakaret etmeyin. Ama geçen hafta Amerikan firkateyniyle yaşadığımız çarpışmadan ve hızlı onarımlardan sonra mürettebat bir molayı hak ediyor." Durakladı. "Sen de öyle."

"Bensiz bir yaz gezisine çıkmak ister misin? Yasağıma rağmen Manş Denizi'ni geçip yüklü bir Fransız ödülü kazanmayı mı umuyorsun?" Alex küçük gardırobundan koyu renk, sade bir ceket seçti ve buruşuk bir kravat aldı. Tubbs böyle bir paçavra giydiği için onun kellesini alırdı. Ama ne uşağına ne de bir başkasına hesap verdi.

"Elbette hayır," diye cevap verdi Jin. "Eğer artık tüccarları alamayacağımızı söylüyorsanız, almayacağız. Gerçi adamlar üç başarılı yıldan sonra buna alıştılar."

"Savaş bazıları için yeterince uzun sürmedi."

"Yarım düzine Fransız savaş gemisini yok etmene yetecek kadar uzun," diye mırıldandı Jin.

Alex arkadaşının ölçülü hayranlık dolu bakışlarını görmezden geldi ve çarşafı boynuna doladı. Tuzlu balık kokuyordu ama bu, yedi haftalık gemi yolculuğunun sonunda Cavalier'deki diğer kokulardan çok daha iyiydi. Jin haklıydı. Hem geminin hem de mürettebatın bir sonraki yolculuktan önce dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve Billy'nin dün gece kıyıya yaptığı yolculuktan getirdiği nota göre, evde işi vardı.

Kravatı çenesine doladı, burnunun üzerinden geçirdi ve kafatasının dibine sıkıştırdı. Siyah yüz boyası ve gizleyici şapkasıyla bu kılık sekiz yıldır onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Şövalye'nin son zamanlarda Kuzey Devon sahiline yaptığı tekrarlanan ziyaretlere rağmen, bon tonlar arasında hiç kimsenin kötü şöhretli

Yedinci Savege Kontu ile korsan Redstone. Devonshire sahil şeridinde kilometrelerce uzanan geniş ve zengin bir araziye sahip olan kont, Londra'da fahişelik yapmak ve servetini kumarda harcamakla o kadar meşguldü ki evine sık sık uğramıyordu.

Alex, Redstone'un gizemli kimliğiyle biraz gurur duyuyordu. Kardeşi Aaron, bundan büyük zevk alıyordu. Lanet olsun ona.

Jin, "Geçen sonbaharda adamlar sintine farelerinden daha zengin oldular," diye yorum yaptı.

Alex sıradan bir şapkayı kafasına geçirdi ve alnının üzerinden aşağı doğru çekti.

"O halde bu sezon ara sıra bir İngiliz yatıyla yetinmeliler. Bu arada, her zamanki gibi kuzeyde karaya çıkmalarına izin verin. Ama Tanrı aşkına onlara uslu durmalarını ve o lanet kaçakçılardan uzak durmalarını söyleyin. O serserilere bulaşmalarını ya da onlarla karıştırılmalarını istemiyorum."

"Yerel halk çocukları artık yeterince iyi tanıyor." Jin kaşlarını çatı. "Ama Billy Osprey'in mürettebatının görünüşünü beğenmedi ve haber getirdi." Başını salladı ve geminin ani salınımına karşı duruşunu sağlamlaştırdı. Bristol Kanalı'nın uzaklara uzanan girdapları yumuşak havalarda yeterince dost canlısıydı ama yağmur çağırıyordu. Alex bunu tıpkı gün batımını, ayın doğuşunu ve gelgitlerin çekilişini hissettiği gibi kanında hissedebiliyordu.

"Ne yapmışlar?" "Görünüşe göre bir kızı hırpalamışlar."

Bakışları yukarı kaydı. "Hırpalanmış mı?" "Evet." Jin başını salladı.

"Onlardan bir grup." "Hangi kız?"

"Bir mandıra hizmetçisi. Kardeşlerinin burnunun dibinde yapmış. Bir ahırda."

"Bir kızı ahırdan aldılar ve kimse onlara karşı çıkmadı mı?"

"Bir ahırda-"

"Hayır." Elini kaldırdı. "Anlıyorum. Çiftlik kıyıda, değil mi?"
Haftalar önce

kaçakçılık gemisini sisten çıkarıp iyice inceledi. İyi silahlanmış ve derin su çekimi olan Osprey etkileyici bir gemiydi. Top atışlarının karaya ulaşması için kıydan çok uzakta dursa bile, denizcilerin tüfekleri, palaları ve kargıları bir çiftçinin yaba ve baltalarını kolaylıkla alt edebilirdi. Kızın erkek kardeşleri onun erdemini kurtaramazdı, tıpkı yıllar önce kendi erkek kardeşinin küçük kız kardeşini kurtaramadığı gibi.

Alex kapıya doğru yöneldi. "Bunu bana söylemek için neden şimdiye kadar bekledin?"

"Her zaman İngiliz kaçakçıların işlerini bilmek istemediğinizi söylersiniz. Birakalım kendi yollarına gitsinler. Ama bu iğrenç biri. Kaptanın adı Dunkirk."

"Osprey ya da kaptanı umurumda değil. Sadece-"

"Şımarık İngiliz soylularının zevk tekneleri. Biliyorum."

Alex bakışlarını arkadaşının üzerine dikti.

"Eğer Şövalye'nin amacına karşı çıkıyorsanız, başka bir iş bulmakta özgürsünüz. Bunu defalarca açıkça belirttim ve şimdiye kadar Londra bankalarında kendinize bir filo satın alacak kadar altın depolamış olmalısınız. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Jin onun sabit bakışlarına karşılık verdi. "Sana olan borcumu ne zaman ödeyeceğime ben karar veririm. Ve şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacın var."

Alex bu yemi yutmayı reddetti. Kapının koluna uzandı.

"Peki ya Poole?"

Alex durakladı, sıcak bir öfke parmağı bir kez daha boğazının dibine bastırdı. Ama yıllardır olduğu gibi göğsünü dolduracak kadar yayılmamıştı. Şimdi sadece duyularını okşuyor, olabileceklerle alay ediyordu. İntikam sıcak yenen en tatlı şeydi ve sekiz yıl kana olan susuzluğunu gerçekten de soğutmuştu. Şu anda izlediği yolun tek sebebi Savege Park'ta yalnızlık içinde oturmuş, onun dönüşünü bekliyordu.

"Lord Poole bizi bulduğunda ve bulursa onunla ben ilgileneceğim." O adama yüzleşmek için bekleyebilirdi,

Farkında bile olmadan, hayatını iki kez ters yüz etmişti.

Alex kapıyı açarken Jin kayıtsızca, "Asla demek istiyorsun," dedi. "Söylentilere inanılırsa Amirallikle çok iyi geçiniyor. Belki de Lordlar Kamarası'ndaki koltuğunda oturarak biraz zaman geçirmelisin. O zaman Redstone konusunda ne yapmayı planladığını yüzüne karşı sorabilirsin."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Bir gün sen de asalet unvanını aldığında Jin, sana aptalca ve istenmeyen tavsiyeler vermemem gerektiğini hatırlat bana, olur mu?"

Levazım subayı güldü. "Haziran'da görüşür müyüz?"

"Haber göndereceğim. O zamana kadar onları beladan uzak tutun. Mürettebatın köylerde iş çevirdiğine dair hikâyeler duymak istemiyorum. Kaptanı olmasa bile gemim bunu hak ediyor."

"Emredersiniz efendim. Ona iyi bakacağım. Sen de bunu bırakıp gittiğin diğer hanımlara iyi bak."

Alex sırttı, göğsü gevşedi. Kamaradan çıktı ve ana güverteye tırmandı. Baş ve kış tarafındaki yelkenli pırıl pırıl, son derece düzenli bir şekilde uzanıyordu. 135 tonluk, on iki topa sahip bu güzel gemi Atlantik'teki en hızlı gemilerden biriydi. Onu St. Eustatius'ta pırıl pırıl satın aldığından ve dört yıl sonra kuzeye, Manş Denizi'ne doğru yelken açtığından beri geçen sekiz yıl boyunca kimse onu bulmaya yaklaşılamamıştı. Sadece iki gemi -Amerikan Wasp ve serbest ajan Blackhawk- onu geçebilmişti.

Alex, Poole Kontu'nun avcılarının onu bulacağından hiç endişe etmiyordu. Cavalier tıpkı efendisi gibi yaşar, bir gün var olur, ertesi gün yok olurdu. Alex'in her bahar ve yaz haftalar boyunca yaptığı cennet ve cehennem karışımı bu tuhaf yolculuk karşısında şeytanın kendisi bile ellerini havaya kaldırırdı.

Denizi, onun genişliğini ve derinliğini, kokusunu ve dokusunu severdi. Bundan faydalanmak için lanet bir korsan olmasına gerek yoktu. Ama her ne kadar okyanustan farklı bir keyif almayı hayal etse de, Kızılağaç'tan vazgeçemezdi. Henüz değil.

Dümenin başına geçen Koca Mattie ona küstahça bir veda etti. Aşağıda, bir kayık yeşilin üzerinde sallanıyordu.

denizciler ellerinde küreklerle pruvadan k1ça doğru ilerliyordu. Alex ip merdivenden indi ve k1ç taraftaki yerini aldı. Sonunda bak1şlarını karaya çevirdi.

Şövalye önceki gece arazisinin yakınına kadar gelmişti ama bakmaya izin vermemişti. Şimdi sahil şeridinin altın sarısı kumdan dar şeritlerini ve gökyüzünün kapalı bakışları altında mücevher gibi duran, yemyeşil yosunlarla boyanmış çıkıntılı gri kayaları seyrediyordu. Sahilin ötesinde, tepenin zirvesinin rüzgârdan koruduğu, koyunlarla bezeli ya da erken ekinlerle çizgili zümrüt yeşili keskin, eğimli tarlalar yerini çam ve karaağaç ormanlarına ve tatlı su kokan dolambaçlı derelere bırakıyordu.

Görüntü, bir kadının çağırان kolları gibi duyularını karşıladı, biçimli, güzel, umut dolu. Bu hep böyleydi. Denizdeyken, başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. Evine doğru ilerlerken, toprağından başka bir şey istemiyordu. Her yılın aslan payını Mayfair'deki malikanesinde geçirmesi hayatının trajik ironisiydi.

Her zaman böyle olmamıştı. Ta ki Lambert Poole'un onun kan çanağına dönmüş gözlerinin içine bakıp iki kardeş gibi birbirlerine benzediklerini söylediğı o geceye kadar.

Kayık bir fersah güneye çekildi ve Alex'in dört yıl önce bu amaç için inşa ettiğı mütevazı rıhtım boyunca kıyıya yanaştı. Alçak bir uçurumun gölgesinde, soyulmuş ağaçlar ve çizgili kayalarla kaplı, mağaraya benzer bir girinti, kimlik değiştirmek için ideal bir yer sağlıyordu. Yarım mil içeriye doğru yürüdüğünde uşağının taze çarşafı ve yedek kıyafetler depoladığı bir kulübeye vardı. Gün hâlâ griydi ama sis yoktu. Eğer Cavalier'i evden görmüş olsalardı, Tubbs kulübede onu bekliyor olurdu.

Alex tekneden indi ve denizcilere el salladı. Kıyıda uzakdaki patıkaya doğru ilerlemeye başladı, yanında bir tabanca ve çizmesine sıkıştırdığı bir dirkten başka bir şey yoktu, bacakları hızla karaya doğru hareket ediyordu. Bu geçiş onu hiç rahatsız etmemişti. Denizde geçirdiğı yedi hafta, katı toprak üzerinde yürüme hissini azaltmaya yetmemişti. Yine de yeterince zaman geçmişti,

Londra'ya döndüğünde ilk durağı için sabırsızlanıyordu. La Dolcetta onu bekliyordu. Alex'in uşağı onu kulübenin kapısında karşıladığında, asık suratıyla, şehvetli opera sanatçısının odası daha da çekici göründü.

"Ne oldu, Tubbs?" Alex şapkasını ve kravatını çıkarıp lavaboya doğru ilerledi. Uşağından sabunu aldı ve yüzündeki kararmayı temizledi.

"Evinize hoş geldiniz lordum. Kardeşiniz sizi Park'ta bekliyor."

"Billy öyle dedi. Sanırım bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeyeceksin." Alex çenesini ve yanaklarını silerek temizledi ve hizmetçisine baktı. Tubbs'ın ifadesi donuklaşmıştı. "Hayır, tabii ki söylemeyeceğim. O yüzden bu işi çabucak halledip gidelim."

Tubbs, Alex'in taşra hayatına uygun yeni giysiler giymesine yardım etti ve kulübeden ayrıldılar. Alex'in baş damadı onları plakasız bir arabanın içinde bekliyordu.

"Sizi tekrar bu kadar erken görmek güzel, lordum." Pomley şapkasını çekti. "Bu sefer ne zaman döneceğinizi bilmiyordum."

"Kısa bir yolculuk oldu." Alex sırtım gibi yaşlı adamın yanındaki koltuğa tırmandı ve kurdeleleri aldı. Pomley yıllar önce bu iş için sıradan bir araba ve sıradan atlar satın almıştı. Alex bunun topraklarındaki hiç kimseyi kandıramayacağını gayet iyi biliyordu. Pomley ve Tubbs iki yılda bir düzenlediği maskeli baloda ona yardım eden tek kişilerdi ama diğer herkes Lord Savege'in her bahar ve yaz evden uzaktayken nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu. Hizmetçisinden kiracı çiftçisine ve köylüsüne kadar hiç kimse bu konuda tek bir kelime bile etmemişti.

Alex ara sıra bu mucizeyi düşünmek için kendine izin verdiğinde, bu onu dehşete düşürüyordu.

"Her zamanki gibi ödemeli mi?" Pomley tanıdık bir rahatlıkla söyledi.

Alex dizginleri kırdı. "Nispeten."

"Yetimler bu yıl aç kalmayacak." Damadın dişlek gülümsemesi genişledi.

Alex, "Sadece tuzlu su alsaydık bile yetimler aç kalmazdı," diye mırıldandı. Hepsi de Redstone'un ödöl parasının Exmoor'daki kimsesizler hastanesinin yanı sıra Bideford'daki denizci ve asker dulları evini de finanse ettiğini düşünüyordu. Geçtiğimiz dört yıl boyunca öyle olmuştu. Ama Alex'in, Şövalye'nin yardımı olmadan bile bu kurumları on yıllarca ayakta tutmaya yetecek kadar parası vardı.

"Böylesi daha tatmin edici," diye devam etti Pomley. "Tam bir Robin Hood iyiliğisiniz, efendim."

Alex yüzünü buruşturdu ve arkada oturan Tubbs'a baktı. Uşağın yüzü taş kesilmişti. Alex kıkırdadı ve ekibi toparladı.

Kıvrımlı, çalılık yolun iki mil ilerisinde evi göründü. Savege Park, sahile yakın bir çıkıntının tepesinde tek başına, devasa bir ihtişamlı yükseliyordu. Yüzyıllar boyunca kontluğa ev sahipliği yapmış olan bu yapı, ortaçağdan kalma bir kalenin etrafına yerel kireç taşından inşa edilmiş, farklı tarz ve amaçları bir araya getiren bir karmaşaydı. Rüzgârın ve yağmurun etkisiyle yosun tutmuş, rüzgâr tarafındaki gri taş duvarları, kuleleri ve terasları tepenin zirvesini işaretliyor, sanki düşmanlara "uyarın", dostlara ise "hoş geldiniz" diyordu.

Alex derin bir nefes aldı, cilalı ahşabın taze kokusunu, kuru yatak çarşaflarının yumuşak rahatlığını, çalışma odasının sessiz sakinliğini bekliyordu.

Bir tepenin üzerinde oturan bir çocuk arabayı görünce yerinden sıçradı ve hızla eve doğru koşmaya başladı. Alex arabayı ahır kapısına çekti, dizginleri Pomley'e verdi ve kasadan atladı. Elli adımda ön kapıya vardı. Artık herkes onun geldiğini biliyorken neden daha fazla numara yapsındı ki?

Kapı açıldı ve karnında suçluluk duygusu kıpırdandı. Her zamanki gibi. Kâhya, uzun bir uşak ve hizmetçi silsilesi, İçeri girdiğinde kahya onu karşıladı.

"Sizi evde görmek çok güzel lordum." Hizmetçisi kolalı kumaşları hışırdatarak reverans yaptı. Alex, babası öldüğünden ve annesi Londra'ya yerleştiğinden beri sekiz yıl boyunca bir metresin yardımı olmadan evini çekip çeviren kadına gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Bayan Tubbs. Evde olmak güzel." Uzun pardösüsünü ve şapkasını çıkardı ve bakışları geniş merdiveni gezdi. Üst korkuluğa yaslanan kardeşi hafifçe gülümsedi.

"Herkes fetheden kahramanı selamlasın." Aaron Savege'in sesi hafifçe koridora indi, pürüzsüz ama Alex'inkinden oldukça inceydi.

İkiziyle ilgili her şey böyleydi. Alex'in saçları ve gözleri Aaron'un İngiliz sarışınlığına kıyasla koyu renkliydi. Uzun, geniş gövdesi, kardeşine olması gereken kilise adamı görünümünü veren daha ince, narin formuyla tezat oluşturuyordu.

Alex alay etti ve merdivenleri çıkmaya başladı. Sahanlığa ulaştı ve elini uzattı. Kardeşi onu karşılamak için tırabzanı mengeneyle kavrayıp bıraktı, diğer eliyle de bastonunun sapını tutuyordu.

"Billy notumla birlikte gemiye dönmeyi başardı sanırım? Çok kurnaz biri. Gençliğine rağmen onu tutmanıza şaşmamalı." Aaron sahanlıkta beceriksizce döndü ve sarsak adımlarla salonun kapısına doğru ilerledi.

Alex, "Her türden haber taşıyordu," diye yanıtladı.

Aaron ona bir bakış attı, açık kahverengi gözleri farkındaydı. "Sana çiftçinin kızından bahsetti mi?"

"Ve Osprey'deki denizciler. Hangi aile?"

"Kiracılarınıza dokunulmadı. Haber buraya çabuk ulaştı ama insanları tanımıyorum. Güneyde, Carlyle'in arazisinin ötesindeydi."

"O zaman beni kıyıya çağıran bu acil mektup neden küçük kardeşim?"

"Eğer henüz dönmeye hazır değilseniz, Devonshire kıyılarında sinsice dolaşarak ne yapıyordunuz?"

"Gövdenin kazınması gerekiyor. Başka bir yerde olmaktansa burada karaya çıkabilirim."

"Ah, güzel. Bir ya da iki ödöl almış olmalısın o zaman." Aaron gülümsedi. "Bu sefer kim?"

"İki dingi hiçbir şeye değmez-

" "Bundan şüpheliyim."

"-ve Effington'ın yelkenlisi. Gümüş tabak, Porto şarabı ve şampanyayla dolu küçük, derli toplu bir tekne. Mürettebat alt kattaydı. Muhtemelen şu anda lordum Effington'ın sağlığı için içiyorlardır."

"Gümüşler de şüphesiz yetimlere gidecek. Effington mı? Sen kadına kongresini verdikten sonra o aktrisle birlikte olan adam. Onun dövdüğünü söylememiş miydin-"

"Evet." Alex kapıyı kapattı ve odanın içinden geçerek büfeye doğru yürüdü. Aaron hantal adımlarla ocağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Notunuzda bahsettiğiniz, iki hafta daha bekleyemeyecek kadar acil olan iş nedir?" Alex bir parmak konyak doldurdu ve kesme kristal bardağın içinde döndürdü. "Kitty bir kazaya mı karıştı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Annemden son duyduğumda, o ve kız kardeşimiz her zamanki gibi sizin evinizin rahatlığında şehirde sezonun tadını çıkarıyorlardı. Kumar da her zamanki gibi, ama aşırıya kaçmadan."

"Sonra ne olacak? Kiracılarla sorun mu? Haycock'la birlikte bensiz halledemeyeceğiniz bir şey düşünemiyorum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Alex. O muhteşem bir kâhya. Eşsiz. Ama kimse bu mülkü senin kadar iyi bilemez. Ve insanlar neredeyse sana tapıyor."

Alex pencereye doğru ilerleyerek, "Aptallar," diye mırıldandı. "Bunun için kendinizden başka suçlayacağınız kimse yok." Aaron'ın Sesinde gurur vardı. "Ama kiracılar değil. Carlyle geçen gün kızını evlendirmek için buraya geldi."

Alex eğimli yeşil çimenlerin görüntüsünden başını çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Bana mı?"

"Kesinlikle bana göre değil," diye cevap verdi kardeşi, bakışlarını bile kırpmadan. "Oyun ve kadınlar konusundaki şöhretinin hâlâ umutlu ebeveynleri caydıramamasına şaşırdın mı? Ama görüyorsunuz, servetiniz, unvanınız ve bir de yakışıklılığınız var."

Alex onu görmezden geldi. "Carlyle mı? Kızı şimdiye kadar rafa kaldırılmamış mıydı?"

"Bunu biliyor muydun?"

"Akıllı bir adam hem denizde hem de karada komşularının işleriyle ilgilenir."

"Terbiyesizliğimi bağışlayın." Aaron gülümsedi, bu ifade her zamanki ağırbaşlı yüzünü aydınlattı. Alex'in nefesi eve girdiğinden beri ilk kez rahatlamıştı. Sırıttı.

"Affedildiniz." Cömert bir elini havada gezdirdi. "Devam edin."

"Buna hakkınız var. Bayan Carlyle gerçekten de oldukça yaşlı."

"Ve sırf topraklarımız birleşiyor diye onu benim üzerime mi yıkmayı umuyor?"

"Hayır, teklif ettiği kız o değil, gerçi hâlâ evlenmemiş ama nedenini bilmiyorum."

"Küçük bir kız kardeş o zaman. Ya da-" Avucunu göğsünün üzerine koydu. "-söylemeyin- yaşlı?"

Aaron, "Güzel bir kadının yaşı söz konusu olduğunda çok ayrımcı olduğunuz için elbette," diye mırıldandı.

"Daha genç o zaman. Yani güzel mi?"

"Evet. Oldukça."

"Muhteşem. Kontesimin bir panzehir olmasını istemezdim."

"Carlyle'in teklifini ciddiye alacak mısın?" Ağabeyinin sesi aniden ciddileşmişti.

"Neden olmasın? Çocuk odamı kurabilir ve hanedanlığı daha sonra olduğu gibi şimdi de güzel bir küçük şeyle güvence altına alabilirim." Alex'in kanı durgunlaştı, damarlarında huzursuzluk dolaşmaya başladı.

"Redstone ne olacak?" dedi ikizi yavaşça. "Evde bir eşin varken her bahar ve yaz haftalarca ortadan kaybolmaya devam edemezsin."

Alex tekrar pencereye döndü, cam bölmelerden denizin sarp kıyı şeridinin çok ötesine uzanan, mavi, derin ve çekici genişliğinin görülebildiği evin arka tarafında durmayı diledi.

"Düşünüyordum da Aaron," diye cüret etti.

"Neyi düşünüyorsun, Alex?" Kardeşinin ses tonundan artık hiçbir şey anlaşılmıyordu, Kilise için aldığı eğitimi lanetliyordu.

"Bu yılki yaz gezisinden sonra sonsuza dek karaya çıkabilirim."

Sessizlik onu karşıladı. Hoby'nin en iyi ayakkabısının topuğuna dayanarak yavaşça döndü. Aaron'un yüzü taş gibiydi.

Alex'in boğazı düğümlendi. "Buna ne dersin?" diye sordu büyük bir soğukkanlılıkla.

"Cavalier'i satacak mısınız? Muhtemelen Jinan'a."

"Zaten yılın büyük bölümünde onun gemisi."

"O senin gemin Alex ve Jin bunu herkesten daha iyi biliyor. Seninle kalmasının tek nedeni-"

"O bizim gemimiz Aaron. Senin ve benim, kaptanı kim olursa olsun." Göğsüne donuk bir ağrı yerleşti. Bakışlarının kardeşinin işe yaramaz bacağına kaymasına izin vermemek için mücadele etti. "Neden yaz gezisine sen de gelmiyorsun? Bu bizim son seferimiz olacak. Planladığımız gibi o haydut Abernathy'nin yatını ve bu ay şehirde bulup çıkaracağım birkaç kişiyi daha avlayacağız. Belki final için eski bir Fransız ticaret gemisi."

"Bir Fransız gemisi mi? Buna cesaret edemezsiniz."

"Ah, öyle mi?" Alex omuzlarını dikleştirdi. "Kötü şöhretli Redstone ne insanlardan ne de hükümetten korkar. Beni istiyorlarsa, buyursunlar gelsinler." Kaşlarını salladı.

Kardeşinin yüzü gevşedi ve Alex'in kalbi yeniden atmaya başladı. Buna, birbirine karışmış suçluluk, öfke ve umutsuzluğa, üç yıl sonra bile geçmeyen yakıcı pişmanlığa dayanamıyordu. Topraklarını özlemişti ve Park'ta oylanmayı, kâhyasıyla tepelerde yürümeyi ve

Çocukluğundan beri tanıdığı, Batı Hint Adaları'ndan yeni döndüğünde anlatacak hikayeleri olan ve nazikçe dinledikleri kiracı çiftçilerle meyhanede bir bira içti.

Ama elleri zaten kurdeleleri kavrayıp Londra'ya uçmak için kaşınmıyor muydu? İkizinin yanında kalmak çok zordu.

Alex on üç yaşında denizdeki hayatın zorluklarına dayanmayı öğrenmişti ve yirmi üç yaşında her yılın bir bölümünde bu hayatı seçmişti. Fırtınada on deniz mili hızla ilerleyebilir, kendi ağırlığının iki katı silahla dolu bir gemiye karşı koyabilir, namlunun ucundaki bir tüfeğe gözünü kırpmadan bakabilir ve bir bıçağı hiç tereddüt etmeden başka bir adamın boğazına dayayabilirdi. Ama iş kardeşine yaptıklarına gelince, her gün hatırlatılanlarla yüzleşmektense kaçmayı tercih ederdi.

Aaron sessizce, "Cavalier'i arkanda bırakamazsın, Alex," dedi. "O senin gerçek aşkın."

Alex ikizine alaycı bir bakış fırlattı. "Sence sevgimi bir insana yöneltmemin zamanı geldi mi?"

"Yapabilir misin?"

"Bu hayatta olmaz kardeşim," diye homurdandı Alex.

Aaron bakışlarını avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağında duran ellerine indirdi. "Aşktan bahsetmekle beni aptal yerine koyuyorsunuz."

"Gerçekten de öyle. Ama her zaman öyleydim." Alex gülümsedi. Gülümsemeliydi, kardeşini savaş alanından kırık dökük bir adam olarak çıkardıklarında geride bıraktığı hayalleri asla hafife almamalıydı.

"Lord Carlyle'a nasıl cevap vereceksiniz?" "Benden bir ziyaret bekliyor mu?"

"Hayır. Onun ortaya çıkması için şehre gittiler."

Alex başını salladı. İşte kader ona ülkeyi terk etmesi için somut bir neden veriyordu.

"O pisliğin adı ne?"

"Charity Lucas. Carlyle'ın en büyük üvey kızı." "Lucas mı? Tanıdık geliyor."

"Kardeşi bir baronet, genç adam, cebi dolu. Belki onu kulüpte oynarken görmüşsünüzdür. O

ve Carlyle eyizi için para teklif ediyorlar."

"Ah, hem güzellik hem de altın bakımından zengin bir gelin. Daha ne isteyebilirim ki?"

"Daha ne olsun?"

Hayatının dönüştüğü maskaralığa bir son. Bir eş yeterli gerekçeyi sağlayabilirdi. Babasının arazisi kendi arazisine bitişik olan bir kadın bu amaca en uygun olanıydı. Ailesine yakın olmak isteyen bu kadın şehirden uzak duracak, Alex de sık sık kırlara giderek onu şımartacaktı. Ve eğer şans eseri bu kız ona uymazsa, bu fırsatı başka birini bulmak için kullanabilirdi. şöhretli insanlar arasında kusursuz bir şöhrete sahip çok az kadın tanıyordu ama annesi ve kız kardeşi, eğer isterse bu konuda seve seve yardımcı olacaktı.

"Hemen kasabaya gidecek misiniz?"

"Güzel kızla tanışmak ve uyuşup uyuşmayacağımıza karar vermek için mi? Neden olmasın? Nasıl olsa bir sonraki dllerimizi keşfetmeye başlamam gerekecek." Kapiya doğru ilerledi. "Bunu bir düşün Aaron. Emeklilik için yelkenleri suya indirmeden önce son bir eğlence. Eski günlerdeki gibi."

Kardeşi odanın diğer ucundan ona bakıyordu, gözlerinde nazik bir teslimiyet vardı. Alex arkasını döndü ve ikizini geride bıraktı.

Copyright

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR LADY'NİN DİLEĞİ Telif hakkı © 2011 Katharine Brophy Dubois'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Captured By a Rogue Lord'dan alıntı Telif hakkı© 2011 Katharine Brophy Dubois'e aittir. EPub Baskı Mart 2011 ISBN: 978-0-06-209178-9
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

 HarperCollins e-books

Yayınca Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (P.O. Box 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers
Ltd. 77-85 Fulham Palace
Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İçindekiler

Kapak	
Yazardan Bir Mektup	
Başlık Sayfası	
İçindekiler	
Önsöz	Birinci
Bölüm	İkinci
Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm	Sonsöz
Yazarın Notu	
Yazar Hakkında	
Yazan: Katharine	
Ashe	
Bonus Bölüm Girişi	Haydut Bir Lord
Tarafından Yakalandı	Kapak
Haydut Lord Tarafından Yakalandı	Bonus
Bölüm Telif Hakkı	
Yayıncı Hakkında	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.